

Bildet viser innbyggere fra det jødiske kvarteret i Jerusalem som jages ut av byen av jordanske okkupasjonsstyrker i juni 1948. Her hadde jødene og deres forfedre bodd siden kong Davids dager. Den jordanske okkupasjonen og etniske utrensingen av jøder skjedde i strid med FNs vilje og hadde ingen hjemmel i folkeretten. Nitten år senere vendte jødene tilbake til de frigjorte ruinene av sine hjem og bygde dem opp igjen. I dag anser Utenriksdepartementet jødernes hjemvendelse for å være en okkupasjon i strid med folkeretten.

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 300 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa,
førsteamanuensis, dr. philos.

Redaksjonen

Knut Sørsdal

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

April 2013 | Nissan 5773

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr.

984 595 948

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 21 94 00 00

E-post: post@antisemittisme.no

Web: www.antisemittisme.no

Bankgiro: 6242.10.60644

ISSN 1891-1544

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som retter søkelyset mot jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemediene.

*How beauteous mankind is!
O brave new world,
That has such people in't!"*

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

Identitetstyveri og desinformasjon	<i>Michal R. Suissa</i>	4
------------------------------------	-------------------------	---

ISRAEL OG HISTORIEN

Stjålet historie	<i>David Meir-Levi</i>	10
Den jødiske eksodus fra islamske land	<i>Mor / Rahimiyan</i>	27
Den uutholdelige tausheten om de jødiske flyktningene	<i>Michael Curtis</i>	35
Min flukt fra Irak	<i>Joseph Samuels</i>	38

ISRAEL OG VERDENSSAMFUNNET

Regler for sømmelig oppførsel i Midtøsten	<i>Dore Gold</i>	41
Tale til Hovedforsamlingen 29. november 2012	<i>Ron Prosor</i>	44
Grunnlaget for Israels rettigheter i de omstridte områdene	<i>Alan Baker</i>	49

HJELPEORGANISASJONER OG ISRAEL

Hvem er redd for litt åpenhet?	<i>Naftali Balanson</i>	51
Kristne hjelpeorganisasjoner og Israel: Et svar	<i>Nick Gray</i>	54

JØDEHAT I EUROPA

Tilbakekomsten av antisemittisme i Europa	<i>Guy Millière</i>	58
Den nye antisemittismen	<i>Hans Rustad</i>	62

TYRKIA, IRAN OG DEN ARABISKE VÅREN

Konfrontere Tyrkia	<i>Jerusalem Post</i>	70
Iran trapper opp sin morderiske retorikk	<i>Michael Segall</i>	72
To år med arabisk vår	<i>Jacques Neriah</i>	83

Identitetstyveri og desinformasjon

Michal R. Suissa

Vi lever i en tidsalder som kjennetegnes av oppløsning av sivilisasjonsgrunnlag og velprøvde samfunnsverdier. Det har skjedd tidligere i historien og vi kjenner resultatene: Åndelig, moralsk, menneskelig og sosialt forfall, oppløsning av samfunn, tap av frihet og velstand, krig og endeløs ulykke. Utviklingen har vært synlig lenge. Forfatteren George Orwell så det allerede i 1949. Han trodde forvandlingen ville skje i løpet av én generasjon og beskrev sin visjon slik i romanen '1984': *“Fortiden ble utslettet, utslettingen ble glemt, løgnen ble sannhet. I en tid med universelt bedrageri er det å snakke sant en revolusjonær handling.”* Det tok to generasjoner.

I påsken 2013 underholdt NRK sine fjernsynsseere med to historierevisjonistiske serier: *“Bibelen: En historie”* i syv episoder og Oliver Stones notoriske falskneri, *“USAs skjulte historie,”* i ti episoder. Begge seriene ble presentert uten faglig bakgrunnsinformasjon eller ekspertkommentarer som kunne ha gitt seerne et kritisk blikk på fremstillingene og formålet med dem. Her ble timevis med fordummende propaganda og infamt konstruert desinformasjon bare lesset over på uforberedte seere. En så lett jobb hadde ikke engang propagandaministeriene i Stalins og Hitlers riker. Du må i dag til Nord-Korea for å finne noe tilsvarende. Men i norske medier ser vi ikke lenger noen som reagerer på slikt.

Samtidig pågår et virkelig historisk drama i Midtøsten, hvor hele den arabiske verden er i ferd med å bli “reformert” til middelalderske former for islamistiske shariasamfunn med en kostnad i drepte og lemlestedes som vi snart må tilbake til verdenskrigene for å finne maken til. Og i den regionale krigen inviteres vi til å velge side, - et valg som ikke skiller seg mye fra valget mellom pest og kolera. Det norske Utenriksdepartementet samarbeider med fundamentalistiske islamister i Hamas og Det muslimske brorskap, som på sin side har stått fadder til al-Qaida, som infiltrerer opprørerne i Syria som regjeringen anerkjenner som legitime representanter for det syriske folk.

Det kaoset av lokale klanledere og utenlandske leiesoldater som med vestlig opplæring, våpen og politisk støtte holder krigen gående i Syria er, i likhet med Assad-regimet, like representativt for det syriske folk som “Profetens ummah” er for det norske. Den uforstand som utvises fra vestlig side i forhold til konfliktene i Midtøsten har mye å gjøre med selvpåført uvitenhet om de lokale og historiske sammenhenger i denne regionen, og især om vestmaktens historiske medvirkning.

Midt inne i denne groteske stormen ligger Israel som en fredelig øy, – enn så lenge. Vi har forutsett at den islamske verden vil være nødt til å finne tilbake til en tilstand av indre stabilitet dersom den ikke skal gå fullstendig og ugjenkallelig i oppløsning. Det mest nærliggende ville være at regimene gjenoppdager sitt gamle mål om å bekjempe Israel. Trøsten for Israel vil være at de da vil ha svekket sin egen evne til å utgjøre en trussel. For Israel utgjør den største trusselen kravet om at landet skal videreføre “fredsprosessen” gjennom nye tilbaketog og “innrømmelser” som den annen part ikke møter med annet enn nye og forsterkede krav om “innrømmelser.”

Det er to forhold ved den israelsk-palestinske konflikten som sikrer at den ikke vil kunne finne en rasjonell løsning. *Den jødiske staten Israel* er ikke interessert i å styre 1,5 millioner uvillige og gjenstridige arabere. Derfor vil Israels myndigheter helst ha en løsning med to stater som lever side ved side bak sikre grenser i gjensidig anerkjennelse og garantert ekte fred. Dette støtter USA. Den Palestina-arabiske siden vil gjerne ha sin egen stat, men for den arabisk-muslimske part er det utelukket å anerkjenne og leve side om side i fred med *Israel som en jødisk stat*. Dette synet møter forståelse innenfor EU og de land som har påtatt seg rollen som sponsorer for den påtenkte staten Palestina, inkludert Norge. Fordi disse grunnposisjonene er gjensidig ekskluderende, har konflikten tilsynelatende ingen annen praktisk løsning enn at den sterke parten gir opp og aksepterer den svake partens krav. Men er det et rimelig utfall når det impliser at den sterke parten derved aksepterer krav om utslettelse av sin egen identitet og sår tvil om sin eksistensberettigelse?

De som skaper og vedlikeholder denne fastlåste situasjonen er ikke først og fremst de to partene i konflikten, men deres “venner” som gjennom sin ukritiske støtte til den ene part vedlikeholder interessen for å stå fast på uforenlige standpunkter.

For Israels vedkommende er det et poeng at det ikke finnes noen nasjon i verden som har latt seg presse til å slutte fred med sine naboer gjennom å gi avkall på sin egen identitet og sikkerhet. Likevel er det ikke noe land som i samme grad som Israel har vært villig til å ta svært høy risiko for å skape fred med fiendtlige naboer. For å få til en fredsavtale med Egypt var Israel villig å gi fra seg hele Sinai, som vel å merke historisk sett ikke var en del av Egypt. Om dette var en løsning som også gagnet Egypt og Sinai, må vurderes ut fra hvordan Egypt i ettertid har vært i stand til å forvalte området. Økende erkjennelse av at Sinai er blitt et lovløst tilholdssted for kriminell virksomhet taler for at vestlige sponsorer også der var på villspor og skapte en større konflikt enn de løste da de i Camp David presset Israel til å gi fra seg hele området i bytte mot et papirark.

Det kravet Israel står overfor gjelder nemlig ikke bare landområder, men noe som er mye viktigere: *Landets og folkets identitet og historiske arv*. Kravet om at dette må utslettes kunne likne på EUs mål om å “avnasjonalisere” en globalisert verden. Men nasjonalstatens tid er ikke forbi, og det jødiske folk er ikke villig til å stille opp som

offer i et ideologisk eksperiment av dette slag: Det var jo nettopp fornektelsen av det jødiske folks rett til nasjonal status og hjemstavn som ble brukt til å rettferdiggjøre Holocaust.

Noe tilsvarende skjedde med Gazastripen som jødene ble tvunget til å gi fra seg til PLO som så tapte området til sine brødre i Hamas. Til tross for at Gaza aldri rettelig har tilhørt noen annen stat enn det gamle Eretz Israel, lot Israels regjering seg presse til å tvangsflytte 8.500 jøder derifra for å innfri arabernes krav om å skulle bo i jødereine områder. Denne ettergivelsen brakte som kjent heller ingen fred. Det den førte til var tusenvis av raketter mot israelske boligområder, samt en intern bitter kamp mellom PLO og Hamas som til nå har kostet minst 2000 palestinske liv, økt fattigdom, økt vold, økt undertrykkelse, flere drap og økt forfølgelse av kristne og uforstyrret narkotikatraffikk og våpensmugling som både Israel og Egypt kjemper fortvilt for å begrense virkningene av. Da Israel grep inn og stanset skytingen mot sine sivile, noe Israel har både rett og plikt til etter folkeretten, ble landet av en norsk utenriksminister beskyldt for å begå krigsforbrytelser.

“.. Da Israel grep inn og stanset beskytningen mot sine sivile, noe Israel har plikt til etter folkeretten, ble landet av en norsk utenriksminister beskyldt for å begå krigsforbrytelser.”

Utallige forsøk på å få Palestina-araberne til i det minste å erkjenne Israels rett til å eksistere og å avstå fra terror, har hittil vært mislykket, til tross for at de forpliktet seg til det i Oslo-avtalene. De har erfart at terror mot jødene er en svært lønnsom industri som alle de involverte terrorister, fredsbevegelser, hjelpeorganisasjoner og politikere, lever godt av. De ser på pengene de får fra Vesten som Allahs belønning

for deres trofasthet mot hans befalinger. Og det er ingenting som bekrefter deres tro mer enn det at pengene kommer fra de vantro. Det er for dem selve beviset på at veivalget deres er riktig. Utrolig nok er denne terrorvirksomheten også høyt prioritert i det konkursrammede EU, hvor ingen har tenkt å kutte i milliardbevilgningene til dette ondskapsfulle formålet.

Det er godt dokumentert at europeiske og norske bistandsmidler brukes til antisemittisk propaganda, hatopplæring blant barn og til belønning for terrorister med jødisk blod på hendene. Palestina-araberne som før Oslo-avtalene var blant de mest produktive og fremgangsrike i den arabiske verden, er nå blitt fattigere enn noen gang. Medvirkende til denne negative utviklingen er de milliarder av dollar i bistandspenger som pumpes inn. De svekker bærekraften i den lokale palestinske økonomien og gjør palestinerne avhengige og hjelpeløse når festen en dag tar slutt. Dette er forhold som forties i vestlige medier som i stedet fortsetter med sin daglige propaganda for å svekke Israels renommé både utad og innad. Milliarder av europeiske kroner blir også kanalisert til frivillige organisasjoner i Israel som blir betalt for å undergrave Israels internasjonale status. Denne industrien eksisterer utelukkende fordi vestlige regjeringer finansierer den. Tusener av mennesker holder verden for narr med oppdiktet anti-israelsk propaganda som formidles gjennom

våre medier og skremmer europeiske utenriksministre til å øke bevilgningene til formålet. Presset mot Israel for å gi stadig flere innrømmelser for å skjule motpartens brudd på inngåtte avtaler tar ikke slutt. Og nå som Israel står foran en reell trussel om fysisk utslettelse fra Iran, blir det bare enda lettere å presse jødene til enda større innrømmelser. Norge deltar meget aktivt i denne heksedansen.

Resultater av denne politikken så vi da USAs president Barack Obama besøkte Israel nylig, og klarte å forlede statsminister Netanyahu til å be Tyrkia om unnskyldning for at Israel drepte 9 tyrkiske terrorister som med våpen angrep de israelske soldatene som var i lovlig ærend. Terroristenes familier ble til og med lovet erstatning. Denne handlingen som har fått meget skarp kritikk for sin urimelighet, hadde ikke til hensikt å hjelpe Israel med å skape fred med sine naboer, men var iscenesatt for å tilfredsstille Tyrkias islamister som USA fortsatt anser som nære allierte i regionen. Takket være Obamas uforstand kunne den tyrkiske statsminister Erdoğan ustraffet uttale at: *“Sionismen er en forbrytelse mot menneskeheten.”* Vi ville ikke bli overrasket om han i neste runde dukker opp som passasjer på *Mavi Marmara* i et nytt forsøk på å bryte den helt lovlige våpenblokaden av Gaza. Erdoğan's aspirasjoner om å gjenopprette den ottomanske sultanens prestisje og rolle er iøynefallende, og omfatter langt mer enn Midtøsten.

For at vi ikke skal være i tvil om hva vi har i vente, valgte den palestinske ledelsen, to dager før president Obamas besøk i Israel, å publisere en artikkel i deres offisielle avis der de bl.a. skriver:

“Vår historie inkluderer kontinuerlig løgner ... løgner om al-Qaida og om hendelsene 11. september, angivelig utført av muslimske terrorister. ... Hadde Hitler vunnet, ville nazismen blitt en ære som folk ville ha konkurrert om å bli en del av, og ikke en straffbar skam.” Hvordan er det mulig å skape fred med mennesker som er drevet av hat og som beundrer Hitler og nazismen? Når skal man kunne si at nok er nok?

For å sette disse problemstillingene inn i en diplomatisk sammenheng, presenterer vi en artikkel av ambassadør Dore Gold som etterlyser hensyntaken til vedtatte regler for sømmelig mellomstatlig oppførsel, også i Midtøsten. Det norske Utenriksdepartementet burde studere den nøye og ta budskapet til seg.

Et folks identitet bygger blant annet på felles språk, historie og kultur. De som gjennom historien ikke har klart å holde fast ved sine egne kulturelle røtter er blitt assimilert og har forsvunnet som egne folk. Slik ble mange folkegrupper innenfor det islamske imperiet integrert i den arabiske *“ummah.”* Deler av deres historie, kunst og vitenskap ble innlemmet i den arabiske kulturarv. Noen av dem har endog mistet sine egne opprinnelige språk, og de har derved også mistet kontakten med sine forfedres historie. Slik gikk det til at mange i dag bærer på den vrangforestilling

“.. Og nå som Israel står foran en reell trussel om utslettelse fra Iran, blir det bare enda lettere å presse jødene til enda større innrømmelser. Norge deltar meget aktivt i denne heksedansen.”

at mye av antikkens kultur og vitenskap er produkter av arabisk-islamisk kultur. Noen av de nasjoner og folkegrupper som ble undertrykket av den arabiske imperialismen eksisterer fremdeles og fortsetter kampen for å overleve. Blant disse urfolkene finner vi assyrerne, kopterne, kurderne, berberne og jødene. Av disse er det i dag bare jødene som har oppnådd nasjonal selvstendighet i sin egen stat. Alle de ikke-arabiske befolkningene i Midtøsten, med unntak av perserne og tyrkerne, lever i dag under trussel om utryddelse. Det gjelder først og fremst de ennå eksisterende restene av de opprinnelig kristne flertallsbefolkningene, men også kurdere og berbere.

I dag står den jødiske staten Israel med fiender på alle kanter under et alvorlig press for å gi innrømmelser som i verste fall kan koste staten dens eksistens. Israels kamp for å overleve handler ikke primært om land og grenser. Det viktigste felles aktivum jødene har er deres identitet og arv som nasjon og bærere av den jødiske kultur. Å løse konflikter og skape fred krever vilje til innrømmelser. Men dette må gjelde alle parter. Slik er det ikke i Israels tilfelle. Israel står overfor stadig nye krav fra den palestinske siden, brudd på inngåtte avtaler og krav om at avtalebrudd skal aksepteres fra israelsk side for at dette som kalles "fredsprosess" skal kunne fortsette. En viktig årsak til at dette uverdige spillet holdes i gang er at vestlige regjeringer, og i særdeleshet EU og Norge, velger å se mellom fingrene på den Palestina-arabiske neglisjering av inngåtte avtaler og med urette legger skylden for manglende fremdrift på Israel. Israel beskyldes offentlig i skrift og tale av det norske Utenriksdepartementet for å være *en okkupasjonsmakt som ikke overholder internasjonale avtaler*. Kan det bli fred av slikt?

Nobelprisvinner i økonomi, professor i matematikk Yisrael Aumann, er ekspert på et felt innenfor matematikken som kalles spillteori. Han har studert den arabisk-israelske konflikten og det som foregår under forhandlingene i fredsprosessen og har påvist at situasjonen tilsvarende den som i spillteorien beskrives som "*utpresserens paradoks*," hvor den ene av partene som viser irrasjonell atferd i sine valg, vil kunne tvinge den rasjonelle parten til også å gjøre irrasjonelle valg for i det minste å få slutt på konflikten. Resultatet blir en løsning som ville være dårligere for begge parter om den ble realisert som følge av ettergivelse overfor urimelige eller irrasjonelle krav. Man hadde en analog situasjon under München-forhandlingene i 1938.

Utpresserens paradoks kan også forklare Vestens irrasjonelle atferd i deres forhold til den islamske verden, og det forutsier fatale konsekvenser. Det er ikke bare Israel som risikerer å bli den irrasjonelle utpresserens trofé, men også det naive og ettergivende Vesten med sine humanitære og demokratiske verdier. Det er også et paradoks at Vesten omfavner de nye lederne i Midtøsten, som ikke er mindre diktatoriske enn deres forgjengere. Det er ikke rasjonelt å tro at den situasjonen vi observerer i dag vil bringe fred. For mer enn 20 år siden kunne USA og Vesten tvinge Sovjetunionen i kne ved hjelp av enorme investeringer i det militær-industrielle kompleks som russerne ikke klarte å holde følge med fordi de i realiteten hadde spilt seg selv konkurs. I dag er situasjonen snudd på hodet. Vesten er i realiteten konkurs, mens Russland, Kina og den

islamske verden sitter med penger og ressurser som er mer enn nok til å kunne tvinge Vesten til ettergivelse. Hva skulle få oss til å tro at de ikke vil forsøke å gjøre det?

Den viktigste ressursen Vesten ennå i noen grad har hånd om er sin egen industrielle og teknologiske kreativitet og utviklingsevne som i dag for en stor dels vedkommende befinner seg i USA og Israel. Men for å kunne omgjøre dette til en strategisk fordel på geopolitisk nivå, må Vesten revurdere sin atferd, særlig overfor islamismen og Israel, og Europa må gjenopplive det økonomiske, teknologiske, industrielle og militære samarbeidet med USA og Israel. Den boikottpolitikken som har bredd om seg er bare til skade for boikotterne selv, – på lang sikt er den katastrofal for hele Europa.

Derfor er det også irrasjonelt av Norge å bruke skattebetalernes penger på den venstre-ekstreme illusjonen om fred og velstand i samarbeid med islamistene. I forrige nummer av *SMA-info* tok vi opp det norske Utenriksdepartementets svært udiplomatiske forhold til Israel. Vi skal ikke gjenta det her annet enn ved å si at vi i mellomtiden har merket en bekymringsfull utvikling til det verre.

“.. For mer enn 20 år siden kunne USA og Vesten tvinge Sovjetunionen i kne ved hjelp av enorme investeringer i det militær-industrielle kompleks som russerne ikke klarte å holde følge med fordi de i realiteten hadde spilt seg selv konkurs. I dag er situasjonen snudd på hodet.”

Som et ledd i utøvelsen av norsk utenrikspolitikk i Midtøsten har ministerråd Vebjørn Dysvik ved den norske ambassaden i Tel Aviv erklært Norge som motstander av at det bygges boliger for jøder i Palestina. I et oppsiktsvekkende politisk innlegg i nettavisen til Vårt Land, 15. mars, med tittelen *“Bosettinger til besvær,”* forteller ministerråd Dysvik ikke bare at jødernes tilstedeværelse i Jerusalem, Judea og Samaria *“står i fare for alene å bli et stort nok hinder til at det ikke kan bli fred,”* men at *“de israelske bosettingene i Palestina er klart folkerettsstridige”* og *“truer muligheten for en tostatsløsning.”* Med andre ord: Det kan ikke herske fred der hvor det bor jøder, eller som den allierte tyrkiske statsminister Erdoğan enda tydeligere uttrykte det: *“Sionismen er en forbrytelse mot menneskeheten.”* For jødene er budskapet fra det norske Utenriksdepartementet det samme: *De bryter folkeretten og truer verdensfreden ved sitt blotte nærvær* og kan derfor ikke ha rett til sin jødiske historiske arv, hjemstavn og identitet.

Vi må bare atter en gang konstatere at det jødehatet som Holocaust-senteret påviste i Norge i en rapport i fjor, skapes og holdes i live, ikke først og fremst av islamister eller andre ekstreme krefter, men dessverre av dem som sitter ved makten.

David Meir-Levi er en amerikanskfødt israeler som for tiden bor og arbeider i California. Han er utdannet ved Johns Hopkins- og Brandeis-universitetet i USA, og har undervist i arkeologi og Midtøstens historie ved Det hebraiske universitet i Jerusalem og ved Universitetet i Tel Aviv. I dag holder han radioprogrammer og foreleser om tema knyttet til Midtøsten og den arabisk-israelske konflikten ved universiteter og institusjoner i Amerika. Meir-Levi leder forskning og utdanning i regi av Det israelske fredsinitiativ, IPI, en frivillig organisasjon som formidler opplysning til amerikansk offentlighet og ledere om spørsmål tilknyttet den arabisk-israelske konflikten og realistiske muligheter for å løse den.

Stjålet historie: Hvordan palestinerne og deres forbundsfeller angriper Israels rett til å eksistere ved å utradere Israels fortid

David Meir-Levi

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

“Vi sier til ham [Netanyahu], når han påstår at deres [jødenes] historiske rett daterer seg til 3000 år fvt. – vi sier at nasjonen Palestina i Kanaans land hadde en 7000-årig historie fvt.. Dette er sannheten som må forstås og som vi må fremheve for å kunne si: “Netanyahu, du er en historisk tilfældighet. Vi er historiens folk. Vi er historiens eiere.” Den palestinske selvstyremyndighetens president Mahmoud Abbas, 14. mai 2011.

Da Sheikh Abdul Palazzi, professor ved Forskningsinstitutt for antropologiske studier i Roma, gjesteforeleste ved Yale-universitet våren 2003, fortalte han om en samtale han hadde med en representant for Waqf – den palestinske religiøse komité som har ansvar for forvaltning av muslimske religiøse hellige steder på Tempelplassen – under sitt besøk til Israel i 2000: “[De] tok oss med på besøk til Al-Aqsa [moskeen med sølvdekket tak på sydsiden av Tempelplassen]. Rett utenfor Klippedomen, på østsiden, ligger et lite kapell. ‘Hva er dette for et sted?’ spurte jeg. ‘Dette er stedet der Salomo sto da han innviet Tempelet,’ var svaret. ‘Så hvorfor benekter dere dette?’ spurte jeg. Med et smil fikk jeg svaret, ‘Av politiske årsaker!’”[1]

Å forstå de “politiske årsaker” bak arabiske løgner som så villig innrømmes, krever kjennskap til rekkevidden av og strategien bak den flere tiårige propagandakrigen mot Israel. Målet for denne propagandakrigen er å delegitimere Israel, stemple landet som forbrytersk og rasistisk – for å overbevise andre land om at det å støtte Israel faktisk er å støtte ondskap. Nøkkelelementene i denne strategien sees i full offentlig

utfoldelse i FNs uopphørlige angrep på Israels “okkupasjon” og “bosettinger” i Palestina; kampanjene om boikott, divestering og sanksjoner (BDS) rettet mot ledelsen ved amerikanske og europeiske universiteter; og Nakba-demonstrasjoner på universiteter – sorg og klage over opprettelsen av Israel som en folkemord-handling mot “den palestinske urbefolkning.”

Mindre synlig, men kanskje enda viktigere i propagandakrigen mot Israel, er et stadig sterkere forsøk på å utradere Israels og jødernes gamle historie – alle de “*fakta på bakken*” som strekker seg tilbake til bibelske tider – og erstatte dette med fiksjonen om “*en palestinsk oldtid*” nylig stjålet av grådige jøder. Dette revisjonistiske historieangrep på Israel utkjempes av en hær av arabiske lærde, religiøse ledere, politiske ledere, journalister og deres tilretteleggere i Vesten. De arbeider sammen henimot ett mål: å bestride og kompromittere den enorme mengde bevis i jødiske, muslimske og kristne skrifter; i arkeologi, assyriologi og egyptologi; og i historiske kilder fra oldtid, middelalder og moderne tid – arabiske inkludert. Alle disse kilder viser den jødiske forbindelsen til landområdet der den moderne staten Israel nå ligger.

“Israel-fornektelsen” – i hjertet av den metodiske forfalskning av en regions historie – er intet mindre enn et forsøk på å utøve et begrepsmessig folkemord på det jødiske folk; den er et arbeid som benyttes for å legitimere det reelle folkemordet noen arabiske ledere har krevd. Det amerikanske Utenriksdepartement synes å forstå konsekvensen av disse forsøkene til radikale palestinere – og deres medløpere av vestlige støttespillere – på å stjele Israels historie. Utenriksdepartementets tidligere talsmann P. J. Crowley har uttalt følgende:

“Vi fordømmer disse [forsøkene] sterkt, og avviser dem fullstendig som objektivt ukorrekte, ufølsomme og ytterst provokative. Vi har gjentatte ganger overfor Den palestinske selvstyremyndigheten tatt opp behovet for konsekvent å bekjempe enhver form for delegitimering av Israel – inkludert fornektelse av historisk jødisk forbindelse til landet.”[2]

Men løgnene, pseudo-historien og giftige fabuleringer fortsetter. Det er en annen form for krig mot Israel. Å stjele Israels fortid er en opptakt til å sørge for at jøder ikke har noen fremtid i sitt eldgamle hjemland.

Akademisk fornektelse av isrealittisk historie – en inngående undersøkelse og analyse

Avhandlinger utført av vestlige akademikere som er sympatisk innstilt til den palestinske sak, har vært avgjørende i bestrebelsene med å rekonstruere Midtøstens historie. Keith Whitelam f.eks., professor ved Sheffield universitet i England, angriper ikke bare Bibelens teksters historisitet og selve eksistensen til kongedømmet Israel og oldtidens israelitter i sin bok “The Invention of Ancient Israel: the Silencing of Palestinian History”[3] – han påstår også at moderne israelske arkeologer har

forsøkt å utviske palestinsk historie i sine analyser av det materialet de har avdekket i utgravninger. Denne boken er betydningsfull fordi den er første forsøk på å benytte vestlig, historisk metodologi for å underbygge palestinske ledes propagandapåstander; den er også første forsøk på å grunnfeste påstander om det palestinske folks høy-antikk utfra arkeologisk og epigrafisk materiale. Det er verd å fokusere på boken *The Invention of Ancient Israel* fordi den oppsummerer arbeider og verdensanskuelser til andre forskere og derfor innehar status som en representativ tekst.

De tre vitenskapelige hovedpåstander i Whitelams bok – nå ofte henvist til som en *“grunnleggende tekst”* for det anti-israelske etablissementet – kan oppsummeres som følger:

1. Gjennom rundt regnet det siste århundret, har palestinsk historie med hensikt blitt fortiet, kvalt, blokkert, utvisket og/eller begrenset av sionistiske arkeologer og deres støttespillere, – og utilsiktet av bibelforskere og historikere.
2. Dagens palestinere er de direkte etterkommerne av filisterne (hvis navn ble forvrengt av romerne til “palestinere”) og andre ikke-israelittiske innbyggere i oldtidens Palestina, og har følgelig den historiske rett til det Hellige Land som hjemland.
3. Inntil nylig har bibelforskere og historikere i det skjulte (muligens av vanvare) skapt en fiktiv, oppdiktet israelsk historie for å rettferdiggjøre Israels krav på et jødisk hjemland, og for å legitimere Israels nedslaktning av palestinere.

Selv om disse ideene er fremstilt i en fornuftspreget akademisk resonnerende terminologi, er de faktisk propaganda maskert som lærdom. I sin argumentasjon om at noen av det siste århundrets største bibelforskere (der mange hverken var jødiske eller sionister) bevisst har forfalsket “palestinsk historie”, snakker Whitelam om de intellektuelle giganter i studiene av Nære Østens oldtid: individer som William Foxwell Albright, Martin Noth, John Bright, G. E. Wright, Albrecht Alt og William Dever.

Alle disse gigantene innen bibelstudier var troende kristne, men ingen var fundamentalister som tok Bibelen bokstavelig. Alle gransket mengden av utenom bibelske oldtidstekster og arkeologi fra den nære Østen for å kaste lys over Bibelen og over israelittisk historie, men ingen søkte å bevise at bibelsk historie var korrekt. Ingen diskuterte noen gang “palestinernes” oldtid, fordi på disse forskernes tid var ikke begrepet et “palestinsk folk” oppfunnet.

Whitelam viser her ingen skrupler eller samvittighetsnag. Han refererer stadig til de *“innfødte”* palestinere i et forsøk på å koble dagens arabere på Vestbredden og Gaza til de gamle ikke-israelittiske folkene i den gamle geografiske enheten, ofte kalt Palestina, som mer eller mindre sammenfaller med dagens Israel. Men han fremsetter absolutt ingen bevis for dette *“sammenhengende hele”*, og han ignorerer

ubøyeelig det overveldende bevismateriale som taler mot en slik påstand.

Dagens benevnelse “Palestina”, lik de foregående “Philistia” og “Palaestina”, refererer til et vagt definert område bebodd av mange ulike folk og kulturer – dette er tilfelle uansett om betegnelsene forekommer på gresk, latin eller i senere tekster. Til tider besto området av flere ulike uavhengige nasjonalstater (bl.a. filistre, israelitter, samaritanere, judeere, edomitter, moabitter, ammonitter, jebusitter); andre ganger var området helt innordnet i et større imperium (egyptisk, assyrisk, babylonsk, persisk, selucidisk, romersk, bysantisk, umayyadisk, abbasidisk, fatimidisk, ottomansk). Der eksisterte aldri en politisk enhet med definerte grenser og nasjonal identitet kalt “Palestina” før 1922, da Folkeforbundet opprettet det britiske “Mandat for Palestina”.

**“dagens arabiske
befolkning i Israel,
Vestbredden og Gaza
kan spore sin slekt i det
Hellige Land i beste fall
150 år tilbake.”**

I den endeløse rekke av innvandrere og inntrengere av ulikt etnisk, språklig og kulturelt opphav som har beveget seg gjennom regionen fra førhistorisk tid og fremover, finnes ingen genetiske eller kulturelle forfedre til dagens arabere i Israel, Vestbredden eller Gaza. Der er derimot rikelige bevis for at det fra rundt 1850 og fremover, under ottomansk styre og i den britiske mandatperioden, innvandret hundretusener av arabere til området fra de omkringliggende landene, på leting etter de bedre økonomiske forholdene som britene og sionistene skapte.[4] Resultatet av denne migrasjonen var en nesten firedobling av den arabiske befolkningen i det Hellige Land, fra ca. 340.000 i 1855 til mer enn 1,3 mill. i 1947.[5] Dette betyr at dagens arabiske befolkning i Israel, Vestbredden og Gaza kan spore sin slekt i det Hellige Land i beste fall 150 år tilbake.

Whitelams argumenter blir også imøtegått av de spontane uttalelsene fra arabiske lærde og politiske ledere i årene forut for FNs delingsplan i 1947; – at der ikke eksisterer en palestinsk nasjon eller et palestinsk folk. Fra 1880-årene og fremover protesterte faktisk arabiske nasjonalister mot bruken av begrepet “Palestina”, fordi “Palestina” – slik de forklarte det – rett og slett var sørlige Syria (as-Suriyeh al-janubiyeh). Selv stormuftien Hajj Muhammad Amin el Husseini, den skarpeste, mest krasse og høyrøstede arabiske nasjonalist i sørlige Syria, opponerte mot det britiske mandatet fordi det ville skape et “Palestina” utskilt fra Syria. PLOs FN-delegat Akhmed Shukairi sa i 1956 – åtte år etter opprettelsen av den jødiske staten og dannelsen av “palestinske flyktninger,” at “*det er en allment kjent sak at Palestina kun er det sørlige Syria.*” Så sent som i 1974 hevdet Syrias president Hafez al-Assad at “*... Palestina er ikke bare del av vårt arabiske hjemland, men en vesentlig bestanddel av sørlige Syria.*”[6]

Da det nylig etablerte Forente Nasjoner foreslo en deling av det britiske palestinske mandatområdet i en jødisk og en arabisk del – ved å vedta FNs Hovedforsamlings resolusjon 181 den 29. november 1947 – ble planen av en del arabiske ledere følgelig

ikke ansett som en rasjonell måte å avslutte den økende volden mellom arabere og jøder på, men som en historisk og politisk urettferdighet.[7]

Den kanskje mest avslørende uttalelsen i denne sammenheng kommer fra Zahir Muhsein – medlem av Den palestinske frigjøringsorganisasjonens eksekutivkomité – i et intervju med den nederlandske avisen “*Trouw*” 31. mars 1977[8]:

“Det palestinske folk eksisterer ikke. Opprettelsen av en palestinsk stat er utelukkende et middel i vår uavbrutte kamp mot staten Israel – for vår arabiske enhet. Det finnes i dag virkelig ingen forskjell mellom jordanere, palestinere, syrere og libanesere. Det er kun av politiske og taktiske årsaker at vi nå snakker om eksistensen av et palestinsk folk, siden arabiske nasjonale interesser krever at vi postulerer eksistensen av et distinkt “palestinsk folk” – for å stå opp imot sionismen. Jordan, som er en suveren stat med definerte grenser, kan av taktiske årsaker ikke reise krav om Haifa og Jaffa, men som palestinere kan jeg absolutt kreve Haifa, Jaffa, Beersheva og Jerusalem.”

Kort sagt – arabiske ledere, hengitt til forpliktelsen om Israels ødeleggelse – fant opp betegnelsen “*palestinsk folk*” for å rettferdiggjøre den uopphørlige krigen mot Israel.

Selv et flyktig blikk på vitenskapen om oldtidens Midtøsten viser at Whitelams bruk av termer som “*bortvist*”, “*slått ned på*”, “*begrenset*” eller “*brakt til taushet*” – i beskrivelsen av den påståtte undertrykkende behandling av “*palestinsk historie*” fra moderne bibelforskere og arkeologer i løpet av de siste 150 år – er rent oppspinn.

Bortsett fra hans falske og ukritiserte insinuasjoner om at “*palestinsk historie*” faktisk er historien til de gamle, ikke-israelittiske folkegruppene i det Hellige Land som Skriften refererer til, grunnstøter hans argumentasjon overfor den overveldende mengde studier, både lærde og folkelige, som beviser at der ikke finnes noe som er “*fortiet*” i disse folkenes historie.

En oversikt over disse studier kan enkelt finnes ved å slå opp på disse gamle Kanaans folk – filisterne, moabittene, edomittene, ammonittene, amorittene, arameerne, amalekittene, midjanittene og selvsagt kanaaneerne – i tradisjonelle eller nett-leksika som f.eks. Wikipedia.[9] En mer vitenskapelig og grundigere fremstilling av disse ikke-israelittiske nasjonene er tilgjengelig i ulike vitenskapelige kilder,[10] inkludert *Journal of Near Eastern Studies*, *Biblical Archaeology*, *Biblical Archaeological Review*, *Journal of the American Oriental Society*, *Bulletin of the American School of Oriental Research*, *Annual of the American School of Oriental Research* og *Harvard Theological Review*. [11] Endel av disse ikke-israelittiske folkeslagene er tema i vitenskapelige bøker og forskningspublikasjoner i mangfoldige bind.[12]

Det er for øvrig unødvendig å si at der ikke finnes noen vitenskapelige avhandlinger om de eldgamle “*palestinere*” – fordi “*palestinere*” ikke eksisterte i oldtiden, og fordi der ikke eksisterer noen påviselig forbindelse mellom araberne i dagens Israel og Kanaans gamle ikke-israelittiske folkeslag.

Det er dessuten fremdeles svært vanskelig å skrive historien til disse oldtidens ikke-israelittiske folkeslagene i bronse- og jernalderens Palestina. Ingen andre enn israelittene etterlot seg opptegnelser som har overlevd opp til vår moderne tid. Vi har kun ytterst begrensede referanser til disse andre folkeslagene; i egyptiske og mesopotamiske inskripsjoner – nesten intet fra deres egne kilder.

Det er ironisk sett kun Bibelens beretning – en beretning som Whitelam og andre nonchalant avviser som infisert av judeosentrisme – som bringer kunnskap om disse innbyggerne i Palestinas bronse- og jernalder. Jødiske skrifter refererer, som nevnt ovenfor, kort til ikke-israelittiske innbyggere i det Hellige Land, ettersom de kom i kontakt med israelittene. Noen få av disse stammene eller nasjonene forekommer glimtvis i et meget begrenset utvalg av utenom-bibelske kilder, så som en moabittisk konge – Chemosh-iat – på Moabitt-stenen, beseirede arameiske bystat-konger på neo-assyriske og neo-babylonske inskripsjoner; og noen få inskripsjoner av ikke-historisk art som påviser bruk av arameisk språk i det nordvestlige Syria. Men om vi så skulle kaste fra oss Bibelens beretninger fra sen bronse- og tidlig jernalder – som Whitelam mener vi skal – ville vi ikke hatt noen, eller omtrent ingen viten om disse gamle ikke-israelittiske innbyggere i det Hellige Land.

Den tredje hovedpåstand i Whitelams bok er at uredelige sionistiske arkeologer – i tillegg til tidlig 1900-talls kristne bibelforskere, som skrev lenge før begrepene statssionisme og “palestinsk historie” eksisterte, har oppfunnet historien til oldtidens Israel fra grunnen av. Denne konspirasjonsteorien overser fullstendig overveldende ukontroversielle bevis fra utenom-bibelske kilder om Israels og Judeas eksistens i jernalderen.[13] Den tidligste referansen til de gamle israelitter i utenom-bibelsk historie er forekomsten av navnet “Israel” på Merneptah-støtten, en granittblokk fra ca. 1200 f.kr, som beretter om den egyptiske kong Merneptahs militære seier over et “israelittisk folk” som levde i de nordlige og sentrale deler av Israels høyland. Det finnes en mengde referanser til Israel og Judea de påfølgende 200 år i assyriske, babylonske, arameiske og persiske tekster fra det 10. århundre f.Kr. og fremover:

- En inskripsjon fra det 10. århundre (nær kong Davids tid) skrevet på tydelig bibel-hebraisk, og tilnærmet ordrett sitat fra 2. Mosebok 23:3, Jesaja 1:17 og Salme 72:3. Inskripsjonen ble funnet nær Hebron,[14]
- Referansen til Omris hus, (dynasti av nordlige israelittiske konger) på Shalmaneser IIIs Sorte Obelisk (9. århundre),
- Den moabittiske sten, med sin egen versjon av krigen mellom Israel og Moab (9. og 8. århundre), gjenfortalt i 2. Kongebok,
- Det 8. århundrets beretning om visjonene til Bileam (“gudenes seer”) i en arameisk tekst fra De’ir Alla (Jordandalen), tilsynelatende samme Bileam som gjennom sitt snakkende esel avskjediget seg selv i forsmedelig vanære i 4. Mosebok,

- Den assyriske beretning om Tiglat Pileser III's ødeleggelse av det nordlige kongedømmet Israel og landflyktigheten til israelittene (sent i det 8. århundre), og Sankeribs ødeleggelse av Lakish under hans avbrutte invasjon av Judea,
- Den babylonske beretning om Nebukadnesars to deportasjoner av judeere og Jerusalems endelige ødeleggelse (slutten av 7. og begynnelsen av 6. århundre),
- Den persiske beretning om Kyros den Store (slutten av 5. århundre) og hans kunngjøring som tillot judeerne i eksil å vende tilbake til Judea og Jerusalem,
- Den nylig oppdagede arameiske inskripsjon i Dan Tel – fra det 9. århundre – som er i overensstemmelse med teksten i 2. Kongebok 8, og som omtaler det som ser ut som “Davis Hus” og muligens navnet “Israel” i tillegg til et fragmentert personlig navn med den israelittiske endelse YHW (som i Yahwe),
- Ostraca – potteskår med inskripsjon – er også funnet i israelittiske Tel Arad, skrevet på bibel-hebraisk. Skårene som stammer fra det lille tempel i sediment-lag IX, inneholder navn som er identiske med prestefamiliers navn i Krønikebøkene. Et langt og godt bevart brev fra El-Yashiv – hærføreren i festningen i Arad – til noen i Jerusalem, henviser til “Beit YHWH” (bokstavelig “Yahwe’s hus”, muligens en referanse til Tempelet i Jerusalem),[15]
- Siloa-inskripsjonen; deler av en hebraisk tekst risset inn i grunnfjellet (også denne på godt bibel-hebraisk), funnet i Hiskia-tunnelen i 1838 – som viser til en israelittisk vannteknologisk ingeniørbragd i det 8. århundre i Jerusalem,
- Vitnebyrd om Judeas tragiske og voldelige endelikt fremkommer dramatisk på potteskår i Lakish, som dokumenterer den babylonske invasjon (slutten av det 7. århundre) og beseiringen av festningene rundt Jerusalem.

I tillegg er det funnet tallrike segl, skrevet på bibel-hebraisk, spredt utover Judea og Samaria: best kjent er kanskje bronse-seglet til “*Sjema, Jeroboams tjener*” funnet i Megiddo. Denne Jeroboam er vidt anerkjent som den israelittiske kong Jeroboam. Det er funnet mynter fra den persiske periode mange steder i Judea, som vitner om kontinuerlig tilstedeværelse av jøder i kjølevannet av eksilet i Babylonia.

Bevisene fra sen hellenistisk, romersk og bysantisk periode er overveldende. Å beskrive beretningene om jødisk eksistens og herredømme i Israel under disse periodene som “*oppkonstruert historie*” fordrer at man diskrediterer de bevarte manuskriptene fra den inter-testamentale litteraturen, tekstene til kristendommens skrifter (spesielt de synoptiske evangelier), en mengde greske og latinske tekster, Josephus’ bøker, Apions tekst bevart i Josephus’ “*Contra Apionem*”, “*De Reribus Mundi*” av Tacitus, Dødehavsrullene med sine tekstkopier av store deler av hele bøker i Bibelen, Jerusalem Talmud, de tusenvis av henvisninger til Judea og Israel og jøder og Jerusalem i den babylonske Talmud og de romerske kilder vedrørende Jerusalems

ødeleggelse i år 70 e.Kr., inkludert den berømte Titus-buen. Overbevisende bevis finnes også i arkeologiske vitnesbyrd i form av segl-avtrykk og mynter – på hebraisk, med bibelske navn – fra den hellenske og romerske periode, mynter fra Makkabeertiden og 1. og 2. opprør mot Roma, i tillegg til Judea Capta-myntene.

Og – selvfølgelig (og kanskje ironisk, med tanke på det politiske resultat Whitelam og hans kolleger jobber henimot), finnes der en rekke velkjente henvisninger i koranen til høy-antikkens israelitter i det Hellige Land:

- Allah frigjorde israelittene fra Egypt og førte dem gjennom ørkenen og til deres lovede land (sura 5) og skjenket det Hellige Land til Israels barn, og bosatte dem der (også ihht sura 16),
- suraene 17 og 34 beskriver Salomos oppføring av det første Tempelet, og ødeleggelsen av det første og annet Tempel,
- og endelig; sura 17:104 beretter om Allahs løfte om å bringe Israels barn tilbake til deres land – å samle dem fra deres ulike land i diasporaen, før dommedag,
- kort sagt, koranen selv erklærer – helt samstemmig med middelalderens muslimske skriftlærde – at Det Hellige land, lovet av Allah til jødene, er akkurat dette området som utgjør dagens Israel og omegn.[16]

Overfloden av materiale som beviser Israels eksistens i sen bronsealder, jernalderen og i klassisk tid, raserer fullstendig tesene og avhandlingene til Whitelam og likesinnede politiserte lærde om at antikkens Israels *“historie er oppkonstruert.”* Likevel har disse revisjonistiske beskyldningene ikke desto mindre stadig arbeidet seg fremover, fra akademiske kretser og over til den folkelige presse, inkludert *BBC*, *The Economist*, *Time Magazine*[17] og selvfølgelig mye av arabisk presse. I *The Khaleej* f.eks., aksepterer Karin Friedman uanfektet og ukritisk enhver antijødisk påstand fra Israel-fornektere, inkludert den utrolige påstand om at jøder ikke eksisterte som jøder i det første årtusenet e.Kr.:

“Intellektuelle av jødisk opphav i det 19. århundrets Tyskland var påvirket av folkekarakteren i tysk nasjonalisme, og diktet opp sin egen folkehistorie “retrospektivt” ut fra et sterkt ønske om å skape et moderne jødisk folk,” argumenterer professor Shlomo Sand – forfatter av boken ‘How and When the Jewish People Was Invented’ – ved universitetet i Tel Aviv. *“Der finnes ingen ensartet stamfar-befolkning for moderne jøder, like lite som det skulle finnes en slik stamfar-befolkning for moderne kristne eller muslimer. Tekster fra senantikken og tidlig middelalder beskriver en etnisk mangfoldig blanding av samfunn tilknyttet misjonerende pre-rabbinsk jødedom... (når alt kommer til alt) ... palestinerne forfedre skapte det Hasmoneiske kongedømmet, utarbeidet den hebraiske Bibel, fulgte Jesus, skrev det Nye Testamentet, samlet Mishnah og redigerte Jerusalem Talmud. Det palestinske folk utgjør det levende bindeledd til den tidligste begynnelse av arven fra torah’en og evangeliene.”*

Jødiske religiøse steder og dokumenter – fornektelse og ødeleggelse

Whitelams bok kan stå som et slags manifest for det nye anti-Israels falske historie om det Hellige Land, men den er kun én i en flom av slike arbeider som kvernes ut fra pro-palestinske akademier. Professor Nadia abu el-Haj, f.eks., angriper moderne israelske arkeologer og frukten av deres arbeid i sin bok *Facts on the Ground: Archaeological Practice and Territorial Self-Fashioning in Israeli Society* (University of Chicago Press, 2001).[18]

Prof. el-Haj spinner opp en fortelling basert på to hovedargumenter. For det første – at moderne israelske arkeologer utfører sin vitenskap med den bevisste og undergravende hensikt å utslette bevis på “palestinske folks” historiske nærvær. For det andre – at disse samme arkeologer i nesten et århundre har arbeidet for å utnytte og fordreie arkeologien for å tilpasses jødiske nasjonalistiske hensikter, ved selektivt å foreta utgravninger på plasser der sannsynligheten er stor for å støtte det hun påstår er den sionistisk inspirerte pseudo-fortelling om gamle Israels årtusenlange herredømme i det Hellige Land, – og å gi godkjenning til en fiktiv historie der jøder levde og hersket i det Hellige Land i 1600 år før arabernes ankomst.

Tempelhøyden

Argumentasjon ved hjelp av arkeologi har blitt ett av pro-palestinske akademias hovedvåpen. I forreste linje – som såkalt bevismateriale for å omskrive Midtøsten-historien – står Tempelplassen; jødedommens helligste sted, i muslimsk tradisjon kjent som al-Haram as-Sharif (den Opphøyde Helligdom). Det er området for Al-Aqsa moskeen og Klippedomen, og muslimene hevder at det er stedet der Muhammad landet under sin nattreise (Koranen sure 17:1). Dagens arabiske “Israel-fornektelse” hevder at Tempelplassen aldri har eksistert i Jerusalem og muligens aldri noen gang har eksistert, og at stedet har vært muslimsk siden dets opprinnelse.

Inntil nylig var det konsensus, selv blant islamske historikere, om gyldigheten til det jødiske kravet. I en lommeguide til al-Haram as-Sharif, utgitt av Det øverste muslimske råd i 1925, redegjør muslimske lærde om Tempelplassens alder og hellighet i Jerusalem, og konstaterer at stedet daterer seg til de tidligste tider, med sikkerhet til epoken for det israelittiske kongedømmet, og er over enhver tvil identifisert som stedet for Salomos Tempel.[19]

I en inskripsjon i området ved Salomos Staller, som representantene for islamsk Waqf omgjorde til en moské i 1996, konstateres det i guiden at “... *lite er sikkert kjent om rommets tidlige historie. Det daterer seg sannsynligvis så langt tilbake som til oppføringen av Salomos Tempel... I henhold til Josephus, var stedet i bruk og ble benyttet som tilfluktssted av jøder under Titus’ kamp om Jerusalem i år 70 e.Kr.*”

Likevel, under Camp David-toppmøtet i 2000 avviste Yassir Arafat kategorisk at et jødisk tempel noen gang hadde eksistert på Tempelplassen. Senere foreslo han at

Tempelet kanskje hadde ligget i Nablus, og enda senere spekulerte han på om det kanskje var en annen plass, så som i Jemen.[20] Diplomaterne Dennis Ross og Dore Gold diskuterer disse uttalelsene i sin rapport om Camp David 2000-forhandlingene, og konkluderer med at disse påstandene var del av et forsøk fra Arafats side på å delegitimere det israelske kravet på Jerusalem.[21]

Kampanjen om å fornekte Tempelet, og utraderingen av den jødiske historie – der Tempelet innehar en sentral posisjon – er nå vidt akseptert i store deler av den arabiske verden. For eksempel: Mahmoud Labadi, en karismatisk veteran fra det palestinske byråkrati, påstår at hele det jødiske kravet om Jerusalem er falskt fordi intet jødisk tempel har eksistert noe sted i området. *“Dette Tempelet – jeg skal være helt åpenhjertelig – er intet jødisk tempel,”* fortsatte han. *“Det er en myte. Dette var et palass – et palass hvor David og Salomo levde. [Jødene] leter overalt i [Jerusalems Gamleby] for å finne noen spor. Hittil, etter 43 års okkupasjon, har de ikke funnet noe sant spor etter noe som helst tempel. Det er mytologi som de bygger i hodene sine.”* [22]

“.. Whitelams bok kan stå som et slags manifest for det nye anti-Israels falske historie om det Hellige Land, men den er kun én i en flom av slike arbeider som kvernes ut fra palestinske akademia.”

Selv vestlig media har festet lit til disse latterlige påstandene. I 2009 kritiserte James R. Davila, professor i studier av eldre jødisk kultur og rektor ved St. Mary's College i St. Andrews, den økende praksis som har oppstått blant journalister om å skrive som om eksistensen av de jødiske templene på Tempelplassen skulle være et slags åpent diskusjonsspørsmål med to legitime *“konkurrerende fremstillinger.”* Som professor Davila sier, *“Journalister trenger å klargjøre at det ikke finnes noen debatt mellom fagfolk i faglitteraturen om eksistensen av et jødisk Tempel i sen jernalder, og det 2. herodianske Tempel i Jerusalem på Tempelplassen. Igjen – fremstillinger som sier det motsatte er propaganda, ikke forskning.”* [23]

Like etter at Arafat vendte tilbake fra Camp David i 2000, benektet Mahmoud Abbas – daværende nestleder i PLO – offentlig eksistensen av et jødisk tempel på Tempelplassen med følgende usammenhengende uttalelse: *“Jeg utfordrer påstanden om at det forholder seg slik [at der noensinne har vært et jødisk tempel]. Men selv om det skulle vise seg å være tilfelle, så aksepterer vi det ikke, fordi det ikke er logisk for noen som ønsker en praktisk fred.”* [24]

Nabil Sha'ath, medlem av Det palestinske lovgivende råd og seniorrådgiver til president Mahmoud Abbas, karakteriserer det jødiske tempel som *“oppdiktet”*. [25] Walid Awad, utenriks pressetalsmann for *Fatah Central Media Commission*, uttalte i et intervju med IMRA [Independant Media Review Analysis, o.a.] 25. desember 1996: *“Det finnes ingen håndgripelige bevis for jødisk eksistens under den såkalte ‘Tempelplassens tid’... (Tempelet) ... kan befinne seg i Jeriko eller et annet sted.”*

Ikrima Sabri, tidligere stormufti av Jerusalem (utnevnt av den palestinske selvstyremyndighet) og for tiden leder for Den høyere islamske komité som er den palestinske myndighets øverste geistlige organ, har gjentatte ganger insistert på at jøder ikke har forbindelse til noen som helst del av Tempelplassen, heri inkludert Vestmuren.

Like etter Arafats fornektelse, uttalte Sabri i et intervju med Die Welt: *“Der er ikke [engang] den minste indikasjon på eksistensen av et jødisk tempel på denne plassen i fortiden. I hele byen finnes det ikke en eneste stein som vitner om jødisk historie... Jødene kan ikke rettmessig kreve [Vest]muren, hverken på religiøst eller historisk grunnlag...”*. [26]

Også Tayseer Tamimi, den palestinske myndighets øverste islamske dommer, fornektet offisielt enhver jødisk arv i Jerusalem i et TV-intervju i 2009:

“.. Hvis – som de hevder – det ikke finnes bevis som støtter eksistensen av et israelittisk eller jødisk tempel, hvorfor må de da jobbe så iherdig for å ødelegge slike bevis?”

“Jeg vet om muslimske og kristne hellige steder i [Jerusalem]. Jeg vet ikke om noen jødiske hellige steder der... Israel har bedrevet utgravninger siden 1967 på leting etter rester etter deres Tempel eller deres oppdiktede jødiske historie.”

Han snudde i stedet sannheten på hodet og anklaget jøder for feilaktig å omgjøre “Al Buraq-muren” (kjent for resten av verden som Vestmuren) til et jødisk sted: *“Da Profeten [Muhammad] kom inn i Jerusalem, etter å ha landet med sitt “ridedyr” under nattreisen fra Mekka til Jerusalem, bandt han dyret til den vestlige muren, i dag kjent [blant muslimer] som al-Buraq muren, og som jøder har bemektiget seg ved forfalskning og bedrag [ved å si at det er Tempelets vestlige mur].”*[27]

Enda mer uhyrlig er Tamimis anklager om at Israel arbeider for å ødelegge spor etter al-Aqsa moskeen for å forsterke sitt krav på Tempelplassen (en anklage som av ukjente årsaker er gjengitt av *World Archaeological Congress*)[28]: *“Hensikten med de [israelske] utgravningene er å ødelegge al-Aqsa moskeen. Fundamentet er faktisk blitt fjernet. Kjemiske syrer har blitt innsprøytet i berggrunnen for å oppløse den. Jordmassene og søylene [har blitt fjernet] slik at moskeen henger i luften. Der er en israelsk plan for å ødelegge al-Aqsa-moskeen og å bygge Tempelet.”* [29]

Det nøyaktig motsatte er sant. Ikke Israel, men den islamske tilsynsmyndigheten Waqf, som utøver den religiøse myndighet over Tempelplassen, har utført ødeleggende utgravninger under og langs Tempelplassen siden slutten av 1990-tallet, selv om disse utgravningene har skadet arkeologisk materiale i Salomos Staller og i områdene rundt Hulda-porten, inkludert materiale fra det Første Tempel. Waqf har også flyttet utgravningsmateriale til den kommunale søppelplassen, hvor det er blitt blandet med lokalt avfall og ikke lenger kan undersøkes for sin historiske og arkeologiske verdi.[30]

Med overlegg fjerner Waqf bevis på jødiske fortidslevninger. Mark Ami-El fra *Jerusalem Center for Public Affairs* forklarte i 2002 situasjonen således: *“Etter september 2000 stengte det muslimske Waqf Tempelplassen fullstendig for ethvert innsyn fra den israelske riksantikvaren. Deretter – for å fullføre nye underjordiske moskeer på stedet – ble ca. 13.000 tonn masse fjernet og kjørt til søppelfyllinger, – materiale som innbefattet (israelittisk) arkeologisk materiale fra det 1. og 2. Tempels tid. Hensikten er å omdanne hele det 145 mål store Tempelområdet til utelukkende en muslimsk plass, ved å fjerne hvert tegn, hver rest og hvert minne som vitner om stedets jødiske fortid.”*[31]

Dr. Eilar Mazar, israelsk arkeolog ved det Hebraiske universitet i Jerusalem, har sammenlignet disse palestinske handlingene med de vanemessige fornektelsene til seniorrepresentanter for de palestinske myndigheter vedrørende de jødiske templene. [32] Og de palestinske myndighetene underbygger sine anklager på nettsiden til sitt Informasjonsdepartement[33] med en artikkel som benekter enhver jødisk forbindelse til Vestmuren, en påstand som er gjentatt i de palestinske myndighetenes offisielle medier.[34] Ironisk nok tilkjennerir deres egne tjenestemenn at det er palestinere som utfører denne illegale utgravningen, ettersom arabiske plyndrere og gravrøvere har store dager på Vestbreddens arkeologiske steder uten at de palestinske myndighetene gjør noe for å stoppe dem.[35]

Hvis – som de hevder – det ikke finnes bevis som støtter eksistensen av et israelittisk eller jødisk tempel, hvorfor må de da jobbe så iherdig for å ødelegge slike bevis?

Forsøket på å viske ut den jødiske forbindelsen til Israel og Jerusalem begrenser seg ikke til palestinerne. Fra Saudi-konger til ulike arabiske journalister og akademikere over hele den arabiske verden blir påstanden om at det aldri har vært et jødisk tempel gjentatt uopphørlig, eller – hvis det faktisk har eksistert, så var det et annet sted i verden. Abdullah Marouf, tidligere media- og PR-tjenestemann for al-Aqsa-moskeen, driver nå en nettside som er dedikert til moskeen, og forsyner engelskspråklige lesere med bygningens omskrevne “historie”. [36]

Tempelplassen kommer til Muhammad

Gitt voldsomheten i dette arabiske intellektuelle og religiøse angrepet på jødisk historie, er det ironisk og påfallende at Jerusalem ikke hadde noen større betydning innenfor islam før byen kom under jødisk politisk kontroll. Det er godt kjent fra både koranen og sunna at den første qibla (muslimske bønneretning) for Muhammad var Jerusalem. Men da Muhammads lære ble avvist av Arabias jøder (det ble deres ulykke, da Muhammad senere enten drepte, tok til slaver eller utviste dem alle sammen), endret Muhammad bønneretningen til Mekka. Følgelig opphevet han fullstendig enhver form for religiøs betydning som Jerusalem kunne ha hatt for islam.

Sent på 680-tallet, bare 50 år etter Muhammads død, brøt det imidlertid ut borgerkrig blant muslimene. Kalifen som da regjerte fra Damaskus, ønsket å slå ned et opprør

hos sine fiender i Mekka – målet for pilegrimsferdene. For å svekke dem, skapte han et motstykke, – et nytt sted for pilegrimsferd for å konkurrere med Mekka, og for å omdirigere Mekka-pilegrimer som hadde sluttet seg til opprørerne da de var i Mekka. Han bygget derfor en kuppel over klippen der Tempelet i Jerusalem en gang hadde vært bygd, og erklærte Jerusalem for å være al-Quds (den Hellige plass). Jerusalems hellighet for muslimer stammer altså fra et politisk propagandatriks.

I århundrene som fulgte, spilte Jerusalem liten eller ingen rolle i religiøs sammenheng og i utviklingen av islam. I det 13. århundret skrev Ibn Taymiyya, en sentral islamsk geistlig og ideologisk gudfar for den senere Wahhabismen, mye vedrørende Jerusalem og påviste ut fra muslimske kilder at det kun var to hellige steder i islam – Mekka og Medina. Ibn Taymiyya forklarte meget utførlig at ærefrykt for Jerusalem ikke var annet enn “judaisering” av islam.[37]

Men alle innrømmelsene og erkjennelsene til muslimske lærde og imamer vedrørende Jerusalems relative ubetydelighet for islam, ble øyeblikkelig avsluttet da Tempelplassen kom under jødisk suverenitet etter Israels seier i Seksdagerskrigen i juni 1967.

Arkeologisk rensing

Selv jødiske steder utenfor Israel er gjenstand for den arabiske forpliktelse om å utviske jødisk historie. Esekiels grav i al-Kifl, rett syd for Baghdad i Irak, har i uminnelige tider vært identifisert som den bibelske profeten Esekiels grav av muslimer, kristne og jøder. Gravens jødiske preg, med hebraiske inskripsjoner og en Torah-ark, har aldri vært gjenstand for tvil. I 2003 dukket det opp en rapport i pressen om at den nyinnsatte irakiske regjeringen planla å renovere stedet, fjerne alle hebraiske inskripsjoner og gjenstander, og å bygge en moské der. Shelomo Alfassa, amerikansk leder av organisasjonen Justice for Jew from Arab countries, påklagde beslutningen. Men innen et par uker ble det klart at den irakske regjering hadde til hensikt å gjennomføre planen med å rense stedet for dets jødiske karakter og erstatte det med en moské.[38]

Ettersom den palestinske propaganda-offensiven øker i styrke i Europa og USA, gjenlyder muslimske påstander hos sentrale riksmedier som BBC – angående Israels historiske (så vel som politiske) legitimitet. Og FNs Organisasjon for utdanning, forskning og kultur, UNESCO, har erklært Rachels grav i Betlehem og Patriarkenes grav i Hebron som hellige steder for muslimer, ikke for jøder – og at disse stedene av den israelske regjering heller ikke skal regnes blant Israels nasjonale kulturarv.[39]

Graven til bibelens Josef i Nablus besto ikke lenge nok til at FN rakk å fornekte dens autenticitet og falskt opphøye den til muslimsk fornminne og islamsk religiøs betydning. En rasende palestinsk mobb omgjorde graven til en ulmende ruin 7. oktober 2000, i starten av den 2. intifada.[40]

De palestinske dødehavrullene

Så utrolig det enn høres, har den palestinske selvstyremyndigheten faktisk offisielt erklært at Dødehavrullene – skriftene til en jødisk eskatologisk sekt i Jerusalem og omegn i de siste århundrene før Tempelets ødeleggelse (år 70 e. Kr.) – egentlig er en palestinsk historieskatt.

Salaam Fayyad, palestinsk statsminister, skrev i april 2010 til den kanadiske statsminister for å kreve eierskap til Dødehavrullene, som da skulle utstilles i Toronto Royal Ontario Museum i Canada. Han forsøkte å få Canada til å avlyse hele utstillingen. Pro-palestinske grupper demonstrerte utenfor museet for å understreke alvoret i det palestinske kravet. Jordan – Israels angivelige mest moderate nabo – krevde i tillegg at kanadiske myndigheter skulle beslaglegge rullene og returnere dem til Jordan. Begrunnelsen for kravet, iht. Jordan og palestinske myndigheter, var at Israel stjal noen av rullene i 1947-8 under den første israelsk/arabiske krig, og skaffet seg eierskap til alle kjente ruller etter 6-dagerskrigen i 1967. Etter reglene i Haag-konvensjonen av 1954 hevder jordanske og palestinske myndigheter at antikviteter tilhører den nasjon som har den legitime suverenitet over området der antikvitetene er funnet. Og siden Israel ikke har noe som helst krav på det landet hvor det befinner seg, tilhører rullene de facto palestinerne.[41]

**“.. UNESCO, har erklært
Rachels grav i Betlehem og
Patriarkenes grav i Hebron
som hellige steder for
muslimer, ikke for jøder.”**

Israels antikvariske myndighet, IAA, aviser selvfølgelig fullstendig dette kravet og påpeker at hverken Jordan eller den palestinske selvstyremyndigheten (som ikke eksisterte før 1993) noen gang har hatt legitim suverenitet over Dødehavsområdet hvor rullene ble funnet. Men dette stoppet ikke denne pinlige behandlingen av kanadiske myndigheter eller flommen av desinformasjon på utstillingen i Toronto. [42]

Det genetiske kortet spilles

I artikkelen Karin Friedemann skrev for *Khaleej Times*, der hun forfalsket israelsk historie, dristet hun seg også til å forfalske genetikk ved å påstå at *“Nye genetiske antropologiske funn basert på DNA-analyser, indikerer at de mannlige forfedrene til jiddiske jøder var av øst-europeisk og sørvest-asiatisk opprinnelse (men ikke fra Levanten), mens de kvinnelige var øst-europeiske.”*[43]

Virkeligheten er derimot at nyere genetisk forskning tydelig indikerer at majoriteten av verdens jøder i dag (med unntak av de fra Etiopia og India), befinner seg genetisk nærmere jødene fra det gamle Nære Østen enn til folkeslagene i diasporaens vertsland. Genetisk forskning ved New York-universitets, NYUs, medisinske avdeling, konkluderte i juni 2010 at moderne jødiske gener kan spores tilbake til ett felles folk av Midtøsten-opprinnelse.[44]

Der er noe usikkerhet angående omfanget og påliteligheten til denne studien, særlig på feltet genetisk påvirkning av misjonering i Romerriket da forsøk på å bringe konvertitter til jødedommen i perioden før Tempelets ødeleggelse i år 70 e.Kr. kan ha svekket den jødiske genbasen.[45]

En annen uavhengig studie går imidlertid i retning av å bekrefte de opprinnelige funnene fra NYU-studien, og støtter det tradisjonelle synet at jøder verden over ikke bare deler religiøs og kulturell praksis (til tross for mindre regionale og sekteriske ulikheter), men også en felles genetisk arv, der genene til vidt spredte jødiske befolkninger har mer til felles enn genene til lokale jødiske grupper og deres ikke-jødiske naboer (til tross for inngifte og konvertering). Disse studiene støtter også den sionistiske påstanden at de fleste jøder, selv om de er spredt over hele verden, deler en felles genetisk stamfar i det Nære Østen, og mer spesifikt; – i Levanten (Syria, Libanon, Israel).[46]

Styrken i denne forskningen ligger i det faktum at gruppene som ble undersøkt i studien ikke bare tilhører de store samfunnene som Ashkenazi-jøder fra Øst-Europa og Sefardi-jøder fra Bulgaria og Tyrkia, men også flere som er mye mindre, og som ofte er omtalt som Israels “tapte stammer,” så som Sentral-Asias Bukhara-jøder og jøder fra India, Etiopia og Yemen. Fordi det vitenskapelige tidsskriftet *Nature* sammenlignet de jødiske gruppene med et mer omfangsrikt utvalg ikke-jøder enn hva man noen gang tidligere har gjort, gjør resultatene sammenligningen – og de identifiserte genetiske båndene – meget robuste.

Forskere fra åtte land deltok. De undersøkte 600.000 genom-markører fordelt over hele genom-spekteret, og sammenlignet etterkommere av 14 jødiske samfunn fra diasporaen med 69 ikke-jødiske samfunn fra hele verden. Her er konklusjonen:

“Historiske bevis tyder på et felles opphav i Midtøsten, etterfulgt av mangfoldige vandringer som ledet til opprettelsen av jødiske samfunn i Europa, Afrika og Asia, – det vi kaller den jødiske diaspora... Brede genom-analyser bekrefter at der er omfattende felles bestanddeler av DNA-sekvenser mellom vidt adskilte – geografisk og tidsmessig – jødiske samfunn i diasporaen. De fleste bærer signaturen til mennesker fra Levanten.”[47]

Kort sagt: de palestinske påstandene som benekter historisiteten til jødisk opprinnelse i Israel, er tvers igjennom på en omfattende og avgjørende måte motsagt av den genetiske forskning som er oppsummert ovenfor.

Konklusjon

Palestinernes og deres vestlige politiske alliertes forsøk på å forandre, fornekte og fordreie israelsk og jødisk historie er så gjennomsliktig orwellsk – om enn vellykket i stadig stigende grad – at man undrer seg over hvorfor de lyver så skamløst?

Svaret er at de lyver fordi sannheten ikke støtter formålet deres.

Alle begrepene – “*det historiske Palestina*”, “*palestinsk hjemland*”, “*palestinsk folk*” – ble oppfunnet for å tilfredsstille de arabiske styrkenes politiske behov i kampen for å utsette Israel.[48] Disse begrepene ble født inn i en propagandakrig – produkter av Sovjetunionens utnyttelse av arabisk anti-israelsk avvisning etter 1948. Hensikten var å skape en falsk historie for å endre konfliktens ytre fremtoning fra en folkemorderisk arabisk krig mot den jødiske staten – nesten utelukkende motivert ut fra tradisjonelt muslimsk jødehat[49] – til “*den undertrykte palestinske urbefolkningens*” kamp for nasjonal selvrealisering, politisk selvbestemmelse og frihet fra okkupasjon. Ved å redefinere terrorisme som “frihetskamp” kunne Sovjetunionen – og et føyelig FN – få en folkemord-krig mot Israel til å fremstå som en legitim og til og med heroisk kamp av “frihetskjemper” for nasjonsdannelse.[50]

Men for å få denne revisjonistiske historien til å fungere, var der behov for et “palestinsk hjemland” hvor det “palestinske folket” hadde bodd i “uminnelige tider”. Da disse elementene ikke eksisterte, trengte det arabiske lederskap å oppfinne dem. Og med behovet for å finne opp “Palestina” kom en tilsvarende deformert siamesisk tvilling; behovet for å dekonstruere Israel, å fjerne forbindelsen mellom jøder og jødedom, Israel og israelitter, fra deres eget tradisjonelle hjemland og fra deres historie.

“.. Det er nettopp fordi jødene har denne historien, og derav dette kravet, at den palestinske ledelsen må finne en måte å ta den fra dem på.”

Den største ironien er kanskje at palestinske ledere er åpne og likefremme med sine ønsker om å utviske jødisk historie og å fabrikke sin egen. Blant de “palestinske papirer” frigitt til verden via Wikileaks, finnes ett som er kalt “*Talking Points on Recognition [sic] of Jewish State*”.[51] Her forteller en talsmann for de palestinske myndigheter utførlig om grunnene for ikke å akseptere Israel som en jødisk stat. Blant dem finner vi følgende:

“Å anerkjenne den jødiske staten impliserer anerkjennelse av et jødisk folk og anerkjennelse av dets rett til selvbestemmelse... De som hevder en sådan rett, hevder også at området som historisk forbindes med denne retten til selvbestemmelse (det vil si enheten hvor selvbestemmelsen finner sted) er hele det historiske Palestina. Anerkjennelse av det jødiske folk, og deres rett til selvbestemmelse, kan derfor gi troverdighet til det jødiske folks krav på hele det historiske Palestina.”[52]

De prøver å stjele jødisk historie fra jødene, for hvis jødene har tillatelse til å eie sin historie, så vil deres krav om det “historiske Palestina” være udiskutabelt. Det er nettopp fordi jødene har denne historien, og derav dette kravet, at den palestinske ledelsen må finne en måte å ta den fra dem på.

Og siden dette lederskapet ønsker at hele Landet Israel, som de kaller det “historiske Palestina”, skal være området for den fremtidige palestinske staten – en judenrein stat – kan de ikke bare stjele Israels historie fra jødene, de må også tilegne historien

til seg selv ved å prakke på en altfor godtroende verden de gjennomsiktige løgnene om et eldgammelt “palestinsk” nærvær, – et paradys tapt på grunn av avskyelige jøders hemmelige manipulering.

Hele bestrebelsen med å stjele jødernes historie og erstatte den med fiksjonen om en høyantikk palestinsk nasjon i det “historiske Palestina” er en krig med andre midler.

Og som i alle kriger: Det første offer er sannheten.

Kilder:

Trykket med vennlig tillatelse fra Horowitz Freedom Center© David Horowitz Freedom Center, 2011

Kilde: <http://frontpagemag.com/upload/pamphlets/stolen-history.pdf>

Noteapparatet til denne artikkelen utgjør 10 helsider. En stor del av notene viser til dokumenter og andre kilder som er tilgjengelige med linker til Internett. Av praktiske og plassmessige hensyn er derfor alle notene til denne artikkelen gjort tilgjengelige fra vår hjemmeside: www.antisemittisme.no

DRØBAK BYGGSERVICE AS

Alt i tømrerarbeider og våtrom

Velkommen til Drøbak Byggservice as!

Vi holder til i Ullerudbakken 44 i Drøbak, og vi er mest kjent som et solid lokalt byggefirma innen tømrerarbeider og våtrom.

Kontakt:

Eivind Roaldsøy
Tlf: 906 97 008
E-post: dbs@tele2.no

Aharon Mor er seniordirektør ved avdelingen for restitusjon av rettigheter og jødisk eiendom vi Israels Departement for eldre borgere. Orly Rahimiyan er rådgiver for restitusjon av rettigheter og jødisk eiendom i arabiske land og Iran i Israels Departement for eldre borgere.

Den jødiske eksodus fra islamske land: Oppreisning for urett – for alle parter

Aharon Mor og Orly Rahimiyan

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Etter at Israel var opprettet ble jødisk liv i islamske land uholdbart.

I over 2500 år har jødiske samfunn eksistert i de landene som i dag utgjør Midtøsten, Iran og Nord-Afrika: Aden, Algerie, Egypt, Irak, Libanon, Libya, Marokko, Syria, Tunisia og Yemen, og Iran. Alle disse jødiske samfunnene ble imidlertid utsatt for alvorlig fare som følge av begivenhetene på midten av det 20. århundre. Spredningen av nazipropaganda og ekstrem arabisk nasjonalisme på 1930- og 1940-tallet truet jødernes status over hele Midtøsten, og etableringen av staten Israel ansporet nesten alle de arabiske stater til å erklære krig – eller støtte til krigen – mot Israel.

Denne antisjonistiske stemningen i Midtøsten var ikke utelukkende rettet mot staten Israel. Jøder som bodde i arabiske land, ble revet opp fra sine hjem eller ble undertrykte politiske gisler. I så å si hvert eneste tilfelle der jøder flyktet, ble både individuelle eiendommer og deres felleseiendommer urettmessig beslaglagt, ekspropriert eller konfiskert uten tilsvarende kompensasjon fra de aktuelle arabiske myndigheter. Disse jødene var faktisk de heldige. Mange jøder rakk ikke å forlate de arabiske landene, men ble derimot fengslet, torturert, voldtatt eller drept.

Det bodde rundt 1 million jøder i de arabiske land i Nord-Afrika og Midtøsten på begynnelsen av det 20. århundre. Ved starten av det 21. århundre befinner under 3 % av denne millionen seg fortsatt i området, – de fleste i Iran og Marokko. Omlag 650.000 jøder fra Nord-Afrika og Midtøsten immigrerte til Israel mellom 1948 og 1972. Det utgjorde 2/3 av de jødiske immigrantene i denne perioden. Med store omkostninger absorberte Israel disse jødene, uten noen form for kompensasjon fra den iranske eller de arabiske regjeringene som konfiskerte deres eiendeler.

Anslagsvis 6-30 milliarder dollar (omregnet til dagens pris) ble etterlatt av jødene i arabiske land og Iran. Kravet fra jødene i arabiske land dreier seg ikke bare om økonomisk kompensasjon for eiendom og rettigheter. Det disse jøder mest ønsker, er oppreisning fra den historiske urett de og deres samfunn har måttet gjennomgå. Kravene inkluderer derfor et historisk oppgjør med de tragiske hendelsene som førte til masseutvandringen av jøder og deres samfunn fra arabiske land hvorav mange av landene hadde huset store og virksomme jødiske samfunn i over to tusen år.

Jødernes historie i arabiske land

“Spredningen av nazipropaganda og ekstrem arabisk nasjonalisme på 1930- og 1940-tallet truet jøders status over hele Midtøsten”,

Etter den babylonske erobring av kongedømmet Judea og ødeleggelsen av det første Tempelet i år 586 f.Kr., slo jøder seg etterhvert ned i ulike områder av det som i dag kalles Midtøsten og Nord-Afrika. I de påfølgende årene etter den muslimske erobringen av regionen i det 7. århundre e.Kr., ble jøder betraktet som annenrangs undersåtter, men var likevel innvilget begrensede rettigheter innen religion, utdanning, yrkesfag og forretningsvirksomhet.[1]

I motsetning til en utbredt oppfatning om at jøder hadde trygge, behagelige liv, er realiteten at jøders status under islam ofte var prekær. Dhimmi-reglene, for “beskyttede minoriteter”, ga jøder og andre minoriteter en form for betinget beskyttelse, men sikret på ingen måte at jøder ble behandlet som verdige og likestilte borgere. Gjennom århundrene har ulike islamske regimer pålagt jøder alvorlige restriksjoner, både juridisk og samfunnsmessig. Ofte ga disse restriksjoner seg til kjenne gjennom hatefulle uttrykk og ved at jøder ble nektet verdighet, i tillegg til at både jøder individuelt og jødiske samfunn var offer for tilbakevendende voldshandlinger.[2]

Opprettelsen av koloniregimer i Midtøsten og Nord-Afrika i det 19. århundre – primært av England og Frankrike – ga jøder muligheten til å slippe ut av den elendige livssituasjon de så ofte var henvist til etter dhimmi-reglene. Under kolonitiden forbedret jøder sin hverdag og sin status i samfunnet.

Innsatsen fra Organisasjoner som *Alliance Israélite Universelle* etablerte et nettverk av skoler over hele Midtøsten, og utrustet jøder med tekniske ferdigheter for å kunne integreres i vertslandenes økonomier som var i utvikling. Jøder brukte ofte sin dyktighet og kjennskap til fremmedspråk til å fungere som bindeledd mellom de europeiske kolonistene og den innfødte muslimske befolkningen, og fant også ofte arbeid i koloniherrenes administrasjon. I land som Egypt, Irak og Libya ble jøder en avgjørende faktor i utviklingen av nøkkelsektorer i økonomien.

Perioden etter Den første verdenskrig ga blandede signaler til jøder bosatt i arabiske land. Jøder hadde fortsatt fremgang på sosiale og økonomiske områder. Men tegn på avvisning i stor skala fra den muslimske majoriteten ble stadig mer synlige.

Lokale uavhengighetsbevegelser basert på avvisning av kolonimyndighetene, tok ofte i bruk pan-arabisk eller pan-islamisk retorikk – uten å inkludere ikke-muslimske minoriteter. Det beste eksempelet er Nassers regime med sterkt fokus på pan-arabisk nasjonalisme. På den tiden ble jøder sett på som kollaboratører som profiterte på koloniherrne, en oppfatning som ble kombinert med muslimske massers frustrasjon over at dhimmi-reglene hadde blitt opphevet – i jødernes favør. Det brennbare Palestina-spørsmålet ble et avgjørende aspekt ved pan-arabisk propaganda, og bidro ytterligere til å forsterke de arabiske massers motsetningsforhold til den jødiske befolkningen som levde iblant dem. I Egypt – ettersom delingen av Palestina og etableringen av Israel kom nærmere – ble fiendskapet forsterket. Denne situasjonen ble også styrket gjennom presseangrep mot alle utlendinger, – en følge av denne tidens voksende etnosentriske nasjonalisme.[3]

Den annen verdenskrig brakte med seg økende lidelse for de jødiske samfunn i arabiske land. I det tyskakkuperte Libya og Tunisia ble jødiske samfunn forfulgt, og hundrevis av jøder ble deportert til lokale arbeidsleirer eller til europeiske utryddelsesleirer. I Algerie og Marokko, som ble styrt av Frankrikes Vichy-regjering, måtte jøder utholde år med restriksjoner og frykt. I Irak ble i underkant av 200 jøder fra Bagdad drept og 1000 såret i en voldsom pogrom i 1941, kalt *Farhud* – initiert av arabisk anti-britisk mobb som knyttet jøder til kollaboratør-virksomhet for britene.[4] Ved slutten av krigen var jødernes trygghetsfølelse i sine bostedsland blitt alvorlig undergravet, likeså troen på koloniherrnes makt til å forsvare dem. I økende grad begynte jøder å rette blikket mot jødisk suverenitet i Palestina som en løsning på sin vanskelige situasjon.

Slutten på normalt jødisk liv i arabiske land

Den stadig mer anspente atmosfæren i forbindelse med hendelsene i Palestina, og Israels påfølgende selvstendighet, signaliserte slutten på vanlig jødisk hverdagsliv i arabiske land. Under FN-debatten i 1947 om deling av Palestina kom egyptiske, irakske og palestinske delegater med voldstrusler mot de innfødte jødiske samfunnene i Midtøsten og Afrika. Truslene ble satt ut i livet i ukene og månedene etter delingsvedtaket 29. november, da flere hundre jøder i disse landene ble massakrert i regjeringsstøttede opptøyer. Flere tusen ble såret, og jødisk eiendom for flere millioner dollar ble ødelagt.

Ved opprettelsen av staten Israel i 1948 endret jødernes status i arabiske land seg dramatisk, da så å si alle arabiske land erklærte krig eller støttet krigen mot Israel. Den arabiske verdens avvisning av den jødiske staten utløste en overlatt bølge av statsstøttet diskriminering og overgrep fra arabiske regimer og deres borgere, og gjorde jødisk liv i arabiske land uutholdelig – noe flere arabiske ledere lenge hadde truet med, inkludert generalsekretæren for den Arabiske Liga. I mange tilfelle kastet arabiske regjeringer ut sin innfødte jødiske befolkning som del av en utvisningskampanje. Disse kampanjene omfattet diskriminerende lovgivning,

inndragning av statsborgerskap, begrensning av jøders bevegelsesfrihet, utestengelse fra yrkesutøvelse i sivilsamfunnet og kvotering innen spesielle arbeidsområder. Slike statsstøttede kampanjer omfatter ikke de utallige tilfeller der borgere individuelt utførte vold, mishandling og tyveri overfor jøder. Verdien av jødisk eiendom konfiskert av arabiske regimer i løpet av utvisningene anslås til flere titalls milliarder dollar etter dagens verdi.

De jødiske flyktningenes vanskelige situasjon ble ikke bredt offentliggjort, først og fremst fordi de ikke forble flyktninger i en lang periode. Omlag 2/3 av de mange hundretusener jødiske flyktninger mellom 1947 og 1972 ble bosatt i Israel med høye omkostninger, helt uten kompensasjon fra arabiske regjeringer som konfiskerte flyktningenes eiendom.[5]

Arabiske nasjoner drev dessuten kampanjer med feilinformasjon, der de fremstilte jødisk liv i arabiske land som forbilledlig og respektfullt, mens de dysset ned jødernes sårbare situasjon og mangelen på rettigheter som jøder hadde lidd under opp igjennom historien i disse landene. Dessuten har jødernes historiske bidrag til de langt større arabiske samfunn blitt forsøkt fjernet fra både lokal og internasjonal bevissthet. Disse feilinformasjonskampanjer har også gitt næring til beskyldningene om at jøder forlot arabiske land og Iran frivillig, og derfor har forspilt sine rettigheter til kompensasjon.

Jødiske og arabiske flyktninger i den israelsk-palestinske konflikten

Selve sakskomplekset rundt jødiske flyktninger fra arabiske land i Midtøsten, Nord-Afrika og Iran trer tydelig frem når vi foretar en generell vurdering av flyktningeproblematikken – og overfører denne på den israelsk-palestinske konflikten. Som nevnt, bodde det rundt 1 million jøder i Iran, Nord-Afrika og Midtøsten ved begynnelsen av det 20. århundre; jødene i Israel er ikke inkludert. Antallet falt til 500.000 etter 1948-krigen, og til 100.000 etter 1967-krigen. I dag er antallet mellom 15.000 og 35.000, de fleste er i Iran (se vedlegg). I underkant av 1 million jøder ble altså flyktninger som resultat av politiske endringer i landene i Midtøsten og Nord-Afrika.

Det er i dag to kategorier palestinske flyktninger. Første kategori består av flyktninger fra krigene i 1948 og 1967. Nøyaktige tall for begge kategorier er usikre og utledet fra løselige beregninger, befolkningstrender og konsensus. Studier anslår at det i 1948 levde ca. 740.000 palestinere i det som i dag er Israel. Omlag 190.000 ble værende, eller dro og kom raskt tilbake i løpet av krigen.

Det mest pålitelige antall flyktninger er derfor 550.000, selv om anslag varierer fra 400.000 til 1 million. Studier anslår at 1967-krigen skapte 300.000 flyktninger, men 100.000 av dem returnerte etter krigen, og 100.000 var allerede regnet med i overslaget fra 1948-krigen. Dette tilsier 100.000 flyktninger fra 1967-krigen, og et totalantall på 650.000 flyktninger fra de to krigene.[6]

Den andre kategorien palestinske flyktninger består av internt fordrevne personer (IFP). Disse IFP'erne ble tvunget til å forlate sine hjem, og var ikke i stand til å få dem tilbake da de returnerte. De fleste internasjonale organisasjoner anslår antallet palestinske IFP-er til mellom 25.000 og 46.000, mens israelske anslag er noe i underkant og palestinske anslag er mye høyere. Totalt sett, når vi sammenligner de to flyktningestrømmene, kan det med høy grad av sikkerhet konkluderes med at antallet jødiske flyktninger var omtrent 50 % større enn antallet palestinske flyktninger.[7]

Verdien av jødiske og palestinske tapte eiendeler[8]

Der er mange overslag over verdien av jødiske og palestinske tapte eiendommer, og de spenner over et bredt spekter der noen er grovt overdrevet eller fordreid av politiske årsaker.

Det beste estimat over eiendeler tapt av palestinske flyktninger etter krigen i 1948, ble samlet av John Measham Berncastle, som påtok seg oppgaven tidlig på 1950-tallet under ledelse av den nyopprettede FNs *Forsoningskommisjon for Palestina*. Berncastles estimat er 100 mill. palestinske pund[8a] for land og bygninger, og 20 mill. for løse eiendeler. Andre beregninger legger til 4-5 mill. pund for palestinske bankkontoer blokkert av den israelske regjering. Totalen på 125 mill. palestinske pund tilsvarer 350 mill. dollar i 1948-priser – eller 650 dollar pr. flyktning. Dette er i samsvar med tapte verdier *per capita* i lignende situasjoner, som Polen på 1930-tallet. [Palestinsk pund: det Britiske Mandats valuta, fra 1927 til mandatets opphør i mai 1948. Verdien var tilsvarende britisk Pund Sterling [o.a.]].

Også de 100.000 palestinske flyktningene fra 1967-krigen tapte eiendom, og må tas med i betraktningen, i tillegg til de 40.000 IFP-er (som er inkludert her selv om de fleste mottok ny eiendom og/eller kompensasjon). Med en tilsvarende realistisk sum på 700 dollar *per capita*, utgjør dette 100 mill. dollar. Totalt beløper palestinske flyktnings tap av eiendeler seg til ca. 450 mill. dollar, som i 2012-priser utgjør 4,4 mrd. dollar.[9]

Selv om det også er vanskelig å anslå verdien av jødiske flyktnings tapte eiendeler, gir en tilsvarende metodikk tilnærmet 700 mill. dollar i 1948-priser eller 6,7 mrd. dollar i 2012-priser. Det er flere grunner til at dette tallet er høyere enn overslaget for palestinske flyktninger. For det første var det nesten dobbelt så mange jødiske som palestinske flyktninger. For det andre bodde jøder i Midtøsten og Nord-Afrika stort sett i urbane strøk og var yrkesutøvere – som deres brødre i Europa – mens flertallet av de palestinske flyktningene levde i mer landlige samfunn.

Denne betydelige ulikhet i livsstil kan forklare noe av forskjellen i mengde oppsparte eiendeler. For det tredje begrenset arabiske regjeringer verdien av flyttbart gods som jødiske emigranter kunne bringe med seg, mens palestinske emigranter ikke hadde slike begrensninger. For det fjerde har palestinske flyktninger mottatt mer enn 90%

av de blokkerte bankkontoene fra den israelske regjering; dette beløper seg til 86 mill. dollar i 2007-priser, mens det kun har vært få tilfeller der jødiske flyktninger har fått eiendom tilbake.

Noen hindringer gjenstår fortsatt. Det har vært fremsatt finansielle krav fra både israelsk og palestinsk side som ikke har blitt seriøst vurdert, delvis grunnet årsaksforhold bak kravene og delvis grunnet krav om astronomiske summer på mange hundre milliarder dollar, og delvis av årsaker som er forbundet med om flyktningespørsmålet vil være tema i fredsforhandlingene og om slike forhandlinger også vil inkludere jødiske flyktninger i tillegg til palestinske.

Å bestemme verdi kan være vanskeligere for noen typer eiendeler enn andre – som for eksempel fast eiendom. Dessuten er det usikkerhet rundt prinsippene for utregning av gjeldende verdier av statlige langsiktige obligasjonsrenter eller inflasjonsrater. Uansett hvilken metodikk man benytter – bunnlinjen tilsier at tapene til jødiske flyktninger fra land i Midtøsten og Nord-Afrika med stor sikkerhet vil være minst 50 % høyere enn tilsvarende for palestinske flyktninger.

Juridisk sak for rettigheter og erstatning[10]

Den internasjonale definisjonen på en flyktning gjelder klart for jøder som ble bortvist fra arabiske land. En flyktning er en person som *“har en velbegrunnet frykt for forfølgelse på grunn av rase, religion, nasjonalitet, politisk overbevisning eller medlemskap i en bestemt sosial gruppe, og som ikke er i stand til, eller, på grunn av slik frykt, er u villig til å påberope seg sitt lands beskyttelse”* (FNs flyktningkonvensjon av 1951).

Flyktningespørsmålet, både jødisk og palestinsk, har vært reist i FN-debatter og resolusjoner. Hovedforsamlingen vedtok i 1948 Resolusjon 194 (III)[11] som krevde løsning på flyktningeproblematikken, både jødisk og palestinsk, i paragraf 11. Resolusjoner fra Hovedforsamlingen er ikke bindende, men de arabiske regjeringsrepresentantene stemte likevel imot den.

Ved to senere anledninger, i 1957 og 1967, fastslo FNs Høykommissær for flyktninger (UNHCR) at jøder som flyktet fra arabiske land, er flyktninger som faller inn under UNHCRs mandat.[12] I 1967 vedtok FNs Sikkerhetsråd enstemmig Resolusjon 242, som slår fast at en omfattende fredsavtale må inkludere *“en rettferdig løsning på flyktningeproblemet”*. [13] Det ble ikke gjort noen distinksjon mellom arabiske og jødiske flyktninger. Hensikten med å inkludere både jødiske og arabiske flyktninger ble faktisk tydeliggjort under FN-debatten, ved det faktum at Sovjetunionens delegasjon forsøkte å innskrenke *“rettferdig løsning”* til kun å gjelde palestinske flyktninger.

Israel har også innlemmet flyktningetemaet i landets bilaterale avtaler med de arabiske nabolandene. I Camp David-avtalen av 1978 forpliktet Israel og Egypt seg til å *“arbeide sammen, og med andre interesserte parter, for å utarbeide omforente prosedyrer for en rask, rettferdig og permanent løsning for gjennomføring av flyktningeproblemet.”* [14]

og den israelsk-egyptiske fredsavtalen av 1979 besluttet også å avgjøre finansielle krav.”[15] De “massive menneskelige problemer for begge parter, forårsaket av Midtøsten-konflikten,” omtales i flyktningeparagrafen i den israelsk-jordanske fredsavtalen fra 1994.[16] Israelsk-palestinske avtaler, som Prinsipperklæringen av 1993 og Interimsavtalen av 1995, omtaler flyktninger uten å skille mellom jødiske og palestinske flyktninger.[17]

I henhold til folkeretten gir ethvert menneskerettighetsbrudd rett til erstatning. Retten tilhører både offeret og offerets arvinger. Erstatningsplikten påhviler staten som er opphav til menneskerettsbruddet.[18] Individuelle ofre og deres representanter har frihet til å søke enhver tilgjengelig rettshjelp. Mange har valgt å gjøre dette, enten i rettssystemet i landene de nå bor i, eller gjennom rettssystemet i landene de flyktet fra, eller gjennom forhandlinger med regjeringen i landene de flyktet fra.

Løsningen: Et fredsfond for Midtøsten

Under to nylig avholdte og viktige israelsk-palestinske forhandlinger har saken om et “internasjonalt fond” vært reist som en sentral del av enhver omfattende fredsplan for Midtøsten.[19] Den foreslåtte planen anvender og oppgraderer president Clintons forslag under “*Camp David 2*” i år 2000 og under de israelsk-palestinske forhandlingene i Egypt i 2001.

Formålet med et slikt internasjonalt fond vil være firfoldig. Det ville for det første skaffe tilstrekkelig med midler til å utvikle infrastrukturen til en ny palestinsk stat – så som sykehus, skoler og veier. For det andre ville det skaffe Israel midler til å opprette sikre forsvarslinjer langs de nye og gjensidig avtalte grensene. For det tredje ville det tilveiebringe kompensasjon for alle flyktninger, både jødiske og palestinske, som var ofre for den arabisk-israelske konflikten. Og for det fjerde ville det med tilbakevirkende kraft kompensere land som Israel (for jødiske flyktninger) og Jordan (for palestinske) – som har investert både anstrengelser og ressurser for å absorbere flyktninger.

FNs Kompensasjonskommisjon og fond (UNCC)[20] utgjør en brukbar modell som kan forhandles inn i en omfattende arabisk-israelsk avtale. I kjølvannet av Iraks invasjon av Kuwait i 1990, vedtok UNCC regler om først å betale til individer og deretter skulle den gjenværende sum i sin helhet tilfalle myndighetsorganer. UNCC har også opprettet seks kategorier for å kunne avgjøre krav etter krigen mellom Irak og Kuwait. Disse kategorier omfatter krav vedrørende familier drept eller skadet under krigen, tap av forretningsvirksomhet, individuell lidelse, kostnader ved å omklassere borgere og ødeleggelse av miljøet. Disse kategorier kunne tilpasses til behovene hos et internasjonalt fredsfond for Midtøsten.

Opprettelsen av et slikt multilateralt fond, utrustet av G8-landene og andre, ville sikre et internasjonalt engasjement og legitimitet for enhver helhetlig fredsplan for Midtøsten. Denne planen ville omfatte bidrag fra Israel og arabiske land, samt fra internasjonale givere som USA. Et slikt fond ville skape “en enorm mengde interessenter

i fredsprosessen,” ifølge Isaac Devash – en frivillig fra gruppen Rettferdighet for jøder fra arabiske land: “Der er nå 2-3 millioner israelere som kommer til å bli interessenter i prosessen, og 4,5 mill. palestinske flyktninger som også er interessenter.”[21]

Konklusjon

I dag er en stor del av israelske borgere etterkommere etter jøder som ble fordrevet fra arabiske land. Rettighetene til disse jødene (og deres etterkommere) bør bli anerkjent og behandlet gjennom egnede tiltak, så som et internasjonalt fond, som del av enhver helhetlig forhandlingsprosess med sikte på en samlet løsning på flyktningeproblemet.

En slik løsning ville skape en forbindelse mellom det jødiske og det palestinske flyktningeproblem, og ville kunne utgjøre en helhetlig, omfattende og rettferdig løsning på flyktningesaken for begge parter. Som del av en endelig fredsplan for Midtøsten, ville et slikt fond gi oppreisning for historisk urett og sikre hensiktsmessig kompensasjon for alle ofre for den arabisk-israelske konflikten.

Oversikt over tvangsutdrivelsen av jøder fra arabiske land i tidsrommet 1948-2005[22]

	1948	1958	1968	1976	2001	2005
Aden	8.000	800	0	0	0	0
Algerie	140.000	130.000	3.000	1.000	0	0
Egypt	75.000	40.000	2.000	400	100	100
Iran	145.000	85.000	80.000	100.000	25.000	25.000
Irak	135.000	6.000	2.500	350	100	60
Libanon	5.000	6.000	3.000	400	100	50
Libya	38.000	3.750	500	40	0	0
Marokko	265.000	200.000	50.000	18.000	5.700	3.500
Syria	30.000	5.000	4.000	4.500	100	100
Tunisia	105.000	80.000	10.000	7.000	1.500	1.100
Jemen	55.000	3.500	500	500	200	200
Totalt	1.001.000	560.050	155.500	132.190	32.800	30.110

Noter:

Kilde: <http://tinyurl.com/The-Jewish-Exodus>

Noteapparatet til denne artikkelen utgjør flere helsider. En stor del av notene viser til dokumenter og andre kilder som er tilgjengelige med linker til Internett. Av praktiske og plassmessige hensyn er derfor alle notene til denne artikkelen gjort tilgjengelige fra vår hjemmeside: www.antisemittisme.no

Michael Curtis er en fremtredende professor emeritus i statsvitenskap ved Rutgers Universitet i New Jersey, USA.

Han har også virket ved andre universiteter, inkludert Yale og Cornell. Han er forfatter av boken 'Should Israel Exist? A sovereign nation under assault by the international community' som er under utgivelse, og har tidligere skrevet og redigert mer enn femten bøker innenfor statsvitenskap og Midtøsten-spørsmål.

Den uutholdelige tausheten om de jødiske flyktningene

Michael Curtis

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

- Disse jødene status som flyktninger er stadfestet å være i overensstemmelse med FNs Konvensjon om flyktnings stilling. FNs høykommissær for flyktninger, UNCHR, har ved to tilfeller, i februar 1957 og i juli 1967, erklært at jøder som flyktet fra arabiske land “åpenbart kommer innenfor mandatet til dette FN-organet,” og anså dem følgelig som reelle flyktninger i henhold til folkeretten.

Palestinernes fremstilling av seg selv som ofre – noe som fremhever de palestinske flyktningenes ynkkelige villkår, og fremstillingen av dem som verdens mest sentrale flyktningeproblem – har overbevist mange i det internasjonale samfunn om å godta denne versjonen om deres vanskelige og uretten som er begått mot dem.

Den fremstillingen som fornektet sannheten om at jødene som dro, flyktet eller ble kastet ut av arabiske land, også virkelig kan anses som flyktninger, er imidlertid først og fremst et eksempel på historisk revisjonisme. Historien til disse jødiske flyktningene har vært langt mindre kjent enn historien til de palestinske flyktningene – som har fått vedtatt internasjonale resolusjoner vedrørende sin skjebne, og som har 13 FN-organer og organisasjoner som sørger for bistand på deres vegne. Saken om de jødiske flyktningenes legitime rettigheter, og tapet av deres individuelle og kollektive eiendeler, har fremdeles ikke blitt seriøst behandlet. Det har heller ikke vært noen reelle forsøk i internasjonale fora på å ta opp spørsmålet om oppreisning og vederlag for tap av rettigheter og eiendom.

Kontrasten er iøynefallende. Mellom 1949 og 2009 ble det vedtatt 163 resolusjoner om de palestinske flyktningene i FNs Hovedforsamling. Der var ingen vedrørende jødiske flyktninger. Tilsvarende har FNs Menneskerettsråd (tidl. Menneskerettskommisjon) vedtatt 132 resolusjoner om situasjonen til de palestinske flyktningene, men ikke en eneste som omhandlet de jødiske flyktningene fra arabiske land.

Spesialtilpassede FN-organer har blitt særskilt opprettet, eller bemyndiget, for å fokusere på de palestinske flyktningene. Disse flyktningene har hatt fordelen av internasjonal

finansiell bistand. UNRWA (FNs organ for palestinske flyktninger) har siden 1950 bevilget 13 milliarder dollar til palestinske flyktninger (2007-tall). Jødiske flyktninger har ikke mottatt noe som helst fra FNs Høykommissær for flyktninger, UNHCR, – den internasjonale organisasjonen som beskjeftiger seg med alle flyktninger over hele verden – unntatt palestinere, som har UNRWA utelukkende viet til seg.

Disse jødene status som flyktninger er, tross innsigelser, funnet å være i overensstemmelse med FNs Konvensjon for flyktnings stilling som definerer begrepet “*flyktning*.” Den ble vedtatt i juli 1951 og trådt i kraft i april 1954.

Jøder har levd i det som nå er arabiske land i mer enn 2.500 år, helt tilbake til fangenskapet i Babylonia. I 1948 utgjorde jøder fortsatt 3,6 % av Libyas befolkning, 2,8 % i Marokko og 2,6 % i Irak. De hadde ulik sosial posisjon i de forskjellige landene. I Irak og Egypt gjorde en del jøder suksess som yrkesutøvere og spilte en viss rolle i samfunnet, mens de i Marokko og Yemen stort sett manglet utdanning og var fattige.

Jøder som levde i arabiske land under islamsk styre, ble generelt sett behandlet som dhimmier. De var knapt tolerert som annenrangs borgere, ofte pålagt å betale en særskilt avgift eller skatt, kalt jizya, for å kunne bli værende i landet. Enkelte steder ble de gitt begrenset adgang til religions-, utdannings- og handelsvirksomhet, mens de andre steder ble nektet borger- og menneskerettigheter, måtte tåle juridisk diskriminering og ble fratatt eiendom og berøvet statsborgerskap.

I det 20. århundre, både før og etter etableringen av Israel, ble jøder i en rekke arabiske land truet – både fysisk, økonomisk og sosialt. Jøder ble utsatt for opptøyer, massearrestasjoner, konfiskering av eiendom, økonomisk boikott og begrensede arbeidsmuligheter innenfor en rekke yrker. De måtte også tåle begrensninger når det gjaldt adgang til høyskoler og hadde innskrenket bevegelsesfrihet. I tillegg måtte jøder utholde pogromer som skjedde i Libya, Syria, Marokko og spesielt i Irak. I en periode på 2 dager i juni 1941 ble 179 jøder myrdet og 600 såret av opprørere i Bagdad – i en pogrom som ble kalt *Farhud* – under *Rashid Ali al-Gaylanis* pro-nazistiske regime.

I Libya drepte oppviglere over 140 jøder i 1945. I en rekke andre arabiske land ble jøder myrdet, kidnappet og gjennomgående møtt med diskriminering, utvisning og utestengning fra statsborgerskap.

Statene tilknyttet Den arabiske liga besluttet å frata jøder deres statsborgerskap. Irak fratok jødene statsborgerskapet i 1950 og deres eiendommer i 1951. Egypt og Libya utstedte lover om at “*sionister*” ikke var statsborgere. De ignorerte at jøder hadde levd i disse landene i mer enn tusen år før Muhammeds fødsel i 570 og fremveksten av islam på 600-tallet.

I forbindelse med opprettelsen av Israel i 1948 opplevde jøder i arabiske land plyndring, organisert diskriminering, vold, angrep og pogromer. I 1961 fratok Libya de i underkant av 10 % av jødene som hadde forblitt i landet statsborgerskapet, det samme gjorde Algerie i 1962. Irak konfiskerte jødene eiendom. Dette resulterte i at jøder begynte å dra, eller

ble drevet ut, eller kastet ut. På midten av 1970-tallet hadde nesten alle jøder – mer enn 850.000 – forlatt disse landene. Ifølge tall og analyser fra organisasjonen *Justice for Jews from Arab Countries* ved Stanley Urman, organisasjonens utøvende visepresident, kom det største antall fra Marokko (265.000), Algerie (140.000), Irak (135.000) og Tunisia (105.000). Nesten alle de 55.000 jødene i Yemen ble hentet til Israel via operasjon *“Flyvende teppe.”* Rundt 130.000 av jødene fra Irak ble brakt til Israel via flytransport.

I dag er det færre enn 4.500 jøder igjen i arabiske land. Israel tok imot og integrerte 600.000 av de 850.000 som flyktet.

Det er på tide å avslutte den nærmest totale taushet og uvilje til å behandle spørsmålet om de jødiske flyktningene, og erkjenne at de skal være del av enhver endelig løsning på Midtøstens flyktningeproblem. Den meget avgjørende FNs Sikkerhetsråds resolusjon 242 fra 22. november 1967 sier at en omfattende fredsavtale skal inkludere en *“rettferdig avslutning av flyktningeproblemet.”* Arthur Goldberg – USAs representant til FN – som hadde hovedansvaret med å utforme resolusjonen, har klargjort at *“ordlyden henviste både til arabiske og jødiske flyktninger, hvorav bortimot et tilsvarende antall innen begge grupper forlot sine hjem som resultat av krigene.”* Følgelig skulle enhver ordning gjelde alle flyktningene i Midtøsten – ikke bare de arabiske.

“.. I dag er det færre enn 4.500 jøder igjen i arabiske land. Israel tok imot og integrerte 600.000 av de 850.000 som flyktet.”

Dette synspunkt avspeiles både i bilaterale og multilaterale avtaler. Camp David-rammeverket for fred i Midtøsten fra 1978, fredsavtalen mellom Israel og Egypt i 1979, fredsavtalen mellom Israel og Jordan i 1994, Madrid-konferansen i 1991-92 og de israelsk-palestinske avtalene som begynte i 1993 – inkludert Prinsippklæringen fra september 1993 og Interimsavtalen fra september 1995, gir alle uttrykk for det samme.

Tilsvarende erklærte UNCHR ved to anledninger, i februar 1957 og juli 1967, at jøder som flyktet fra arabiske land *“åpenbart kommer innenfor mandatet til dette FN-organet,”* og anså dem følgelig som reelle flyktninger i henhold til folkeretten. I enhver avtale vil det være nødvendig å ta hensyn til jødiske eiendeler som ble etterlatt. Skjønt beregninger er vanskelige å utføre, er eiendeler anslått til rundt 300 milliarder dollar, mens jødisk fast eiendom – på ca. fire ganger størrelsen av Israel – er anslått til ca. 6 milliarder dollar.

I sitt engasjement for de palestinske flyktningene burde det internasjonale samfunnet forlenget ha sørget for at det hersker rettferdighet. Det burde være seg bevisst rettighetene til de jødiske flyktningene som har lidd som følge av at de ble fratatt rettigheter og eiendeler – som resultat av arabisk og islamsk atferd. Det internasjonale samfunnet burde kreve oppreisning også for disse flyktningenes etterkommere. En eller annen form for kompensasjon tilkommer de jødiske flyktningene, og forhandlinger om temaet bør inngå i sluttforhandlingene i den arabisk-israelske konflikten.

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/3498/jewish-refugees

Samuels er født i Taht El Takia, det jødiske kvarter i gamlebyen i Baghdad i 1930. Han er tilknyttet JIMENA (Jødisk Urbefolkning i Midtøsten og Afrika), og bor i Santa Monica, California.

Min flukt fra Irak

Joseph Samuels

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Det dukket opp en video i januar [2013 o.a.] der shia-militsleder Muktadar Al Sader trygler irakske jøder om å vende tilbake for å medvirke til gjenoppbygningen av deres hjemland. Nettopp. Forestill dere meg, min familie, eller enhver annen jøde – vandrende i Baghdads gater med kippa, eller ta en tur til synagogen i dag. Hvor lenge ville jeg eller min familie vært i live?

Min historie er en av de 135.000 historiene til jøder som flyktet, ble fordrevet, stod overfor faren for tortur, fikk sine eiendommer konfiskert og ble tvunget til å leve som fanger i sitt eget hjemland. Vi vil aldri tilbake. Ingen i det jødisk-irakske samfunn er sinnsforvirret nok til engang å vurdere å dra tilbake.

Al Saders ord bringer frem igjen beske minner fra min flukt fra Irak.

Det er uvanlig med kaldt vær i Basra i desember, men i 1949 var temperaturen rundt 4 grader, og falt til iskalde minus 12 grader om natten. Jeg hadde lagt livet mitt i hendende til to muslimske smuglere, og jeg var ikke alene om det. Der var 15 tenåringer, inkludert min yngre bror Nory. Undergrunnsbevegelsen som hjalp jøder å unnsnippe fra Irak, hadde ordnet med en båt som skulle ta oss til Iran. Vi gikk ombord, én av gangen og med ujevnt intervall, for å unngå å vekke mistanke i området. Vi hadde hverken bagasje, penger, mat eller vann.

Båten, om den kan kalles en båt, var ca. 9 meter lang og 3 meter bred; uten seter, senger, toalett eller motor. Den ble staket fremover. Den var konstruert for å frakte lett last, som tørket gjødsel eller høy til bøndene i deltaet. I høylasten hadde smuglerne utformet en falsk bunn på ca 3 x 3 meter, med en høyde på 75 cm. Vi krøp i fullstendig mørke inn i denne hulen. Jeg var utpekt som ansvarshavende for reisen. Det første jeg gjorde, var å grave ut pustehull i høyet. Flukten vår var avhengig av flaks, tidevann og et bestukket grensepolit.

Ved rett tidspunktet – for at vår kryssning av elven skulle sammenfalle med tidevannet rundt midnatt – dyttet de to smuglerne båten ut fra sideelven. Vårt håps fyrtårn, Iran, lå nedstrøms og over elven; to-tre timer av gårde. Lyden av plaskende vann brøt nattens stillhet og var som musikk i ørene våre. Ettersom ferden gikk nedover Shatt al Arab, *“araberens elv”*, ble hjertene våre fylt av håp om frihet.

Etter en time stoppet imidlertid den gode lyden av plaskende vann. Det var helt stille – med unntak av vinden. Jeg kom ut gjennom hullet. De to smuglerne så bekymret ut. *“Vi kan ikke røre oss,”* sa en av dem, *“vi har tidevannet med oss, men vinden imot oss.”*

Jeg krøp inn gjennom hullet igjen og ba de andre lukke øynene og sove, mens vi ventet på at vinden skulle avta.

Vi la til i en sideelv. Timene passerte, og jeg begynte å bli urolig/bekymret. Hjertet mitt slo hurtigere enn vinden da solens første stråler brøt igjennom. Vi kunne ikke reise på dagtid, og vi kom til å gå glipp av vårt avtalte møte. Hva med mat, drikke, toalett? Hva om landsbybeboere så oss og meldte fra til *muchabarat*, det hemmelige politi? Vi forlot tross alt Irak ulovlig, en handling det var dødsstraff for.

Jeg kunne ikke dele min frykt med guttene og jentene. En gutt var bare 13 år. Jeg tok på meg en stoisk mine og forsikret dem om at alt kom til å gå bra, men at vi måtte vente til mørket kom før vi kunne dra videre. Noen begynte å gråte. Jeg følte likedan, men holdt tårene tilbake.

En av båtmennene gikk for å få tak i mat. Jeg ba ham ikke kjøpe mat i ett stort parti, da dette kunne vekke mistanke. Det var tidlig morgen og tid for toalett. En etter en kom ut av hullet vårt. En av guttene – en god venn av meg hvis bror var blitt arrestert under anklage om sionistisk virksomhet bare noen uker tidligere – skalv så sterkt at han ikke kunne stå. Etter en time kom båtmannen tilbake med litt brød, ost og dadler. Vi krøp som rotter ut av hullet, to eller tre av gangen, spiste litt og krøp tilbake inntil alle hadde fått i seg mat.

Jeg hadde arabisk klesdrakt og bar en hvit kappe og en *kafia* på hodet; akkurat som båtmennene. Jeg vandret litt vekk fra båten, satte meg under et tre i skyggen, lengtet etter litt søvn, man klarte ikke sove. Livet mitt passerte revy.

Jeg husket Farhud, den 2. juni 1941 i Bagdad, da mobben myrdet over 200 jøder og flere tusen jødiske hjem ble plyndret. Jeg var 11 år. Jeg overlevde. Som 14-åring ble jeg forfulgt av to muslimske gutter med kniv. Jeg løp fra dem. Jeg overlevde. I mai 1948, da Irak og fire andre arabiske land mislyktes i krigen mot Israel, ble mange jødiske gutter arrestert, torturert eller rett og slett bare forsvant. Jeg overlevde. Igjen.

Kun et par dager tidligere hadde det hemmelige politi stoppet meg på togstasjonen jeg ankom etter å ha forlatt Bagdad. Jeg var sammen med min bror og to andre

gutter på vei til Basra. En av politimennene ville vite hensikten med å komme til Basra. Jeg fortalte at jeg skulle besøke en fetter. Da jeg nevnte navnet hans, Agababa, lyste politimannens øyne opp, og stemmen hans forandret seg. Han ble mild og vennlig og sa han kjente fetteren min godt. Han fikk Arrow-skjortene sine fra ham. Jeg overlevde igjen. De to andre guttene ble sendt tilbake til Baghdad. Vi hverken hørte eller så noe til dem mer.

Timene gikk langsomt på båten. Dette var mitt livs lengste dag. En elve-patruljebåt passerte, uvitende om den skjulte menneskelasten i høyet. Jeg var redd og frustrert. Jeg begynte å be, *“Gud, la det bli natt, så vi kan gjennomføre flukten.”* Jeg gikk inn i hullet igjen, og forsikret alle om at vi ville være i Iran neste morgen – og i Israel bare noen få dager senere.

“.. Vi var 16 barn drevet av historien og dens krefter. Men midt i alt vemod og tap – over å ha forlatt våre hjemsteder og familier – vokste dette frø til både vår egen og til det jødiske folks fremtid.”

Natten kom – endelig. Englene mine jobbet overtid. Vi hadde tidevann og en gunstig vind. Til rett tid startet vår ferd igjen. Før daggry krysset vi elven. Tre bekymrede menn lette etter oss, i vanvidd, på denne siden. De hadde vært der fra forrige natt.

“Vi er trygge, vi er i Iran,” ropte jeg lykkelig. En etter en krøp mitt rotte-reisefølge ut av hullet, dehydrert og herjet; noen i tårer, andre med et smil like bredt som elven vi akkurat hadde krysset.

Disse unge menneskene hadde behov både for familie og for andre som også var kommet i frihet – for meg ble slike behov oppveid av behovene til så mange andre mennesker. Så i stedet for å følge med min bror til Israel, ble jeg igjen i Iran i to utmattende og nervepirrende måneder for å hjelpe andre med å flykte fra Irak. Dessverre lyktes ikke alle like enkelt som vi hadde gjort.

Etter den vanskelige båtturen skiltes våre veier. Vi var 16 barn drevet av historien og dens krefter. Men midt i alt vemod og tap – over å ha forlatt våre hjemsteder og familier – vokste dette frø til både vår egen og til det jødiske folks fremtid.

Etterord

Etter en visning av filmen “The last Jew of Baghdad,” samtalte jeg om min flukt. Et medlem i synagogen kom bort til meg, en person jeg hadde hatt kjennskap til i mange år. *“Jeg var sammen med deg på den båtturen, da vi måtte vente,”* sa han. Hans navn var *Haskel Abrahami*. Han var gutten på tretten år – den dagen for så lenge siden.

Kilde: <http://blogs.timesofisrael.com/my-escape-from-iraq/>

Ambassadør Gold som er president for instituttet Jerusalem Center for Public Affairs, JCPA, var Israels ellevte FN-ambassadør (1997-1999). Dr. Gold tjenestegjorde som utenrikspolitisk rådgiver for statsminister Benjamin Netanyahu under hans første regjering, og har siden den gang vært rådgiver for israelske regjeringer vedrørende amerikansk-israelske forbindelser. Han er forfatter av bestselgerne *“The Fight for Jerusalem: Radical Islam, the West, and the Future of the Holy City”* (Regnery, 2007), og *“The Rise of Nuclear Iran: How Tehran Defies the West”* (Regnery, 2009).

Regler for sømmelig oppførsel i Midtøsten

Dore Gold

Oversatt for SMA av Per Antonsen

I 1996 arrangerte det hasjemittiske kongedømmet Jordan et internasjonalt forum i Hasjemiya-palasset i Amman med gjester fra hele Midtøsten samt fremstående statsmenn andre steder fra. Som nyoppnevnt utenrikspolitisk rådgiver for statsminister Benjamin Netanyahu ble jeg invitert til et av disse møtene. Blant gjestene var tidligere utenriksminister Henry Kissinger som jeg snakket mye sammen med. Han hadde en sjelden kombinasjon av enorm diplomatisk erfaring og evnen til å trekke lærdommer av sin praksis som kunne anvendes i andre situasjoner.

Den israelsk-palestinske fredsprosessen var åpenbart på grensen til sammenbrudd på den tiden, etter at palestinske selvmordsbombere angrep israelske byer fire ganger i februar-mars 1996 og 90 israelere var blitt drept. Idet han innså at det var nødvendig å velge en ny tilnærming, fortalte Kissinger meg at *“hva dere trenger i Midtøsten, er “regler for sømmelig oppførsel.”* For å være ærlig, hadde jeg ingen anelse om hva han snakket om. Men jeg bestemte meg for at når jeg kom hjem til Jerusalem, ville jeg sjekke de fire bindene av hans memoarer som jeg hadde i bokhylla og snakke med ham igjen når han ankom noen dager senere.

Jeg lette i registeret til bøkene hans hvor jeg ventet å finne en henvisning til uttrykket, men der var det ingenting. Men ut fra innholdet i vår samtale ante jeg hva han siktet til. I 1972 befant Kissinger seg i forhandlinger med Sovjetunionen om begrensninger i veksten av de to supermaktenes arsenaler av strategiske raketter. Disse forhandlingene ledet til slutt til undertegningen av SALT 1-avtalen.

Men det var alvorlig grunn til å tvile på hvorvidt forhandlingsprosessen mellom supermaktene ville lykkes ettersom Moskva var i ferd med å øke sin militære aktivitet i Den tredje verden, fra Vietnam til Angola. Kissinger ønsket ikke å sitte ved forhandlingsbordet mens Sovjetunionen gjenopptok krigen mot Vesten gjennom sine stedfortredere.

Det han gjorde var å utvikle et dokument som ble kalt *“Grunnleggende prinsipper for forholdet mellom USA og Sovjetunionen.”* Dersom Moskva sluttet seg til disse atferdsnormene, kunne Washington vurdere hvor mye fremskritt som var oppnådd når det gjaldt å danne nye relasjoner mellom supermaktene, basert på avspenningspolitikken *“detente.”* Men dersom Moskva ikke overholdt atferdsreglene,

“Ved å etablere objektive kriterier for akseptabel mellomstatlig atferd, et regelverk for sømmelig atferd som er omhyggelig utarbeidet, har man et verktøy som kan brukes for å skille mellom de herskerne som overholder prinsippene og de som avviser dem.”

kunne Washington bruke disse prinsippene som et diplomatisk våpen mot russerne overfor de NATO-allierte og amerikansk opinion. Reglene for sømmelig oppførsel ville gjøre USA i stand til å avsløre sovjeternes virkelige hensikt.

Kunne Kissingers atferdskodeks være til hjelp i Midtøsten? Ville det være mulig å utvikle et sett av regler for fremtidige forhandlinger som enten ville fremme en virkelig fredsprosess eller utgjøre en klar målestokk for å vise at det palestinske lederskap

har brutt sine forpliktelser? Det var spesifikke forhold i Midtøsten som kunne ha dannet utgangspunkt: Oppvigleri til vold, å gi et fristed for terroristorganisasjoner eller å forhindre fiendtlige initiativer i internasjonale organisasjoner som FN.

Disse temaene var ikke formelle punkter på forhandlingenes dagsorden, så som grenser, flyktninger eller bosettinger, men de tjente som viktige indikatorer for hvorvidt fredsprosessen var alvorlig ment eller ikke. I 1996 befant Israel seg i en situasjon hvor man forhandlet med Arafat ved fredsbordet, mens han ga grønt lys til Hamas om å trappe opp selvmordsangrepene mot Israel, og dermed gi ham diplomatisk spillerom. Dette var fullstendig uholdbart. Men for å utarbeide atferdsregler i det israelsk-palestinske tilfellet, ville USA ha måttet støtte tiltaket, og i realiteten også ha opptrådt som dommer.

I dag er ideen om en atferdskodeks relevant innenfor en annen dimensjon av Midtøsten-diplomatiet. I kjølvannet av det som ennå kalles den arabiske våren, springer det ut nye regimer over hele Nord-Afrika og Midtøsten. De er ofte ledet av personer som identifiserer seg med Det muslimske brorskap. I Syria, i tiden etter Assad, er det sannsynlig at selv den mer ekstreme Salafi-strømningen, og i noen tilfeller utløpere av al-Qaida, vil få betydelig innflytelse.

Det er en stor debatt i gang i Vesten om hvordan man skal forholde seg til Det muslimske brorskap. På den ene siden er man oppmerksom på at lederskapet i

al-Qaida fikk sin politiske opplæring under Det muslimske brorskaps vinger, slik som Ayman al-Zawahiri, Osama bin Ladens etterfølger, som innledet sin karriere i det egyptiske muslimske brorskap, eller Khalid Sheikh Mohammed, arkitekten for 11. september-angrepet, som vokste opp i Kuwait-filialen. På den annen side finner vi politikere i Europa og endog i Washington, som anser Det muslimske brorskap for å være et mer moderat alternativ til salafistene.

Ved å etablere objektive kriterier for akseptabel mellomstatlig atferd, et regelverk for sømmelig atferd som er omhyggelig utarbeidet, har man et verktøy som kan brukes for å skille mellom de herskerne som overholder prinsippene og de som avviser dem. Det kan brukes til å avgjøre hvem som bør være “inne i varmen” sammen med Vesten og dra nytte av internasjonal handel, teknologioverføring og endog våpenhandel, til forskjell fra dem som bør forbli “ute i kulden” sammen med røverstatene.

Kissingers ide om en atferdskodeks ble til sist innarbeidet i grunnlagsdokumentet til Konferansen for sikkerhet og samarbeid i Europa, KSSE, i 1975, og som er kjent som *Helsinki-erklæringen*. De som sluttet seg til disse prinsippene ble med i KSSE.

Israel sa seg i fredsavtalen med Jordan i 1994 enig i opprettelse av en KSSE for Midtøsten. Dersom en slik konferanse ble organisert for Midtøsten, og statene ville måtte velge hvorvidt de støttet dens prinsipper, ville det hjelpe til med å skape et grunnlag for en stabil regional orden i fremtiden. Men når Vesten omfavner nye ledere i Midtøsten som nekter å oppfylle selv minimale internasjonale standarder, er det den raskeste vei til å skape forutsetninger for internasjonalt kaos som vil øke risikoen for væpnet konflikt i regionen i fremtiden.

“Men når Vesten omfavner nye ledere i Midtøsten som nekter å oppfylle selv minimale internasjonale standarder, er det den raskeste vei til å skape forutsetninger for internasjonalt kaos som vil øke risikoen for væpnet konflikt i regionen i fremtiden”

Kilde: www.israelhayom.com/site/newsletter_opinion.php?id=3259

BKI-Nytt

Bladet som skriver om kristen TV og Internett
Kristen lokal-TV-guide i hvert nummer.
Få tilsendt bladet gratis ved å skrive til:
BKI, Postboks 257, 1851 MYSEN
eller ring tlf. : 90 79 98 89
E-post: knutso@online.no
Webside med artikler, diskusjon og forbønn.
Linker til kristen web-TV, sang og musikk, forkynnelse
og undervisning fra hele Verden: <http://bki.no>

Ron Prosor er israelsk diplomat som nå er landets ambassadør til FN.. Han har hovedfag i Statsvitenskap og har tjenestegjort som departementsråd i det israelske utenriksdepartement. Han har også bak seg en militær karriere og var bl.a. stabssjef under forsvarsminister Silvan Shalom (2003-4). Ambassadør Prosor er en produktiv skribent og kommentator i store internasjonale aviser. Han ble i 2012 valgt til en av FNs Hovedforsamlings visepresidenter.

Israels FN-ambassadør Ron Prosors tale til Hovedforsamlingen 29. november 2012

Ron Prosor

Oversatt for SMA av Per Antonsen

I dag står jeg foran dere med stolthet fordi jeg representerer verdens eneste jødiske stat. Det er en stat som er bygget i jødernes eldgamle hjemland med sin evige hovedstad Jerusalem som sitt bankende hjerte.

Vi er en nasjon med dype røtter i fortiden og med et lyst håp for fremtiden. Vi er en nasjon som verdsetter idealisme, men handler med pragmatisme. Israel er en nasjon som aldri nøler med å forsvare seg, men som alltid vil rekke ut hånden for fred.

Fred er en sentral verdi i det israelske samfunnet. Bibelen krever at vi *“søker fred og jager etter den.”* [Salme 34:14] Vår kunst og poesi er fylt av fred. Den læres i våre skoler. Den har vært det israelske folks og hver israelsk leders mål siden Israel ble gjenopprettet for 64 år siden.

Israels uavhengighetserklæring sier: *“Virekker ut hånden til alle nabostater og deres folk i et tilbud om fred og godt naboskap, og appellerer til dem om å opprette forbindelser for samarbeid og gjensidig hjelp. ...”*

I denne uken var det 35 år siden president Anwar Sadats historiske besøk i Jerusalem. I en tale like før det besøket sto president Sadat frem i det egyptiske parlamentet og erklærte at han ville *“gå til verdens ende”* for å skape fred med Israel. Israels daværende statsminister, Menachem Begin, ønsket president Sadat velkommen til Israel og beredte grunnen for fred. I morges sto statsminister Netanyahu i Menachem

Begin-senteret og sa dette om den resolusjonen dere skal til å stemme over: *“Israel er forberedt på å leve i fred med en palestinsk stat, men for at freden skal bestå, må Israels sikkerhet beskyttes. Palestinerne må anerkjenne den jødiske staten, og de må være beredt til å avslutte konflikten med Israel for alltid.”*

Ingen av disse vitale interessene for fred, – ingen av dem kommer til syne i den resolusjonen som vil bli lagt frem for Hovedforsamlingen i dag, og det er årsaken til at Israel ikke kan godta den. Den eneste måten å oppnå fred er gjennom avtaler som blir inngått mellom partene, og ikke gjennom FN-resolusjoner som fullstendig overser Israels vitale sikkerhetsmessige og nasjonale interesser. Og fordi denne resolusjonen er så ensidig, fremmer den ikke freden, – den skyver den fra seg.

Når det gjelder det jødiske folks rettigheter i dette landet, har jeg et enkelt budskap til dem som er samlet i Hovedforsamlingen i dag: *Intet vedtak i FN kan bryte det 4000 år gamle båndet mellom Israels folk og Israels land.*

Herr president.

Israels folk venter på en palestinsk leder som er villig til å følge i president Sadats fotspor. Verden venter på at president Abbas skal uttale den sannhet at fred bare kan oppnås gjennom forhandlinger ved å anerkjenne Israel som en jødisk stat. Verden venter at han skal fortelle at freden også må ta hensyn til Israels sikkerhetsbehov og avslutte konflikten for alltid.

For så lenge president Abbas foretrekker symbolikk fremfor realiteter, så lenge han foretrekker å reise til New York for å fremme resolusjoner fremfor å reise til Jerusalem for å føre en genuin dialog, vil ethvert håp om fred være utenfor rekkevidde.

Herr president.

Israel har alltid rakt ut sin hånd for fred og vil alltid rekke ut sin hånd for fred. Da vi sto overfor en arabisk leder som ønsket fred, skapte vi fred. Det var tilfelle med Egypt. Det var tilfelle med Jordan.

“.. Denne resolusjonen bryter med en grunnleggende bindende forpliktelse.”

Gang på gang har vi søkt fred med palestinerne. Gang på gang er vi blitt møtt med avvising av våre tilbud, fornektelse av våre rettigheter og terrorisme rettet mot våre innbyggere. President Abbas beskrev dagens forhandlinger som *“historiske.”* Men det eneste som er historisk ved hans tale er i hvilken grad den overser historien. Sannheten er at for 65 år siden stemte FN over en plan om å dele det britiske mandatet i to stater: En jødisk stat og en arabisk stat, – to stater for to folk.

Israel aksepterte den planen. Palestinerne og de arabiske nasjonene omkring oss avviste den og iverksatte en utryddelseskrig for å *“kaste jødene på havet.”* Sannheten er at fra 1948 til 1967 ble Vestbredden styrt av Jordan og Gaza var styrt av Egypt.

De arabiske statene løftet ikke en finger for å opprette en palestinsk stat. I stedet søkte de å ødelegge Israel og fikk tilslutning til det fra nyopprettede palestinske terroristorganisasjoner.

Sannheten er at i Camp David i 2000 og igjen i Annapolis i 2008 la Israel frem vidtrekkende tilbud om fred. De tilbudene ble møtt med avvisning, unnvikelse og endog terrorisme.

Sannheten er at i den hensikt å fremme freden, avvirket Israel i 2005 hele lokalsamfunn og forflyttet tusener av mennesker fra sine hjem på Gazastripen. Og heller enn å benytte denne anledningen til å bygge en fredelig fremtid, omgjorde palestinerne Gaza til en iransk terrorbase hvorfra tusener av raketter ble avfyrt mot israelske byer. Som vi fikk en påminnelse om bare for en uke siden, er området omgjort til et utskytingsområde for raketter rettet mot israelske byer, en frihavn for terrorister og et ammunisjonslager for iranske våpen.

Gang på gang har det palestinske lederskapet nektet å ta ansvar. De nektet å gjøre konkrete vedtak for fred. Israel er forpliktet til fred, men vi vil ikke opprette en ny iransk terrorbase i hjertet av landet vårt. Vi trenger en fred som vil sikre en trygg fremtid for Israel.

For tre måneder siden sto Israels statsminister i akkurat denne salen og rakte ut en hånd for fred til president Abbas. Han gjentok at hans mål var å skape en løsning med to stater for to folk, – hvor en demilitarisert palestinsk stat vil anerkjenne Israel som en jødisk stat.

Nettopp, – to stater for to folk.

President Abbas: Jeg hørte deg faktisk ikke bruke uttrykket *“to stater for to folk”* denne ettermiddagen. Jeg har faktisk aldri hørt deg si *“to stater for to folk.”* Det er fordi det palestinske lederskapet aldri har anerkjent Israel som nasjonalstaten for det jødiske folk.

De har aldri vært villige til å akseptere det som nettopp denne forsamlingen anerkjente for 65 år siden. Det er Israel som er den jødiske staten. I dag ba du faktisk verden om å anerkjenne en palestinsk stat, men du nekter fremdeles å anerkjenne en jødisk stat.

Ikke bare unnlater du å anerkjenne en jødisk stat, men du forsøker også å utslette jødisk historie. I år prøvde du endog å utslette forbindelsen mellom det jødiske folk og Jerusalem. Du sa at jødene forsøker å endre Jerusalems historiske karakter. Du sa at vi forsøker å *“judaisere Jerusalem.”*

President Abbas, sannheten er at Jerusalem hadde en jødisk karakter lenge før de fleste byer i verden hadde noen som helst karakter! For tre tusen år siden styrte

kong David landet fra Jerusalem og jøder har helt siden den gang bodd i Jerusalem. President Abbas: I stedet for å revidere historien, er det på tide at du begynner å skape historie ved å inngå fred med Israel.

Herr president.

Denne resolusjonen vil ikke bringe fred. Denne resolusjonen vil ikke endre situasjonen på bakken. Den vil ikke endre det faktum at den palestinske selvstyremyndigheten ikke har kontroll over Gaza. Det utgjør 40 % av det territoriet han hevder å representere! President Abbas, du kan ikke engang besøke nær halvparten av territoriet til den staten du hevder å representere. Det territoriet kontrolleres av Hamas, en internasjonalt anerkjent terroristorganisasjon som lar det regne med raketter over Israels sivile. Det er det samme Hamas som avfyrte mer enn 1300 raketter mot hjertet av Israels største byer denne måneden.

Denne resolusjonen vil ikke gjøre statsmakt av den palestinske selvstyremyndigheten, som åpenbart ikke oppfyller kriteriene til en stat. Denne resolusjonen vil ikke sette den palestinske myndigheten i stand til å slutte seg til internasjonale traktater, organisasjoner eller konferanser i egenskap av å være en stat.

Denne resolusjonen kan ikke tjene som et akseptabelt vilkår for fredsforhandlinger med Israel fordi den ikke sier noen ting om Israels sikkerhetsbehov. Den oppfordrer ikke palestinerne til å anerkjenne Israel som en jødisk stat. Den krever ikke at konflikten opphører og oppgivelse av alle krav.

La meg fortelle deg hva denne resolusjonen fører til.

Denne resolusjonen bryter med en grunnleggende bindende forpliktelse. Det er en forpliktelse som mange av statene som er her i dag selv var med og bevitnet. Det var en forpliktelse om at alle utestående spørsmål i fredsprosessen bare skulle løses gjennom direkte forhandlinger.

Denne resolusjonen sender et budskap om at det internasjonale samfunn er villig til å se mellom fingrene på spørsmålet om fredsavtaler. For det israelske folk reiser dette et enkelt spørsmål: Hvorfor fortsette med å gjøre smertefulle ofre i bytte mot papirark som den annen part ikke vil honorere?

Resolusjonen vil gjøre en forhandlet fredsløsning mindre sannsynlig ettersom palestinerne fortsetter med å befestе sine posisjoner og stiller nye hindre og vilkår i veien for forhandlinger og fred. Og, uheldigvis, vil resolusjonen skape forventninger som ikke kan innfris, noe som alltid har vist seg som en oppskrift på konflikt og ustabilitet.

Der er bare en vei til en palestinsk stat, og den veien går ikke gjennom dette lokalet i New York. Veien går gjennom direkte forhandlinger mellom Jerusalem og Ramallah

som vil føre til en sikker og varig fred mellom israelere og palestinere. Det finnes ingen snarveier og ingen raske og kunstige løsninger. Som president Obama sa i 2010: *“Freden kan ikke påføres utenfra.”*

Det realpolitiske budskapet denne resolusjonen sender til folket i Israel er at det internasjonale samfunnet vil se mellom fingrene på avtalebrudd fra palestinerne side.

Herr president.

Ved å legge frem denne resolusjonen har det palestinske lederskapet enda en gang gjort et galt valg.

For 65 år siden kunne palestinerne ha valgt å leve side om side med den jødiske staten Israel. For 65 år siden kunne de ha valgt å godta løsningen med to stater for to folk. De avviste det den gang og de avviser det igjen i dag.

**“.. Det realpolitiske budskapet
denne resolusjonen sender
til folket i Israel er at det
internasjonale samfunnet vil se
mellom fingrene på avtalebrudd
fra palestinerne side.”**

Det internasjonale samfunn burde ikke oppmuntre til denne avvisningen. Det burde ikke oppmuntre det palestinske lederskap til å kjøre videre uten bekymring, med begge bena på gasspedalen, ingen hånd på rattet og ingen øyne rettet mot veien. I stedet burde man oppmuntre palestinerne til å gå inn i direkte forhandlinger uten forhåndsbetingelser for å oppnå en historisk fred hvor en demilitarisert palestinsk stat

anerkjenner en jødisk stat.

Herr president.

Winston Churchill sa følgende: *“Sannheten er ubestridelig. Panikken kan ta den ille opp, ... uvitenheten kan latterliggjøre den, ... ondskapen kan forvrengte den, ... men den er der.”* Sannheten er at Israel ønsker fred og at palestinerne unngår freden. De som støtter resolusjonen i dag fremmer ikke freden. De undergraver freden.

FN ble grunnlagt for å fremme fredens sak. I dag vender palestinerne ryggen til freden. Ikke la det stå i historien at i dag hjalp FN dem videre på dårskapens vei.

Kilde: <http://tinyurl.com/UN-general-assembly-11-29-201>

Ambassadør Alan Baker som er direktør for the Institute for Contemporary Affairs ved the Jerusalem Center for Public Affairs, er tidligere juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement og tidligere ambassadør til Canada.

Grunnlaget for Israels rettigheter i de omstridte områdene

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

1. Da Israel tok kontroll over Vestbredden i 1967, ble den fjerde Haag-konvensjon fra 1907 om landkrigens lover og den fjerde Genève-konvensjon fra 1949 om beskyttelse av sivile i krigstid, ikke ansett som anvendbare på Vestbredden (Judea og Samaria) ettersom kongedømmet Jordan forut for 1967 aldri var den tidligere rettmessige suverenitetshaver. Jordan har dessuten i ettertid frasagt seg ethvert krav på suverenitetsrettighet i forhold til dette territoriet.
2. Israel, i egenskap av administrativ myndighet, og i påvente av en endelig fremforhandlet beslutning vedrørende dette territoriets videre skjebne, valgte likevel å iverksette de humanitære bestemmelsene i Genève-konvensjonen og andre normer i internasjonal humanitærrett for å sikre ivaretagelse av dagliglivets rettigheter for lokalbefolkningen, så vel som Israels egen rett til å beskytte sine militære styrker og til å anvende de deler av landområdet som ikke var gjenstand for lokalt privat eierskap.
3. Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjon som forbyr massetvangsforflytninger eller deportasjoner av befolkning inn i okkupert område, slik det ble praktisert av Tyskland under Den annen verdenskrig, var hverken relevant eller noen gang ment å skulle gjelde for israelere som velger å bo i Judea og Samaria.
4. Følgelig har påstander fra FN, europeiske hovedsteder, organisasjoner og individer om at israelsk bosettingsaktivitet er i strid med folkeretten, ikke rettslig grunnlag i det hele tatt.

“.. Følgelig har påstander fra FN, europeiske hovedsteder, organisasjoner og individer om at israelsk bosettingsaktivitet er i strid med folkeretten, ikke rettslig grunnlag i det hele tatt.”

5. På tilsvarende måte er det ofte benyttede uttrykket *“okkuperte palestinske områder”* fullstendig unøyaktig og falskt. Områdene er hverken okkuperte eller palestinske. Ikke noe rettslig dokument har noen gang bestemt at palestinerne har suverenitet eller at områdene tilhører dem.
6. Områdene Judea og Samaria forblir omtvistet mellom Israel og palestinerne utelukkende i påvente av resultatet av sluttforhandlinger mellom dem om områdenes permanente status.
7. Lovligheten av nærværet av Israels lokalsamfunn har sitt grunnlag i de historiske, urfolksrettslige og lovbestemte rettighetene det jødiske folk har til å bosette seg

**.. “Det palestinske kravet om
frysing av bosettingsaktivitet
som vilkår for å gå tilbake til
forhandlingsbordet, er et brudd
på [Oslo] avtalene.”**

- i området. Denne retten er gitt i medhold av gyldige og bindende internasjonale rettsakter, anerkjent og godtatt av det internasjonale samfunn. Disse rettighetene kan ikke fornektet eller stilles spørsmål ved.
8. I den fremdeles gyldige Interimsavtalen fra 1995 (Oslo 2-avtalen) erklærte det palestinske lederskapet seg enig i og aksepterte Israels fortsatte nærvær i Judea og Samaria i påvente av resultatet av sluttstatusforhandlingene, uten at det ble lagt noen begrensninger på noen av partene vedrørende planlegging, regulering eller bygging av boliger og boligområder. Derfor har påstander om at Israels nærvær i området er ulovlig, ikke noe grunnlag.
 9. I Oslo-avtalene påtok det palestinske lederskap seg å løse alle gjenstående spørsmål, inkludert grenser, bosettinger, sikkerhet, Jerusalem og flyktninger, utelukkende gjennom forhandlinger og ikke gjennom ensidige tiltak. Det palestinske kravet om frysing av bosettingsaktivitet som vilkår for å gå tilbake til forhandlingsbordet, er et brudd på avtalene.
 10. Ethvert forsøk, gjennom FN eller på annen måte, på ensidig å endre områdets status ville være i strid med palestinske forpliktelser slik de fremgår av Oslo-avtalene, og ville være til skade for integriteten og den fortsatte gyldigheten av de forskjellige avtalene som er inngått med Israel, og ville derved åpne situasjonen for mulige ensidige mottiltak fra Israels side.

Kilde: <http://jcpa.org/ten-basic-points-summarizing-israels-rights-in-judea-and-samaria/>

Balanson er sjefsredaktør ved NGO Monitor (www.ngo-monitor.org), et Jerusalem-basert forskningsinstitutt som bl.a. ser på den støtte og finansiering israelske og utenlandske frivillige organisasjoner mottar fra utenlandske regjeringer for å undergrave folks mening om Israels omdømme og legitimitet. I Norge er Kirkens nødhjelp og Norsk folkehjelp eksempler på organisasjoner som driver med dette.

Hvem er redd for litt åpenhet?

Naftali Balanson

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Rollen til frivillige organisasjoner som står for menneskerettigheter og demokratiets sak, er å kritisere og provosere. Men dette er også god forretning. På den arabisk-israelske arenaen bidrar europeiske regjeringer og private fonds med titalls millioner euro hvert år til frivillige organisasjoner, angivelig for å utfordre regjeringers politikk, øke den demokratiske ansvarliggjøringen og trekke for retten saker av offentlig interesse.

Men når noen andre kritiserer dem for deres sje-nerøse og ofte skjulte finansiering, forsvinner disse “menneskeretts”-organisasjonenes prinsip- per om demokrati og åpenhet. Når de frivillige organisasjonene er mottakere, er ikke lenger kri- tikk og utfordring av korrumpert myndighets- praksis legitime uttrykk for demokrati. I stedet blir debatten “McCarthy-liknende,” ifølge en som er tilgodesett av europeisk rundhåndethet. Eller uttrykt med ordene fra Hagai El-Ad fra Foreningen for menneskerettigheter i Israel, ACRI: “*Et angrep på demokratiet,*” slik han skrev i avisen Haaretz.

I stedet for å engasjere kritikere blir de av mange medlemmer av det mektige organisasjonsnettverket demonisert og sensurert. El-Ad, hvis organisasjon hevder å være “*uavhengig og upartisk,*” skjeller ut dem som er utenfor nettverket for å tilhøre en “*halvprivatisert del av [den israelske] regjeringens “hasbara-konglomerat” [PR-nettverk] som pusher “lojalitet til en spesiell ideologi.”* Men ACRI, derimot, som innkasserte mer enn 3,6 mill. shekel (mer enn 6 mill. kroner) fra utenlandske regjeringer i løpet av de tre første kvartalene i 2012, driver åpenbart med å pushe “*lojalitet til en spesiell ideologi.*”

“.. Offentlig eksponering av detaljene i den europeiske finansieringsprosessen som brukes til å manipulere israelske demokratiske prosesser, kunne sette en stopper for dette kostbare narrespillet.”

Michael Sfard tjener også penger på den frivillige organisasjonsindustrien og europeiske myndigheters finansiering gjennom det advokatarbeidet han gjør for en rekke politiserte organisasjoner. Advokatfirmaet hans har arbeidet med et EU-finansiert prosjekt for Den israelske komiteen mot nedrivning av hus, en liten, marginal gruppe som har mottatt mye penger. Denne komiteen er den samme gruppen som forsøkte å finne opp en ny forbrytelse mot menneskeheten som del av en større kampanje som benyttet en sterkt forvrengt versjon av folkeretten for å demonisere Israel.

“.. En seriøs debatt ville også true det hegemoniet som en liten gruppe av radikale frivillige organisasjoner har over menneskerettighetsdebatten.”

Sfard representerer også Yesh Din, en israelsk frivillig organisasjon med et europeisk finansiert prosjekt som har som formål å fremstille Israel og dets sikkerhetsstyrker som fritatt fra å følge rettsstatens regler, og å sette søkelys på *“krigsforbrytelsenes alvor og annerledeshet.”*

Man skulle tro at individer og grupper som er høyst kritiske til Israel ville støtte offentlig åpenhet når det gjelder finansiering fra myndigheters side. Men likevel, da EU-domstolen avviste *NGO Monitors* søksmål mot EU, og dermed opprettholdt politikken med ikke-offentlighet, var Sfard rask med å forsvare denne anti-demokratiske praksisen. Han fortalte avisen Haaretz at *“alle data om fremmede lands donasjoner til israelske menneskerettsorganisasjoner blir offentliggjort på organisasjonenes websider, slik loven krever.”*

Denne påstanden om åpenhet omkring den europeiske støtten er klart uriktig og kan lett tilbakevises for enhver som er interessert i fakta. *NGO Monitors* detaljerte rapporter viser at mange israelske organisasjoner, i likhet med sine europeiske sponsorer, er langt fra helt åpne. Noen av dem opplyser ikke om utenlandsk finansiering på sine websider, og noen er fem år eller mer på etterskudd med å fylle ut de årlige selvangivelsene til israelske myndigheter slik loven krever.

Hvorfor avviser påstått liberale pro-demokratiske organisasjoner kritikk når kritikk er hva de hevder å drive med? Hvorfor gjemmer de seg bak banale slagord som delegitimerer andre meninger for å unndra seg ansvarlighet? Hvorfor er de så raske med å være tilfredse når åpenheten lider nederlag?

For det første er frivillige organisasjoner, akkurat som andre selvopptatte maktutøvere, redde for å tape sin innflytelse og fritaket fra ansvarlighet. Offentlig eksponering av detaljene i den europeiske finansieringsprosessen som brukes til å manipulere israelske demokratiske prosesser, kunne sette en stopper for dette kostbare narrespillet.

Avskjermet fra enhver ansvarlighet, holder hemmelig EU-støtte til frivillige

organisasjoner mulige interessekonflikter skjult for beslutningstakerne, og understøtter en industri som har holdt seg langt unna moralske verdier. I fraværet av åpent innsyn har europeisk støtte til frivillige organisasjoner blitt utnyttet av den anti-israelske kampanjen for boikott, divestering og sanksjoner og andre former for politisk krigføring mot Israel (“Durban-strategien”).

En seriøs debatt ville også true det hegemoniet som en liten gruppe av radikale frivillige organisasjoner har over menneskerettighetsdebatten. Frivillige organisasjoner, spesielt i det mediedrevne miljøet omkring den arabisk-israelske konflikten, er basert på fraser, slagord, insinuasjoner og følelsesladde utsagn. En saklig debatt ville vise at de tar feil eller er lite overbevisende. I en konflikt med mange fasetter kreves det at man innser behovet for å balansere menneskerettigheter på måter som ikke nødvendigvis passer inn i ortodoksien til de frivillige organisasjonene.

På den annen side, – dersom Sfard, El-Ad og de øvrige selvoppnevnte “*vakthunder for sivilsamfunnet*” hadde ment alvor med de verdiene de hevder å stå for, ville de ha sluttet seg til initiativer, så som *NGO Monitors* oppfordring til EU om innsynsfrihet. Da ville de kanskje også ha ønsket velkommen kritikk og offentlig debatt om myndigheters overgrep, selv der hvor fokuset ikke er å fordømme Israel.

Kilde: www.israelhayom.com/site/newsletter_opinion.php?id=3274

Din Elektrikar

5430 Bremnes

Vårt telefonnr.: 53 42 21 00

E-post: firmapost@los-elektro.no

Web: www.los-elektro.no

Nick Grays tilhører en gruppe på 30.000 kristne i Storbritannia som har startet en blogg på adressen: cmewonline.com hvor de søker å skape et aktuelt og rettferdig mediebilde av Israel, bygget på fakta og sann informasjon om Midtøsten og konflikten mellom Israel og Palestina-araberne.

Kristne hjelpeorganisasjoner og Israel: Et svar

Nick Gray

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Kristne hjelpeorganisasjoner burde være upolitiske og motstå den sterke fristelsen til å velge side i en konflikt som er såvidt forvirret og kontroversiell. Kan kristne hjelpeorganisasjoner bli apolitiske i sitt arbeid?

Analytikeren Dexter Van Zile har på en beundringsverdig måte avslørt et stort problem på de kristne utviklingsorganisasjonenes område, – et problem som altfor ofte synes å fokusere bare på ett geografisk område i hele verden.[1]

Organisasjoner som *Embrace the Middle East*, *Christian Aid*, *World Vision* og *The Amos Trust* [Et par norske eksempler er *Kirkens nødhjelp* og *KFUK/KFUM Global*, o.a.] og mange andre formidler hjelp til de fattige, og de engasjerer seg i prisverdige utviklingsprosjekter i det kulturelle og religiøse virvaret som vi kaller Midtøsten. Dessverre synes imidlertid flertallet av slike organisasjoner å ha en uakseptabel politisk slagside i forhold til dette ene geografiske området, – den smale landstripen som er kjent som “Israel-Palestina” eller “Palestina-Israel,” avhengig av ditt verdenssyn.

Som en som har virket på området kristent hjelpearbeid i mer enn 25 år, og med Midtøsten som spesiell interesse, vil jeg gjerne sette frem en forklaring i fire punkter på denne anomalien i tankegangen til organisasjoner som ellers opptrer grunnleggende og beundringsverdig omsorgsfulle og hjelpsomme.

1. Som kristne er disse organisasjonene understøttet av teologiske prinsipper og tro. Til forskjell fra USA hvor beskrivelsen “evangelisk” vanligvis betyr “pro-Israel,” betyr det samme ordet i den britiske kirken stort sett det motsatte. Læren om at den

kristne kirken har erstattet det bibelsk “utvalgte” folk (etterkommerne etter Abraham gjennom hans sønn Isak, kjent fra Bibelen som Israels barn) er fremtredende i de fleste britiske kirkesamfunn, noe som stammer fra historiske teologiske oppfatninger som går tilbake til kristenhetens tidligste århundrer.

I den mildeste varianten av denne læren anser man ikke det jødiske folk for å være annerledes enn andre folkegrupper i verden, og det trenger derfor ikke noen spesiell teologisk respekt som “den gamle paktens” folk. I sin mest ekstreme form vil tilhengere av denne læren fremdeles anse det jødiske folk som “Kristus-mordere” (og dette uttrykket dukker fremdeles opp i dag).[2]

Innenfor alle varianter som befinner seg mellom disse ekstreme ytterpunktene finner vi en oppfatning om Israel som alltid i beste fall ligger mellom nøytral og negativ. Når dette verdenssynet, som ofte er åndelig underbevisst, møter en høyroret, aggressiv påstand om urettferdighet og overtredelse av rettigheter som hevdes å være begått av det samme jødiske folket, forkledd som staten Israel, kan vi lett se hvor en anti-israelsk slagside begynner og hva den utvikler seg fra. Uheldigvis blir disse oppfatningene ytterligere forsterket av en århundregammel latent antisemittisme som hever sitt hode i Kirken, i akademia og i det britiske etablissementet.

“.. I dag vil enhver organisasjon som offisielt begynner å arbeide i de omstridte områdene på Vestbredden eller i Gaza, ha en veileder som er godt drillt i anti-israelsk “okkupasjons-retorikk,””

2. I dag vil enhver organisasjon som offisielt begynner å arbeide i de omstridte områdene på Vestbredden eller i Gaza, ha en veileder som er godt drillt i anti-israelsk “okkupasjons-retorikk,” og etter hvert en lokalt ansatt stab eller frivillig gruppe som har vokst opp innbåret av offisiell hatopplæring og oppvigleri mot Israel som stat og det jødiske folk som mennesker.

Fordi israelske borgere ikke kan reise til de omstridte områdene uten spesiell tillatelse, er dette de eneste menneskene organisasjonene kan samarbeide med i det området dersom de ønsker å bistå de fattige og svaktstilte Palestina-arabere. Og dersom en organisasjon skulle vise en pro-israelsk holdning, eller endog bare forholde seg nøytral overfor Israel, ville deres mulighet til å operere bli avskåret ganske raskt.

Enhver kontakt med israelske pro-palestinske grupper vil også føre med seg innflytelse fra venstreorienterte organisasjoner som noen ganger synes å være vel så mye mot deres egen stat som de er for en fremtidig palestinsk stat.

3. Som Dexter Van Zile påpeker, er det inntektsbringende å støtte de undertrykte palestinerne som lider under israelsk “okkupasjon,” spesielt fordi de fleste som man appellerer til aldri selv har vært i regionen for å se og lytte til dem som bor der.

Mange fra Vesten, kjendiser, politikere og vanlige turister, har fått sine negative fordommer om Israel og Palestina-araberne snudd på hodet når de får se realitetene

på bakken og snakker med virkelige israelere og arabere. Anmodninger om finansiell støtte som er “pro-palestinske” og krydret med en stor dose av den nevnte okkupasjonsretorikken mot Israel, skaffer til veie massevis av dollar, pund og euro. (Jeg vil tro det skjer på bekostning av mulig hjelp til virkelig forfulgte minoriteter på Vestbredden og i Gaza.)

4. Det siste hovedpunktet, hvor gnisten virkelig blir til en ildstorm, er i forholdet mellom kristne frivillige organisasjoner og vestlige politiske grupper som går inn for boikott, divestering og sanksjoner mot Israel. Deres påstander om at de kjemper for en tostatsløsning er lite troverdig. Hva de egentlig ønsker er å ødelegge Israel og å

“.. Og dersom en organisasjon skulle vise en pro-israelsk holdning, eller endog bare forholde seg nøytral overfor Israel, ville deres mulighet til å operere bli avskåret ganske raskt.”

bytte det ut med en “enstatsløsning,” – Palestina over hele Israels territorium.

Et raskt blikk på, for eksempel, logoen til Den palestinske solidaritetskampanjen illustrerer dette.[3] Kristne organisasjoner burde ikke gå i kompaniskap med disse menneskene som ofte opptrer på en ekstrem måte og som det er umulig å føre en rasjonell debatt med om forhold vedrørende Israel og Palestina-araberne. Uheldigvis er det nevnte grunnlaget for holdningene til mange frivillige organisasjoner slik at gode og velmenende kristne, sammen med sine støttespillere og sponsorer, gjør spillet enkelt for et palestinsk lederskap som kynisk utnytter både sitt eget folk og lett påvirkelige organisasjonsledere hvis teologiske tankegang gjør dem forhåndsdisponert for å være pro-palestinske og anti-Israel.

Det er trist å se at selv lokale kristne som arbeider for utenlandske organisasjoner ofte støtter seg på en forvrengt form for frigjøringssteologi som formidles av de tradisjonelle kirkesamfunnene og som utkrystalliserte seg i de palestinske kirkenes felles *Kairos-dokument* fra 2009.[4]

Og hva som er enda verre, – mens jeg ville være den siste til å ønske at gode prosjekter ble avviklet, er det et faktum at vitale spørsmål når det gjelder brudd på menneskerettigheter og religionsforfølgelse blir ofret på det alteret som fordrer at man holder seg inne med palestinske tjenestemenn for å få frihet til å gjøre “tillatt arbeid” i disse områdene. Jeg viser her først og fremst til forfølgelse av kristne i de palestinske selvstyreområdene og i de Hamas-kontrollerte områdene.

Vitnesbyrd som kommer ut både fra Vestbredden og Gaza avslører flere grufulle antikristne episoder, fra det at en kristen hevdes å ha blitt plukket ut for halshogging av en gjeng på Vestbredden til forekomst av tvangsomvendelser til islam blant de stadig færre og sårbare kristne i Gaza.

At en hjelpeorganisasjon må tilpasse sin arbeidsmåte, litteratur og informasjon til lokale forhold er forståelig, – om enn ikke nødvendigvis moralsk perfekt, men

det er forståelig i en menneskelig sammenheng. Hva som imidlertid har skjedd i Midtøsten er en politisering av noe som mange holder for å være et feilaktig teologisk standpunkt.

Å være eksponert for palestinske tjenestemenn som propagerer en aggressiv anti-israelsk dagsorden er noe som puster til glørne i en antisemittisme og antisjonisme som underbevisst utsondres fra kristen erstatningsteologi og som omdanner enkelte organisasjonsledere til propaganda-instrumenter for det undertrykkende og Israel-hatende palestinske lederskap.

Kristne hjelpeorganisasjoner burde være upolitiske og motstå den sterke fristelsen til å velge side i en konflikt som er så forvirret og kontroversiell.

Noter:

- [1] www.thecommentator.com/article/2275/why_christian_charities_bashing_israel
Gjengitt på norsk i SMA-info nr. 4 – 2012, side 81
 - [2] www.israelnationalnews.com/Articles/Article.aspx/11546
 - [3] www.palestinecampaign.org/
 - [4] www.kairopalestine.ps/sites/default/Documents/English.pdf
- Kilde: www.thecommentator.com/article/2311/christian_charities_and_israel_a_response

Tannlegane Lønning & Jonsson AS

Vi ønsker våre pasienter velkommen til vår tannklinikk!

Vi holder til i moderne og trivelige lokaler, og vi gleder oss over alle de hyggelige pasientene våre. Vi vil gjøre alt vi kan for å gi deg den beste behandling på en skånsom måte.

Vi legger vekt på å ha en hyggelig atmosfære hvor pasienten er i sentrum. Du er velkommen til oss!

Tannlegane Lønning & Jonsson
Kuben, 5430 Bremnes
Telefon: 53 42 98 90 / Faks: 53 42 98 91
Hverdag: 8.00 - 15.30
E-post: tannlegane@tiscali.no

*Guy Millière, som har arbeidet for flere tenkegrupper, er professor ved Universitetet i Paris. Han har utgitt 27 bøker om Frankrike, Europa, USA og Midtøsten. Han har skrevet tusener av artikler i Frankrike, Israel og USA. Hans siste bok, *The Resistible Rise of Barack Obama*, er en analyse av politikken til Obama-administrasjonen og konsekvensene av den.*

Den fullstendige tilbakekomsten av antisemittisme i Europa

Guy Millière

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den 19. april 2011 ble synagogen på Korfu i Hellas brent ned. Hvor mange jøder bor det på Korfu i dag? Ett hundre og femti. Hvor mange jøder bor det i Hellas? Åtte tusen, eller om lag 0,8 % av befolkningen. For noen synes disse tallene ennå å være altfor høye. To andre synagoger ble også brent i Hellas i fjor. Antisemittisk graffiti på veggene dukker opp over hele landet. Det som skjedde i Hellas, skjer over hele det europeiske kontinentet.

I løpet av det siste tiåret er synagoger satt i brann eller blitt vandalisert i Polen, Sverige, Norge, Ungarn og Frankrike. Antisemittiske inskripsjoner er malt på vegger i Paris, Madrid, Amsterdam, London, Berlin og Roma. Jødiske gravsteder er blitt skjendet. Jøder blir angrepet i gatene i de fleste større byer på kontinentet. I Nederland bruker politiet folk utkledd som "jøder" i forsøk på å arrestere overgripere på fersk gjerning.

Jødiske skoler er satt under politibeskyttelse overalt, og er vanligvis utstyrt med sikkerhetsporter. Jødiske barn på offentlige videregående skoler blir mobbet, og når foreldre klager, blir de oppfordret til å velge et annet lærested for sine barn.

I noen byer, så som Malmö i Sverige eller Roubaix i Frankrike, har lidelsen som det jødiske samfunn gjennomlever, nådd et slikt nivå at folk selger sine hjem for en hvilken som helst pris og drar derfra. De som blir tilbake har en konstant følelse av at de risikerer livet: De må være ekstremt storbyvante og ikke vise tegn på hvem de er. I 1990 bodde det om lag 2000 jøder i Malmö. Nå er det færre enn 700, og antallet synker hvert år.

Nå må jødene tilpasse seg storbylivet i alle europeiske land. Menn som bærer kippa må skjule den under en hatt eller en lue. Eiere av kosher-restauranter i gater hvor det arrangeres protestmarsjer, stenger lokalene før demonstrantene kommer, – selv om demonstrasjonen dreier seg om lønninger og pensjonsalder. De vet så altfor godt at det blant demonstrantene alltid vil være noen som vil la raseriet komme frem straks de ser et jødisk navn eller en davidsstjerne over butikkdøren. I Paris under 1. maidemonstrasjonen stanset flere hundre demonstranter opp utenfor en jødisk kafé på Avenue de la République og begynte å rope “jøder” og “sionister.” En mann som kom ut fra kaféen ble trakassert helt til politifolk ankom stedet.

Da Alan Dershowitz i 2011 ble nektet å gi forelesninger ved universiteter i Norge om konflikten i Midtøsten, brukte professorer som støttet forbudet antisemittiske uttrykk i sine bemerkninger. Hva som skjedde er nå velkjent. Ved mange universiteter i Europa er det nå blitt risikabelt å gi forelesninger i jødisk kultur, og å gi forelesninger om Israel er over alt blitt enda mer risikabelt eller helt umulig, med mindre det er klart “pro-palestinsk.” Etter at tilfeller har blitt annonsert, har organisatorene eller foreleserne straks mottatt klare drapstrusler via e-post eller på Internett. På dagen for forelesningen organiserer “antisionister” voldelige protester og forsøker å hindre folk fra å komme inn i møtesalen, og de har fysisk angrepet forelesere. Den eneste måten å unngå slike situasjoner er å organisere forelesninger gjennom personlig invitasjon og uten annonsering.

Antisemittismen som syntes å forsvinne i Europa etter Den annen verdenskrig, er nå tilbake i svært foruroligende grad. Selv om det ikke dreier seg om nøyaktig den samme antisemittismen som i 1930-årene, er den heller ikke helt forskjellig.

Det er en antisemittisme som er utbredt blant den muslimske befolkningen som har bosatt seg i Europa, og det kunne derfor være lett å tro at den er et strengt islamsk fenomen. Men den antisemittismen som eksisterer i den muslimske verden i dag var sterkt influert av den gamle europeiske antisemittismen. Og hva de muslimske innvanderne bringer med seg kan lett finne gjenklang hos europeiske ikke-muslimske befolkninger. Kopier av de forfalskede Sions vises protokoller på arabisk selges i islamske bokhandler over hele kontinentet, og de sirkulerer også i overflod på mange europeiske språk, under bordet eller på Internett.

Det er også antisemittisme som muliggjør for de høyreekstreme å avvise det “kosmopolittiske,” – et adjektiv som i Europa alltid har vært brukt til å karakterisere jødene – i en kontekst hvor nasjonalistiske spenninger og isolasjonisme virker stadig mer tiltrekkende på grunn av den økonomiske tilbakegangen. Det er en antisemittisme som venstresiden ikke ønsker å bekjempe fordi den impliserer at muslimene er undertrykte, og venstresiden har alltid stilt seg på de undertryktes side, uansett om undertrykkelsen er forårsaket av overgrep fra myndigheter eller den er en beskyldning mot andre. Europeiske antirasistiske bevegelser hevder at de er

bekymret for “islamofobisk rasisme,” men de er fullstendig uvillige til å diskutere antisemittismen i de muslimske befolkningene.

Den nye rådende antisemittismen føyer demoniseringen av staten Israel til den gamle. Den islamske oppfatningen av Israel er nå blitt det dominerende syn på Israel i Europa. Det er blitt en selvfølgelig ide blant journalister at Israel er en “kunstig stat” og en “kolonimakt” som har frarøvet et folk landet deres, selv om jødene har bodd der i mer enn tre tusen år, – og selv om mange stater i området, så som Jordan, Libya og Irak må være langt mindre legitime, ettersom de først ble tegnet inn på kartet av britene på 1920-tallet.

Hatet mot Israel er nå blitt den mest utbredte følelsesmessige innstilling blant europeere, uansett hvor de befinner seg i det politiske landskapet. Nå er det gjennom Israel-hatet at hatet mot jødene som “plagsomme bråkmakere” igjen kan komme til uttrykk.

De europeiske muslimske befolkningene hater Israel og går inn for at det ødelegges. Europeiske ikke-muslimer synes å mene at dersom Israel ikke eksisterte, ville det være mindre spenning mellom dem og muslimene, og de legger all skyld for spenningen på Israel, selv om det nå er de kristne kopterne i Egypt og de kristne assyrerne i Irak som angripes av islamsk mobb, ettersom de fleste jødene har flyktet fra de islamske landene. Som det sies på arabisk: “Først tar vi lørdagsfolket og dernest tar vi søndagsfolket.”

Fordi Israel er en jødisk stat blir europeiske jøder bedt om å være “gode europeere” og å forkaste Israel. Om de nekter, eller enda verre, om de sier at de fremdeles støtter Israel, blir de ansett for å være upålitelige.

På 1930-tallet ble jødene anklaget for ikke å være fullt lojale innbyggere i det landet de bodde i. I dag fremsettes den samme kritikken i en litt annen form: Jødene får skylden for at det eksisterer en jødisk stat og mistenkes for å være altfor bundet til den staten til å kunne være fullt lojale innbyggere i det landet de bor i.

På et dypere nivå kan europeere føle at om de kunne fremstille jødene som onde, var kanskje det som foreldrene og besteforeldrene gjorde mot dem under Den annen verdenskrig, likevel ikke så ille, – man kunne endog si at de fortjente det de fikk. Som noen skandinaver sier det: Jødene drepte Kristus, – det gjorde i det minste ikke muslimene.

Antisemittismen i 1930-årene førte til Holocaust, som fikk jødene til å flykte til Israel, det eneste landet som ville ta imot dem og ikke ville la skipslaster med flyktende jøder gå til bunns. Nå blir Israels jøder anklaget av europeiske antisemitter for Israels eksistens, og for å påminne dem om Holocaust. I mellomtiden synes et økende antall europeere å være klar for et nytt Holocaust, slik utslettelsen av Israel ville bli.

Dersom det å ofre Israel ville få de ikkemuslimske europeerne til å oppleve at det muslimske raseriet forsvinner, ville de være i stand til å foreta den ofringen med det samme. Dersom ikke-muslimske europeere måtte skape et forfalsket vrengebilde av Israel for å kunne akseptere den ofringen med god samvittighet, så ville de, – og det gjør de. Anti-israelske karikaturer fyller europeiske aviser fra London til Spania, og de mottar endog priser. Det israelske forsvaret blir ofte i europeiske medier sammenliknet med den nazistiske hæren. Denne sammenlikningen spiller sin rolle fullt ut: Dersom jødene er våre dagers nazister, betyr det at europeerne gjorde verden en tjeneste ved å drepe seks millioner av dem, og europeerne er slett ikke skyldige.

“.. . Europeiske antirasistiske bevegelser hevder at de er bekymret for “islamofobisk rasisme,” men de er fullstendig uvillige til å diskutere antisemittismen i de muslimske befolkningene.”

Dersom Israel kan fremstilles som en nazi-stat, er ødeleggelsen av landet akseptabelt, kanskje til og med legitim og muligens endog ønskelig. Det faktum at Mein Kampf er en bestselger i de palestinske områdene og i de fleste land i den muslimske verden, forties, i likhet med det faktum at mange jøder som bor i Israel er overlevende fra Holocaust som fant sted i Europa for 68 år siden.

En undersøkelse som ble foretatt for Friedrich Ebert-stiftelsen, en tysk tenkegruppe knyttet til det tyske sosialdemokratiske partiet, var klargjørende. På spørsmålet: “Tror du jødene misbruker sin status som ofre for nazismen?” fikk man bekreftende svar man knapt hadde forestilt seg: 72,2 % i Polen, 48 % i Tyskland, 40,2 % i Italia og 32,3 % i Frankrike. På et annet spørsmål, “Forstår du hvorfor folk ikke liker jøder?” var antallet bekreftende svar: 55,2 % i Polen, 48,9 % i Tyskland og 40,2 % i Italia. Det spørsmålet ble ikke stilt i Frankrike. I en rekke meningsmålinger utført i Europa gjennom det siste tiåret ble Israel identifisert som den største faren for verdensfreden, ved siden av Iran.

Spørsmålet “Er du antisemittisk?” ble ikke stilt noe sted. Jeg er ikke i tvil om at dersom spørsmålet var blitt stilt, ville de som har forståelse for at “folk ikke liker jøder,” og som sannsynligvis ikke liker dem selv heller, ville ha svart at antisemitter er de ikke.

Men spørsmålet “Tror du at Israel driver en utryddelseskrig mot palestinerne?” ble stilt. Og svaret var bekreftende hos 63 % i Polen og 47,7 % i Tyskland. Moshe Kantor som er president for Den europeiske jødiske kongress, karakteriserte meningsmålingen som svært foruroligende. Han uttalte at: “Myndighetene i Europa og EU vil være vel tjent med å våkne opp overfor dette problemet før det er for sent.”

Kilde: <http://preview.tinyurl.com/www-aish-com>

Hans Rustad er Cand. Phil. med historie som hovedfag, mangeårig utenriksjournalist i NTB og redaktør for nettstedet document.no.

Den nye antisemittismen

Hans Rustad

Foredrag for Med Israel for fred i Trondheim onsdag 20. mars 2013. Gjengitt med forfatterens tillatelse.

Alle kjenner den gamle antisemittismen – enten det er den folkelige fordomsfulle eller den biologiskideologiske.

Men hva med den nye? Er den virkelig ny, eller er det den gamle i nye klær?

Jeg mener den er ny og at de er vesensforskjellige. Det er mulig resultatet er det samme: fiendskap mot jødene, men også på dette punkt må man differensiere, for den nye antisemittismen skaper ikke først og fremst hat, den bygger over tid opp en kjølighet og distanse til jøder, Israel og alt jødisk.

Og denne gradvishet gjør at subjektet kan bibeholde en oppfatning om at hans syn på Israel eller jøder bare er en adekvat respons på en gitt politisk utvikling, og ikke rommer noen ideologiske eller psykologiske komponenter. Denne selvrettferdiggjøring er en vesentlig faktor i å forklare den nye antisemittismens utbredelse. Det er som man sier: en antisemittisme uten antisemitter.

Jeg tror det er denne gradvise reservasjon og kjølighet som umerkelig aksentueres som skremmer jøder mest. Den er vanskelig å gripe, vanskelig å forholde seg til. Den er indirekte, vikarierende, benektende, dobbeltkommuniserende. Hvis det kommer direkte angrep på jøder eller Israel som går over en grense, vil de sågar rykke ut til forsvar for Israel og sette vedkommende på plass.

Men dette er en temporær grense, prisgitt omstendighetene. Spoler man litt frem i tid, er de samme angrepene blitt stuerene, og da er ikke de samme ridderne å se.

Det store Man må forstå at det er Israel selv som nedkaller denne kritikk over sitt hode. Som Aftenposten skriver på forsiden: *“hele verden fordømmer”* – om brevet som gir tillatelse til oppføring av en bolig på Vestbredden, den okkuperte Vestbredden, vel å merke.

Den nye antisemittismen er ikke sofistisert, men subtil, den benytter seg av antydningens kunst, men sluttresultatet er alltid det samme: Jødene taper.

Dette spillet, for det er et spill, er Israel i ferd med å gå trett av. De har vært trette lenge. Det er som å delta i et spill med merkede kort, hvor utfallet er avgjort på forhånd.

Hvem bestemmer spillets regler? Aftenposten later som om det er *“verden”*. Dette er selvsagt en tilsnikelse. Det er Aftenposten som snakker på vegne av Det store vi, som spiller et moralsk kort og driver en form for utpressing av leseren: Han er vel ikke på parti med okkupanten?

“.. den nye antisemittismen skaper ikke først og fremst hat, den bygger over tid opp en kjølighet og distanse til jøder, Israel og alt jødisk..”

Denne finurlige propagandaen er blitt finpusset gjennom årtier og består i dag av et sett med virkemidler som journalister må lære før de slipper til for å dekke Midtøsten.

Midtøsten i Norge

Men i den senere tid har Europa og Norge begynt å minne mer og mer om Midtøsten. Det gjør at den samme subtile manipulasjon av nyheter og kommentarer også må anvendes på det hjemlige publikum og nasjonale saker. Her er fallhøyden større. Israel og Midtøsten har de færreste detaljert kunnskap om. Norge, derimot ...

Ut fra det foreliggende vil en oppmerksom leser forstå at Israel og jødene gjøres til et objekt. Israel inngår i et spill. Midtøsten har rykket nærmere, og Midtøstens befolkning har kommet til Europa. Det gjør at Israels og jødenes skjebne blir en brikke i et større spill. Dette er en rolle jøder og israelere opplever som ytterst vanskelig.

Det betyr at Israel/jødene er utlevert til forhold som de ikke har kontroll over. Deres situasjon er blitt en funksjon av en både innenriks og utenrikspolitisk situasjon i Europa, der Europa tilpasser seg mer og mer arabernes og muslimes interesser. Europa er under press og presser i sin tur Israel og jødene. Det gjør Israel og jøder ytterst ubekvemme. De har ikke lenger kontroll over sine handlinger eller sin posisjon, men er en kasteball i et stort spill.

Brikke, spill og utlevering

Slik sett er det parallellt til 1930-årene. Også den gang ble jødene en brikke. Hitler forsto at han kunne spille på en folkelig antisemittisme. Den ble en politisk kapital som nazistene kunne bygge opp og bruke. Den hadde et kynisk element.

Slik fungerer også den nye antisemittismen. Den “elegante”, finurlige distanseringen til Israel og jødene virker som et kodesystem hvormed europeiske eliter kommuniserer med representanter for nye folkegrupper og lederne og massene i den arabiske og muslimske verden: Europa forstår dem, Europa deler deres oppgitthet og ressentiment over de håpløse israelerne/jødene.

Denne “signaliseringen”, denne markeringen av at tålmodigheten med Israel er i ferd med å ta slutt, er et språk med konsekvenser. Israelerne føler seg hjelpeløse, for det er en debatt som foregår over hodet på dem.

“.. Den nye antisemittismen er ikke sofistikert, men subtil, den benytter seg av antydningens kunst, men sluttresultatet er alltid det samme: Jødene taper.”

Nok en likhet med 1930årene.

Jøder har en velutviklet teft for å sanse fiendtlighet; de merker den på nakkehårene, uansett hvor dannet og polert den kommer til uttrykk.

De har merket det lenge.

Alt kan brukes mot deg

Men jødene får skylden også for at de reagerer på fiendtligheten, og dette er nok et av de paradoksene som særmerker den nye antisemittismen. Alt kan brukes mot jødene, også at de reagerer på fiendtlighet.

Eksempelvis gjør norske medier et stort nummer av at så mange israelere ser med skepsis eller verre på Barack Obama. Det er nok et tegn på hvor uforbederlige jøder er. Jøder kan rett og slett ikke oppføre seg. De tar ikke signalene.

Dette er farlig nær essensialisering av jøder, at de bare er slik. Men så lenge man kontrollerer debatten, kan man late som om det er de håpløse jødene som heller ikke forstår sitt eget beste. Det gjør jo Jørgen Lohne og Aftenposten.

Dermed opphører man seg selv til velgjørere.

Vi trenger ikke lenger Klassekampen og ytre venstre for å holde liv i antisemittismen.

Slik sett minner den nye om den gamle: Man sier ikke tingene rett ut, man åkker og beklager seg over hvor håpløse jødene er, for man vil bare deres eget beste. Slik bevarer man sitt selvbilde og sin selvgodhet.

Forstillelsens kunst

Den nye antisemittismen kjennetegnes først og fremst ved sin modus operandi: ved forstillelsens kunst.

Etter 1945 er den gamle død, dvs. gjort umulig. På samme måte som nazismen. En ny jødefiendtlighet må finne en form som gjør at bæreren bevarer sin selvaktelse i egne og verdens øyne.

Den nye antisemittismen får bæreren til å føle seg anstendig. For å oppnå det, må han ha en mulighet for deniability, for benektelse, på både det indre og ytre plan.

Ingen indre demoner her. Men en polert overflate. Glatt.

For å oppnå denne balansegangen, må man ha makt, makt til å opprettholde en konsensus som gir inntrykk av at dette er noe alle mener. Derav Aftenpostens henvisning til hva “en hel verden mener”.

Dette er ikke bagateller. Det er med på å gi en selv legitimitet.

Mye flyter automatisk av slike forestillinger: Skal Israel sette seg opp mot en hel verden? Hvem har gitt dem rett til det? Kanskje verdenssamfunnet burde sette hauken Netanyahu, de høyrenasjonalistiske israelerne, drømmerne om et Stor Israel, på plass? Ville ikke dét være en humanitær handling?

Selvbedrag

Kan gode hensikter føre til forbryterske handlinger? Kan konsekvensene av menneskerettigheter, konvensjoner, straffedomstoler og prinsipper bli noe helt annet enn de intenderte?

Fraværet av dette spørsmålet er i seg selv grunn til uro, for at en slik konsekvens er mulig, har noen mennesker visst så lenge de har kunnet uttrykke seg.

Men ikke i det antiseptiske, politisk korrekte Europa, som mener det har brakt sivilisasjonen til sitt høyeste nivå.

Forstillelse i internettets tidsalder er en vanskelig øvelse. Men forstillelsens kunst er raffinert. Man har mange strenger å spille på.

Avstanden til Israel, det beskjedne antallet jøder, nyhetsstrømmens fart og korte blafring gjør det vanskelig å holde fast inntrykkene og omforme dem til meningsfulle sammenhenger for den enkelte.

Politikk har alltid vært et skuespill. Mens journalistenes oppgave tidligere var å avsløre spillet og vise sannheten, hva som foregikk bak kulissene, er journalister i dag selv blitt spillere.

Det gjør situasjonen langt mer komplisert. Men for den som vil se, er enstonigheten i norske medier så massiv at den er lett å gjennomskue.

Rekruttering

Man vil ha kontroll og sørger for at man kun rekrutterer mennesker som abonnerer på de riktige sett av meninger og holdninger, enten det gjelder journalister, akademikere, forlagsmennesker eller kulturarbeidere.

Man har effektivt eliminert mennesker som kunne tilbudt motforestillinger. Når denne prosessen først har kommet i gang, er den selvforsterkende. Det finnes ikke lenger noen som er bærere av motforestillinger, fordi miljøet har eliminert tankeuniverset som kunne skapt dem.

“.. Jøder og Israel er blitt en salderingspost i forholdet mellom Europa og islam/muslimer.”

Tanker må ha en grobunn for å yngle. Den som har hørt NRKs Tømm Kristiansen, Fritz Nilsen, Sidsel Wold, Lars Sigurd Sunnanå og Odd Karsten Tveit vet hva vi snakker om. Slike mennesker forvandler eteren til et ekkokammer, finansiert av skattebetalerne.

Det har skjedd mens verdens kommunikasjon har gjennomgått en rivende utvikling. Egentlig er denne ensidigheten en psykologisk gåte som roper på nærmere forklaring.

Intrusjon

Men det aktørene ikke har kontroll over, er den virkelige verden. Den trenger inn, ofte brutalt. Hvis Israel er involvert, eskalerer retorikken, og man går i fistel. Men når den arabiske våren blir til vinter, og opprøret i Syria blir sekterisk og blodig, blir man taus. Likevel er det ikke mulig å viske vekk at dette skjer og at det involverer oss.

Det har de norske jihadkrigerne sørget for, og man merker at det skremmer dem som har makt og kontroll.

Før helgen skrev Halvor Tjønn at det nå er etablert kontakt mellom jihadister/salafister i Norge og i Midtøsten der man rapporterer hvilke reportere man ikke liker. Redaktører ble intervjuet og sa de var blitt forsiktige når de sendte noen ut. Men det artikkelen ikke sa, var at trusselen og risikoen også gjelder på hjemmebane.

Som Kadafi Zaman sa i rapporten som ble lagt frem på SKUP-konferansen lørdag: – Jeg tenker meg om flere ganger før jeg går alene gjennom Grønland.

Salderingspost

Jøder og Israel er blitt en salderingspost i forholdet mellom Europa og islam/muslimer.

Europa lider av skyldbevissthet. De møter nye innbyggere med et svært fiendtlig forhold til Israel og jøder. Europa har her en sjanse til å slippe fra ansvaret for jødene og Israel. Hvis Israel er en okkupant, er da ikke palestinere ofre, og er ikke deres kamp rettferdig?

Slik kan man bedra seg selv, ved å gjøre rollefordelingen enkel og tilpasse fortellingen deretter.

De storyene som Khaled Abu Toameh skriver om palestinernes mørke side, skriver ikke norsk presse om. Man utelater. Til slutt tror man på sin egen versjon.

For man har nå en forbundsfele, eller flere, som begjærlig griper den utstrakte hånd. Slik relativiseres Holocaust, og jødene må tåle at deres historie blir en historie på linje med andres. De skal vel ikke ha særbehandling?

Det nye norske Vi lukker øynene for det brutale jødehatet, som kaller jøder for aper og griser, som tror på en endetid som vil gjøre ende på verdens jøder, som nekter å godta Holocaust.

Man vet nå at det er der, men man aner ikke hva man skal gjøre, og lar det skli.

“.. Alt kan brukes mot jødene, også at de reagerer på fiendtlighet.”

Jøder går igjen utrygge på gatene i europeiske byer. Ikke bare på gaten. En norsk jøde fortalte meg for noen dager siden at da han lå innlagt på sykehus, ba han familien om å ta av ham davidsstjernen han alltid gikk med rundt halsen. Han følte utrygghet ved tanken på at noen ville reagere på den.

Dette skjer i Norge anno 2013. Det gjør inntrykk å høre slikt fra munnen til en man kjenner.

Fart

Under den annen intifada sa Ariel Sharon under et besøk til Frankrike at franske jøder burde gjøre aliya (emigrere til Israel). Han ble møtt med sterke reaksjoner, også fra franske jøder. Dette var uhøflig og helt på jordet. Se på situasjonen i Israel!

I dag emigrerer franske jøder til London, New York og Israel. Og den etablerte pressen er taus.

Lord Ahmed, den første muslim som ble adlet i Storbritannia, sier at fengselsstraffen han fikk for uaktsom kjøring, var jødene feil.

En AUF-politiker på Hamar kommer med sterkt nedsettende omtale av jødiske kvinner på Facebook, og når det omtales i mediene, sier han det skyldes jødene.

En kjent muslimsk SF-politiker i Danmark sier i en Facebook debatt under siste korte Gazakrig at drapene på settlerfamilien i Itamar var oppkok, det var ikke noen drap.

Den europeiske eliten står rådløs foran dette hatet og disse løgnene. Den mangler språk og forståelse og blir handlingslammet. Hvis den tar til motmæle, vil den selv bli en Israel-venn, og vil selv bli fiende. Det ønsker man ikke.

Derfor har jødene begynt å forlate Europa.

I det mest islamofile, politisk korrekte landet i Europa, Sverige, har justismyndighetene begynt å omtale angrep på jøder, fysisk som verbalt, som barnestreker som ikke fortjener rettsfølgelse.

Man signaliserer at man heller ikke med lov og rett vil beskytte jødene. Man beskytter i stedet antisemittene.

Dette skaper et spesielt klima.

Omskjæring

I den senere tid har også omskjæring av jødiske og muslimske gutter blitt et tema. Jødene er havnet i det klima som er skapt i det flerkulturelle sammenstøtet, der sekularister og troende står mot hverandre. Sekularister kan benytte disse verdiene som skalkeskjul for sin avsky for religion generelt og islam spesielt. Jøder liker ikke å få en slik oppmerksomhet. De merker en ubehagelig intensitet.

Under et møte i København om omskjæring sa rabbineren i København at jødene ville forlate Danmark hvis det ble innført et forbud. Da var det en røst fra salen som spurte: – Er det et løfte?

Her dukker en fiendtlighet mot jøder opp som vi har registrert også på document.no. Noen viser null forståelse for jødens historie og religiøse arv. Alle jøder omskjærer sine guttebarn, troende som ikketroende.

Hva som mangler, er en type pragmatisme.

Selvfølger vil et omskjæringsforbud være som en rød klut for Europas muslimer. Hvilket minner om den koblingen mellom jøder og muslimer som jøder frykter.

Hva slags rollercoaster er de satt på? Det rapporteres om økende fiendtlighet mot muslimer i Europa. Og jøder er den minste og mest utsatte gruppen, og nederst, - den muslimene tar det ut på. Hvis Europas eliter signaliserer at de ikke vil intervensjon, hvilken utvei har de da annet enn å utvandre?

Det umulige valg

Europas jøder kommer ikke nok en gang til å være sitting ducks.

Ansaret ligger hos europeerne. Det er de som til syvende og sist avgjør.

Et Europa som jødene forlater, er ikke lenger et Europa. Men jødene vil ikke ha noe annet valg hvis Europa ikke våkner opp og konfronterer sin egen forstillelse og bruk av jøder som stråmenn for egne utopier og behov for ofre og syndebukker.

Hvis europeerne virkelig brød seg om Europas voksende muslimske befolkning, ville de vite å beskytte muslimene mot seg selv. De ville fortelle dem om Europas erfaringer med antisemittisme og kalle en spade en spade.

Det ville kreve et politisk oppgjør om Midtøsten, men også et oppgjør med den millenaristiske islamismen som vinner frem, og det vil volde besvær og smerte, og europeerne gjør som man gjorde i 1930-årene: man utsetter og tror problemene skal forsvinne.

Imens vokser de. Forspilte sjanser kommer ikke tilbake.

Det er et svakt Europa som agerer slik. Det vitner om et Europa uten styrke, og det merker muslimer. Europa svikter sine eldre åndsfrender, nok en gang. Antisemittismen blir en rambukk også mot Europa.

Konsekvensen av dette kan bli at Europa må velge: muslimer eller jøder?

Man kan ha manøvrert seg inn i en posisjon der den ene utelukker den andre, hvor muslimenes etablering har gjort jødernes nærvær umulig.

Når dette går opp for Europas ledere, vil det kanskje være for sent. De håper å lukke øynene lenge nok til at de slipper å velge. Det vil bli en selvoppfyllende holdning.

Hvem kan velge: jøder eller muslimer?

Jeg vil helst slippe å svare.

“.. Hvis europeerne virkelig brød seg om Europas voksende muslimske befolkning, ville de vite å beskytte muslimene mot seg selv.”

Kilde: www.document.no/2013/03/dennyeantisemittismen/

Dr. Melumad
Avera

Inger Kjølén
Mobil: 9599 0780
Tel / Faks: 70260638

Helse- og hudpleie- produkter fra Israel til innvendig og utvendig bruk:

Dr. Melumad har utviklet en rekke produkter basert på dødehavsmaterialer, leire- og aloe vera som er kaldbehandlet med maksimal effekt: Psoriasis, ledd, fordøyelse, acne, baby og barn, sol, makeup, kvinner, menn, SPA-produkter, mm..

Ring og bestill gratis informasjon!

Konfrontere Tyrkia

Av Jerusalem Post-redaksjonen

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Vesten må slutte med å narre seg selv når det gjelder det politiske lederskapet i Tyrkia. Tiden er inne for å erkjenne at Tyrkia har endret seg radikalt – og det til det verre.

Hvordan kan man forklare tilbakeholdenheten til USA og vestlige makter i lys av Tyrkias aggressive erklæringer? I februar truet Ahmet Davutoglu, utenriksministeren i Tyrkia, et land som er medlem av NATO og kandidat til medlemskap i EU, med å innlede en militær offensiv mot Israel, en av USAs viktige allierte.

Tyrkia ville ikke *“la være å reagere”* på en israelsk aggresjon mot et hvilket som helst muslimsk land, sa Davutoglu ifølge Istanbul-avisen *Hurriyet*. Uttalelsen var en kommentar til rapporter om et israelsk flyangrep mot en våpenkonvoi i Syria. Om ikke det er krigsrop, hva vil da være? Dagen etter fyrte statsminister Recep Tayyip Erdoğan opp ved å hevde at Israel har *“en mentalitet for å drive med statsterrorisme.”*

Israelske tjenestemenn som uttalte seg uoffisielt til Jerusalem Posts diplomatiske korrespondent Herb Keinon, bemerket korrekt Ankaras *“frekke hykleri.”* Erdoğan og Davutoglu har ingen motforestillinger mot å kritisere Israel for en *“forbrytelse”* som Tyrkia selv er skyldig i å begå.

Har de to glemt at de så sent som i oktober, etter at syrisk artilleri drepte fem tyrkiske sivile, lot tyrkiske militære avfyre artillerisalver mot Syria? Eller, har de glemt at Ankara aktivt støtter syriske opposisjonsstyrker? Det sørlige Tyrkia har de siste månedene blitt et baseområde for smugling av viktige forsyninger over grensen til Syria, inkludert våpen, kommunikasjonsutstyr, felthospitaler og endog belønninger til soldater som deserterer.

Men det som i Ankara tas for å være en ubrytelig rett til selvforsvar, blir til *“statsterrorisme”* når det utøves av Israel. Faktisk uansett når den jødiske staten tyr til maktbruk for å beskytte seg, er Erdoğan raskt ute med fordømmelser, enten de rettes mot er Tyrkias nære allierte, så som Hamas-terrorister i Gaza, eller fiender, så som Syrias undertrykkende militære styrker.

Ifølge nesten alle medierapportene var det angivelige israelske luftangrepet rettet mot en syrisk konvoi som forsøkte å smugle russiskbygde SA-17 bakke-til-luft-missiler som er laget for å angripe alt fra krysserraketter og smarte bomber til fly, helikopter

og ubemannede luftfartøy. Å introdusere disse SA 17-missilene til Hizbollahs styrker i Sør-Libanon ville utfordre Israels luftherredømme som til nå har utgjort en viktig avskrekking av Hizbollah-angrep mot Israel.

Tyrkias hykleri er så grovt og absurd at vi undres hvorvidt denne haglbygen av anklager og trusler ikke er annet enn et diplomatisk knep myntet på å distansere Ankara fra Jerusalem slik at forestillingen om en israelsk-tyrkisk allianse mot den tyrkiske president Assads regime blir forkastet uten videre.

Kanskje har Tyrkia bare hoppet på en mulighet til å oppildne til støtte over hele Midtøsten, fra Kairo til Teheran, ved å bruke den standardmetoden herskere i Midtøsten har kjent til gjennom de siste 80 år, – å pryle sionistene.

Uansett hva motivasjonen er, forblir det et uheldig faktum at en stat som er medlem av NATO truet med å angripe en av Amerikas viktige allierte utenfor NATO, – og ingen i Washington, eller for den saks skyld i London, Paris eller Berlin, brydde seg om å avgi så mye som den minste fordømmelse av Tyrkia, eller å forsvare lovligheten av det antatt israelske luftangrepet.

Vesten hadde store forhåpninger til Tyrkias regjerende Rettferds- og utviklingsparti, bedre kjent ved sitt tyrkiske akronym, AKP. Bush-administrasjonen så et AKP-styrt Tyrkia som en islamistisk modellstat, – moderat, demokratisk og med en blomstrende økonomi, – noe som andre islamistiske partier i regionen kunne etterlikne. Obama-administrasjonen synes å ha tatt til seg denne optimistiske tilnærmingen. I et intervju i januar 2012 med Fareed Zakaria fra tidsskriftet *Time*, nevnte Obama Erdoğan som en av sine fem internasjonale “beste venner,” sammen med den tyske kansler Angela Merkel og den britiske statsminister David Cameron.

Vesten må slutte med å narre seg selv når det gjelder det politiske lederskapet i Tyrkia. Dette er det samme lederskapet som, ifølge Komiteen for å beskytte journalister, har satt ny verdensrekord i å fengsle journalister (mer enn 70). Det var dette lederskapet som i 2011 truet med å angripe Kypros i anledning boring etter gass på kontinentalsokkelen og som kom med den latterlige påstanden om at bladet *The Economist* var en del av et israelsk konspiratorium fordi redaksjonen forut for det tyrkiske valget i 2011 anbefalte tyrkerne ikke å stemme på AKP. Det var de som i 2009 fornektet folkemordet i Darfur og forsvarte den sudanske president Omar al-Bashir, mannen som er ansvarlig for folkemordet. [Det var de som i mars 2013 erklærte at sionismen er en forbrytelse mot menneskeheten. o.a.]

Tiden er inne for å erkjenne at Tyrkia har endret seg radikalt – og det til det verre.

Kilde: www.jpost.com/Opinion/Editorials/Article.aspx?id=302232

“.. Men det som i Ankara tas for å være en ubrytelig rett til selvforsvar, blir til “statsterrorisme” når det utøves av Israel.”

Tidligere oberstløytnant i IDF, Michael Segall, er ekspert på strategiske spørsmål med fokus på Iran, terrorisme og Midtøsten. Han er nå senioranalytiker ved Jerusalem Center for Public Affairs.

Iran trapper opp sin morderiske retorikk

Michael Segall

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Irans korstog for å fjerne Vesten fra islams verden

Hvert år markerer Iran den internasjonale Jerusalem (Quds)-dagen på den siste fredagen i måneden ramadan. Denne begivenheten som har vært holdt siden ayatolla Khomeini og den iranske regjeringen besluttet det i 1979, har som formål å være et uttrykk for Den islamske republikken Irans støtte til den palestinske sak og til “frigjøringen av Jerusalem” som kalles “det viktige og sentrale problemet i den muslimske verden.” Det er på denne dagen at iransk oppvigleri mot Israel og krav om landets ødeleggelse når sitt høydepunkt.

Den 17. august 2012 ble Jerusalem-dagen markert med arrangementer som regimet hadde oppmuntret til over hele Iran, og det skjedde også i den muslimske arabiske verden. Som i tidligere år reiste det iranske lederskap (Den øverste leder ayatolla Khamenei, presidenten, lederne for hæren og revolusjongarden) krav om ødeleggelse av Israel og “verdenssionismen.” Demonstrerende folkemasser ropte slagordene “*død over Amerika*” og “*død over Israel*.” Utenfor Iran, som i tidligere år, ble dagen også feiret i Libanon under ledelse av Hizbollah-sjefen, generalsekretær Hassan Nasrallah, som fulgte opp sine iranske beskyttere med et utbrudd av anti-israelske trusler og skryt.

Khomeini-doktrinen (“*Ødeleggelse av sionismen er nesten en nødvendig forutsetning for å løse islams problemer i vår tid*,”) er fortsatt en ledetråd for revolusjonens annen generasjon, – en slags selvbedragerisk fiksjon som det ikke kan forekomme avvik fra, som det ikke kan stilles spørsmål ved eller reises uenighet om, og som man vedvarende og aktivt må søke å oppfylle. Denne doktrinen anser ikke kampen mot Israel som et separat spørsmål, men som en del av den pågående krigen mellom islams verden og Vesten, som Iran hevder har “*plantet*” den “*sionistiske enheten*” i hjertet av den muslimske verden.

Gjenopplivning av Khomeinis doktrine

Etter Irans oppfatning har Jerusalem-dagen blitt enda viktigere etter utbruddet av den arabiske våren, – eller *“den islamske veknelsen”* som Iran kaller det. Den islamske renessansen i Midtøsten har aktualisert Khomeinis visjon på ny. Ved siden av alle de utfordringene den gir Iran, har den islamske veknelsen, spesielt på den internasjonale Jerusalem-dagen, satt Iran i stand til å sette søkelys på de islamske grunnholdningene som landet deler med de fleste i den hovedsakelig sunni-orienterte arabiske verden. På tidligere Jerusalem-dager har president Mahmoud Ahmadinejad erklært overfor lederne i de moderate arabiske statene at: *“Om dere er tapre nok skal dere ikke legge en snublestein foran nasjonene deres. ... tillat dem å være frie. ... de er i stand til å slette sionistregimet fra historiens annaler.”*[1]

Guddommelig inngripen

Gjennom mange år har det iranske lederskapet oppfordret de *“arabiske folkene”* til å opponere mot de av deres pro-vestlige korrupte herskere som er i stand til å inngå kompromiss med Israel, mens de svikter palestinerne og deres motstandslinje. Nå som denne visjonen er i ferd med å virkeliggjøres, føler Iran stor tiltro til riktigheten av sin tilnærming som de ser på som en del av et bredere historisk forløp av guddommelig styrelse. Khomeinis aktivistiske og særpregete fortolkning av sjia-islam, og den revolusjonen innenfor sjiismen som han iverksatte, er blitt gjenopplivet, spesielt for Irans nåværende ledere (og især for Ahmadinejad med sine messianske forestillinger).

**“.. Demonstrerende folkemasser
ropte slagordene “død over
Amerika” og “død over Israel.””**

De assosierer Khomeinis visjon med suksess på den nasjonale arena (atomprogrammet som fortsetter å utvikle seg til tross for Vestens og Israels anstrengelser for å hindre det, avsettelsen av Saddam Hussein og Taliban, Hizbollahs “seier” over Israel i den annen Libanon-krig, palestinerne standhaftighet i den etterfølgende Gaza-krigen og den islamske veknelsen som Iran påtar seg æren for) og på det religiøse området (som medfører guddommelig inngripen), og alt dette styrker deres tro og beslutsomhet.

Man tror at på samme måte som oppfyllelsen av Khomeinis profetier om Sovjetunionens sammenbrudd og Saddams fall, vil hans profeti om Israels ødeleggelse også gå i oppfyllelse, og oppdraget er lagt i Irans hender. Det iranske lederskapets ondskapsfulle anti-israelske og anti-sionistiske retorikk som var svært tydelig foran og under Jerusalem-dagen, resirkulerer i virkeligheten de opprinnelige revolusjonære slagordene fra Khomeinis opprør, tilpasset til den islamske stemningen som nå er rådende i Midtøsten.

Lederne knytter også disse slagordene til den geostrategiske realiteten som er i ferd med å dannes i regionen og i verden, og til Irans grunnleggende tankemønster om fiendskap og mistenksomhet overfor Vesten (spesielt USA og Storbritannia) og

Israel. I denne sammenheng har forskjellige iranske talsmenn hevdet at den syriske krisen ikke er en del av den arabiske våren (den islamske vekkelsen), men er et forsøk fra Vesten på å rette et slag mot en av hovedfestningene i den anti-israelske kampen.

Ved å fornekte eksistensberettigelsen til Israel (eller *“sionist-regimet”* eller *“okkupasjons-regimet i Al-Quds”*) får Iran en mulighet til å demonstrere sin aktivistiske tilnærming til det palestinske problem. For det sjia-muslimske Iran er kampen mot Israel og Israels vestlige allierte nesten den eneste fellesnevneren de har med mesteparten av det sunni-arabiske området, noe som gir landet anledning til i noen grad å bygge bro over de religiøst-etniske gapene (arabere - persere, sunni - sjia) og nå frem til muslimske hjerter og sinn. Med den nåværende hurtige endringen i regionale forhold og fremveksten av islamske regimer – særlig i Egypt som Iran anser for å ha brutt et tabu ved å inngå fredsavtale med Israel – gjør Iran forsterket bruk av den palestinske saken og fornektelsen av Israels rett til å eksistere.

Et arabisk-islamisk verneskjold

For Iran understreker Israels pågående hjemlige debatt om å angripe Irans atomprogram behovet for å utvide sitt arabisk-muslimske vern utover Hizbollah og de palestinske terror-organisasjonene som Iran anser for å være deres førstelinjeforsvar. Møtet av landene i den alliansefrie bevegelsen, NAM, i Teheran (26. - 31. august 2012) ga Iran en beleilig plattform både til å promotere dette målet og å fremstille seg selv som den rettmessige lederen av det nye regional-globale systemet, både militært og økonomisk. Det ga også en gylden mulighet til å fordømme sanksjonene mot landet og påstandene om at Iran er isolert.

Den palestinske sak, sammen med avskyen mot Israel og Vesten, er Irans hovedvirkemidler for å bygge dette regionale og internasjonale verneskjoldet, og for å presentere seg selv som lederen for motstanden mot Vesten, og det systemet Vesten prøver å påføre regionen og verden når man ønsker å skape en ny verdensorden. Iran tror at landets innsats for å bli en atommakt vil gi det immunitet og endog gjøre det til en medspiller sammen med stormaktene med deres atomvåpen, militære, økonomiske og ideologiske ressurser, og gi Iran evne til å øve innflytelse på regional og internasjonal utvikling.

Khamenei: Fjerning av det sionistiske regimet

På Jerusalem-dagen i 2012 var talene til Irans øverste tjenestemenn, som i tidligere år, oversådd med grov antisemittisme. Nesten alle reiste krav om ødeleggelse av *“den sionistiske enheten”* som de karakteriserte som en *“kreficelle,”* *“abnorm utvekst,”* *“mikrobe”* og liknende.

Kvelden før Jerusalem-dagen understreket Irans øverste leder, Ali Khamenei, hvor viktig Jerusalem er for den muslimske *umma* (nasjon). *“Den sionistiske bosettingen på palestinerne land,”* sa han, *“skader den geometriske infrastrukturen og den grunnleggende*

infrastrukturen i Midtøsten, og utgjør derfor roten til Midtøstens problemer gjennom de senere generasjoner.” Khamenei bemerket at Iran gjør mye for å sette den palestinske saken på den regionale og internasjonale dagsorden slik at den ikke vil bli glemt, og slo fast at:

“Den palestinske saken er ikke et taktisk spørsmål for Iran. ... Den kommer fra dypt av sjelen til den islamske tro. ... Vi tror at det er vår religiøse plikt å redde denne islamske nasjonen [palestinerne] fra klørne til det sionistiske regimet og dets støttespillere på den internasjonale arena. ... Med Allahs hjelp håper vi at akkurat slik som morgenen brøt frem for den islamske revolusjonen under Det hellige forsvar [Iran-Irak-krigen], da våre fanger vendte tilbake, slik vil også morgengryet demre for den palestinske sak, og palestinernes land vil komme tilbake i hendene på den palestinske nasjon, [og den] bedragerske og uvedkommende sionistiske [enheten] vil bli slettet fra geografens kart.”
[2]

Khamenei fortsatte sine tøylesløse angrep på Israel i et møte som han og lederne for Irans tre myndighetsorganer (presidenten, formannen for parlamentet, *Majlis*, og formannen for rettsvesenet) holdt sammen med ambassadørene fra islamske land for å markere *Id al-Fitr* (slutten på ramadan).

Her understreket Khamenei på ny at Jerusalem og det palestinske problem ligger i sentrum av de muslimske statenes bekymring over utviklingen i Midtøsten. Igjen la han skylden på Israel og sionismen: *“Mange av problemene i denne sensitive regionen stammer fra den giftige og farlige sionistiske kreftcellen som stormaktene, hvis hender er forurenset av blod, av all sin makt søker å opprettholde. ... USA og andre mektige land sier åpent og enstemmig at de har knyttet sin skjebne til sionistregimets skjebne, og dette vil påføre dem skade.”*[3]

I merknader som han inkluderte i sin bønn på *Id al-Fitr* priste den øverste lederen det iranske folkets deltakelse i Jerusalem-dagens demonstrasjoner og sa at takket være den islamske vekkelse var folkemasser i den arabiske verden også i stand til å delta, noe som tidligere var forbudt [av pro-vestlige ledere som siden er avsatt]. Khamenei la til at den islamske *Ummah* står ved terskelen til en ny æra som kjennetegnes av *“forbausende hendelser” som utvilsomt vil påvirke all verdens folk. Samtidig advarte han muslimene mot å henfalle til selvtilfredshet og undervurdere USA og sionismen. De må “anerkjenne det faktum at de morderiske regimene til USA og sionismen er edssvorne fiender av den islamske Ummah. ... Man må ikke stole på deres politikk og deres handlinger noe sted. ... De har aldri handlet til beste for de muslimske statene og gjør alt de kan for å påføre skade.”*[4]

Ahmadinejad: Et Midtøsten uten amerikanere og sionister

Under en fredags-preken på Jerusalem-dagen benyttet president Ahmadinejad grove antisemittiske uttrykk idet han la skylden for alle verdens problemer på jøder og sionismen. Han angrep også den politiske harmoniseringsprosessen og fordømte

fullstendig tostatsløsningen. Å tillate et israelsk nærvær, endog på et lite område, ville være som å tillate en kreftsvulst å bli igjen i pasientens kropp:

“Det er klart for alle at det sionistiske regimet står i motsetning til menneskehetens og det menneskelige samfunns helhet og er hovedårsaken til menneskelig forfall. Det er en korrupt minoritetsgruppe, antimenneskelig og i strid med guddommelige verdier, – en organisert og samlet front mot alle himmelske verdier. Sionistene er defekte menneskelige skapninger som utelukkende streber etter makt, penger og kontroll over andre. De har en fortid på to tusen år med å hisse til opprør og spenninger i verden. I nyere tid, i minst fire hundre år, har den sionistiske minoritetsgruppen undergravet menneskesamfunnet idet de har forårsaket den største og mest ugjenkallelige skade. ...

Ifølge solide vitnesbyrd ble både den første og den annen verdenskrig planlagt bak kulissene av sionistene. Deretter overtok sionistene USA, de styrer verden og trekker virkelig i trådene i USAs regjeringer. De kontrollerer finanssentra og de viktigste mediene i verden. Gjennom de siste 70 år er alle menneskelige grenser blitt trampet ned for å påføre regionen og verden det sionistiske regimet. De onde landene og imperialismen har tatt i bruk all sin makt og de har også i stor grad lyktes.

Akkurat i det øyeblikket da lederne for verdenssionismen trodde at det sionistiske regimet var blitt stabilisert og akseptert av folkene i regionen, reiste det seg en kolossal bevegelse i det iranske folk, kjent som den islamske revolusjon under ledelse av en hellig mann, og takket være dette våknet folkene, feiet av gårde på en bølge av anti-sionistisk bevissthet

“.. Nærværet av sionister på så mye som en centimeter av Palestinas land er farlig,”

og gjenopplivningen av palestinsk motstand. Gjennom de tre siste tiårene har grunnlaget for det sionistiske regimet stått i fare, og det er satt spørsmålsteget ved ideen som sto bak regimets opprettelse. Om de før vår revolusjon søkte å konsolidere og utvide det sionistiske regimet, føler de i dag fare og søker å redde det.”[5]

I lys av alt dette, erklærte president Ahmadinejad at Jerusalem-dagen “er hele menneskehetens og det menneskelige samfunnets dag, og den har til hensikt å fjerne sionistenes vanære fra menneskesamfunnet. Gjennom disse siste få århundrer har folkene ligget i strid med sionistene, og gjennom de siste hundre år har folkene vært direkte og fullstendig fanget i hendene på verdenssionismens politikk og aktivitet, og selv i et land som USA har ingen presidentkandidat en sjanse til å kunne delta i valget med mindre han legger seg på kne foran sionistene og lover troskap mot dem.”

Den iranske presidenten kritiserte det politiske initiativet til en tostatsløsning slik:

“Planen om å opprette to stater på de okkuperte landområdene er fiendens forræderiske plan. Det sionistiske regimet og sionistene er en kreftsvulst. Nærværet av sionister på så mye som en centimeter av Palestinas land er farlig, især dersom dette kommer til å bli en lovlig og offisiell stat. Alle må advares og holde øynene åpne. ... Selv om palestinerne

blir gitt 80 % av landet deres, vil resten bli gitt til sionistene og dette er fremdeles en fare. Opprettelsen av de to statene innebærer å skape en historisk mulighet for rehabiliteringen av dem [sionistene] og det betyr å sløse bort århundrers motstand, og hvem som enn er enig i dette, skal vite at han ikke er på folkenes side, men er imot dem.”

Ahmadinejad oppfordret den amerikanske presidenten om:

“... å sette sionistene til side og handle uavhengig. ... Knytt båndene med landene i regionen på en tillitsfull og genuin måte og vær klar over [at om du gjør det] vil folkene veldig snart bryte kontakten en gang for alle med de Palestina-okkuperende sionistene. Et nytt Midtøsten vil med sikkerhet bli opprettet og i det vil det ikke være spor tilbake av amerikanere og sionister.”

En uke tidligere hadde Ahmadinejad et møte med ambassadørene fra muslimske land i Teheran og snakket da på samme måte om “sionistenes kontroll over verden” og uttalte at “i om lag 400 år har en fryktelig sionistisk klan styrt verden. Israel tilsvarende den sionismen som styrer verden.” Han hevdet at “å sette i gang en revolusjon i verden krever en beslutning og å slutte rekkene. Målet må være ødeleggelse av det sionistiske regimet som utgjør både symbolet på det sionistiske hegemoniet over verden og virkemiddelet til de undertrykkende krefter for å utvide sitt styre i verden.”

Når det gjelder viktigheten av Jerusalem-dagen sa Ahmadinejad at den:

“... ikke bare utgjør en strategisk løsning på Palestina-problemet, men den er en nøkkel til å løse hele verdens problemer. ... Alle som elsker frihet og streber etter rettferdighet i verden, må gjøre alt de kan for å frembringe ødeleggelsen av det sionistiske regimet og legge grunnlaget for å skape en fri og rettferdig verden. ... Sionismen er den nye tids plage.”[6]

En historisk mulighet til å fjerne et bedragersk regime

I sin tale på Jerusalem-dagen viste brigadegeneral Amir Ali Hajizadeh, øverstkommanderende for Irans “IRGC Aerospace Force” som er revolusjonsgardens flyvåpen, til den hjemlige debatten i Israel om å angripe Irans atomanlegg. Hajizadeh som er ansvarlig for Irans arsenal av strategiske raketter, sa at “den islamske anti-sionistiske motstandsfronten har lenge søkt rettferdiggjørelse for å gjennomføre en langtreckende og skjebnesvanger operasjon [mot Israel] i den hensikt å hevne blodet til de palestinske martyrene, ofrene fra Sabra og Shatila og andre ofre.”

Denne høyt rangerte offiseren fra revolusjonsgarden advarte om at:

“... dersom de dyriske uttalelsene fra lederne for sionistregimet [om å angripe Iran] blir satt ut i livet, vil det bli en ypperlig anledning til å slette dette bedragerske regimet fra historiens blad og kaste det i historiens søppeldunk. Vi tror faktisk disse truslene er en form for psykologisk krigføring, men dersom de ønsker å gjennomføre sine trusler, vil det være den eneste positive handling dette morderiske regimet har gjort. ... Vi ønsker et slikt

trekk fra sionistene velkommen, og gjennomføringen av det, fordi det vil gi oss et påskudd og en god mulighet til en gang for alle å reise en gravstein over det forurenkede livet til dette bedrageriske okkupasjonsregimet og å redde menneskeheten fra denne kreftsvulstens hender.”

Når det var sagt, minnet Hajizadeh om den *“store stolthet som følger forpliktelsen som er blitt Irans soldater og forsvareres lodd, og at denne forpliktelsen vil bli oppfylt gjennom utslettelsen av sionistregimet og opprettelsen av et nytt Midtøsten.”*[7]

I et spesielt budskap som revolusjonsgarden publiserte på Jerusalem-dagen, heter det at revolusjonslederens (Khomeinis) initiativ til å vise støtte til det palestinske folk, gradvis hadde utviklet seg til en dag hvor man gir uttrykk for nærværet og holdningene til folk som krever rettferdighet og frigjøring fra verdens imperialistiske og okkuperende makter:

“Det er ingen tvil om at bølgene av islamsk vekkelse i regionen, den antikapitalistiske bevegelsen i Vesten og fremveksten av en fast front av islamsk og anti-sionistisk motstand, ... utgjør de velsignede frukter av den internasjonale Jerusalem-dagen. I lys av den islamske vekkelsen og den akselererende forsvinningsprosessen til den imperialistiske frontens hegemoni i Midtøsten og dens manglende evne til å forsvare det sionistiske regimet, har USA, Europa, de forræderske arabiske regimene og det sionistiske regimet

“.. “Jerusalem-dagen som ble opprettet av Khomeini som en motstandsdag mot det sionistiske regimet,””

besluttet å slå til mot Syria – hjertet i den anti-sionistiske motstandsfronten – og derved gjøre motstand mot den islamske vekkelsens tsunami.”[8]

Gholamreza Jalali, lederen for Irans sivilforsvarsorganisasjon (Passive Defence), hevdet at *“Jerusalem-dagen som ble opprettet av Khomeini som en motstandsdag mot det sionistiske regimet, viser at det ikke er noe annet alternativ enn motstand helt frem til den fullstendige slutt på okkupasjonen og Israels ødeleggelse.”*[9]

“Å ødelegge Israel er min plikt!”

Sjefen for Intifada- og Al-Quds-kontoret ved Det islamske rådet for samordning av misjonsvirksomhet som er ansvarlig for å forberede arrangementene på Jerusalem-dagen, utga på forhånd en liste med de slagordene som skulle ropes ut av deltakerne i dette årets demonstrasjoner. Denne lange katalogen over fengende utrop inkluderer:

“Vårt rop er som bølgene på havet”, slagordet ‘død over Amerika’ kommer fra hele verdens munn.”

“Vi, den muslimske Ummah, er beredt til offer for vår religion, vi er anti-sionister og anti-amerikanere.”

“Min heltebror, reis deg!”

Med avdelingens (velayet) fane i din hånd er ødeleggelsen av Israel sikret, min bror.”
“Det Palestina-okkuperende regimet må slettes fra jordens overflate.”

“I dag er dagen for Amerikas fornedrelse, slutten på supermaktstyret.”

“Dette er hva revolusjonen eksporterer: De ondes renkespill vil bli nøytralisert.”

“Som en torn i øynene til fanatikerne ble Irans atomprogram en fruktbar mark for vitenskap.”

“Syria støtter Quds og blir derfor presset av okkupantene av Quds [Israel].”

“Khamenei er lederen for vår nasjon, fienden til Amerika, den store satan.”
“Israel, Israel en mikrobe av korrupsjon: Islam vil alltid være i jihad mot sionismen.”

“Støtte til velayat-e faqih [rettsadministrativ avdeling etablert av Khomeini] er vår stolthet, – Israel er vår bitre fiende.”

“Å forsvare Palestina er vår stolthet. Å ødelegge Israel er vår plikt.”

“Amerika og Israel: Dette er siste advarsel: Divisjon Islam er rede til opprør.”[10]

De fleste fredags-prekenene hadde krav om Israels ødeleggelse, og Irans provinsguvernører forsikret blant annet at “Israel trekker sine siste sukk” og “Israel nærmer seg slutten.” [11] Guvernøren i Kermanshah-provinsen sa at det ikke er noen tvil om at “ånden og ideene til imam Khomeini har gjennomsyret ånd og legeme til hver eneste muslim i verden, og takket være at de slutter rekkene vil de fjerne fra jordens overflate den falske eksistensen til det sionistiske regimet.”[12]

På armen står det “Islamsk vekkelse.” Over flua står det “Sionistregimet” og nedenfor: “Hellige Jerusalem.”[14]

Redaktørene i iranske medier formidlet tilsvarende budskap med lovprisninger av Khomeinis klokskap for å ha opprettet Jerusalem-dagen og oppgraderingen av den til nåværende status, især etter den islamske vekkelsen. Avisen *Hamshari* (organ for ordføreren i Teheran) skrev at “i dag rekker Jerusalem-dagens innflytelse langt utover Iran og muslimene, idet den tiltrekker seg ethvert fritt menneske. Khomeini lærte folket at virkningen av deres knyttnever er større enn noe våpen eller arme. “Denne selvsikkerheten hjalp til med å skape to intifadaer, den første og den andre i det okkuperte Palestina, og viste mer enn noen gang skrupeligheten til det hatede sionistregimet. Khomeinis tilsynelatende enkle bemerkning om at “dersom hver muslim tømmer en bøtte vann, vil Israel bli oversvømmet,” illustrerer betydningen av dette godt. Alt dette har ført til det faktum at i år holder for første gang 70 islamske stater demonstrasjoner på Jerusalem-dagen. Man kan si at det hjertefølte ønsket og visjonen til imam Khomeini nå går i oppfyllelse og det islamske samholdet i støtten til den hellige Quds og det okkuperte Palestina nå er tydelig for hele verden.” (Iranske ambassader feirer Jerusalem-dagen i forskjellige land, inkludert europeiske, men det skjer først og fremst i land med store sjiamuslimske konsentrasjoner, så som Libanon og Bahrain.)[13]

Telegrambyrået *Farsnews* publiserte karikaturer som viser de holdningene som kommer til uttrykk i Teherans syn på Israel og sionismen:

En supermaktsdoktrine

I sum kan man si at Iran markerte Jerusalem-dagen 2012 mens landet befant seg i stormens øye. Tilstrammingen av de internasjonale sanksjonene mot landet, opprørene i Midtøsten generelt og truslene som henger over Irans allierte, Syria,

Cartoon : Sajjad Jafari FARS NEWS AGENCY

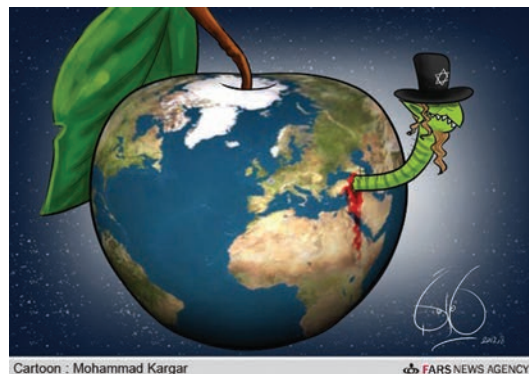
“En storm rammer innbyggerne i Israel.” På skiltene står det: Mubarak, Ben Ali, Gaddafi, al-Saud oh Ali Abdullah Salah.[15]

spesielt, sammen med den lokale debatten i Israel (og i noe mindre grad også i USA) om et mulig angrep på Iran, dannet bakteppet.

I denne konteksten utgjør markeringen av Jerusalem-dagen en viktig mulighet for Iran til å understreke sine fellesnevner med de muslimske arabiske nabostatene, – Jerusalems hellighet og hatet mot Israel og Vesten, – mens man legger til side den tiltakende disputten omkring krisen i Syria (spesielt med Tyrkia og de moderate arabiske stater og særlig Golf-statene).

Iran anser den regionale utviklingen (veksten i egen styrke) så vel som den internasjonale (nedgangen i USAs styrke, slik Iran ser det) for å arbeide til deres fordel. I denne konteksten har Iran løftet frem Jerusalem-dagen for å formidle et forenende budskap i et forsøk på å vinne – ved hjelp av palestinerne – sympati i den muslimske verden. På samme måte som Saddam Hussein foran den andre Golf-krigen, søker Iran å fremheve det man har til felles med nabolaget og “alle muslimene” som en enhetlig leir som står overfor den imperialistiske trusselen. Derved håper Iran å befeste sine regionale forsvarslinjer og forhindre angrep på sine atomanlegg.

Iran søker målbevisst å bygge opp sin regionale og internasjonale status og fremstår med en formulert politisk og ideologisk doktrine som er en “supermakt” verdig midt oppe i de regionale og globale endringene. Jerusalem-dagen, på samme måte som møtet i den alliansefrie bevegelsen i august 2012, gir Iran en mulighet til å mobilisere støtte for sine interesser, presentere seg som kapabel til å skape en alternativ (islamsk)

Fra det iranske telegrambyrået Farsnews.[16]

regional og internasjonal orden, og vise Vesten at dens forsøk på å isolere Den islamske republikken er mislykket, ettersom Iran kan øve innflytelse over, og endog utforme regionale prosesser som ikke nødvendigvis går etter vestlig logikk. Iran understreker, for eksempel, sin motstand mot israelsk-palestinsk tilnærming som tar sikte på en tostatsløsning, sin motstand mot vestlig engasjement i Syria, Egypt og Bahrain, og flere andre spørsmål.

Ifølge Irans standpunkt, vil atomvåpen legge enda en viktig komponent til landets streben etter regionalt og internasjonalt hegemoni, idet de vil gi dem et bredere risikofritt rom for manøvrering når det gjelder å utbre sin ideologiske og politiske doktrine, og når det gjelder å bli en dominerende makt i regionen som kan øve innflytelse over, og endog skape det nye Midtøsten og mer til.

Det budskapet som kom enda sterkere fra Teheran under den siste Jerusalem-dagen, og som indikerer hvordan Iran analyserer den regionale og internasjonale tilstanden og situasjonen i Israel, er at frigjøringen av Jerusalem nå er nærmere enn noen gang.

Noter:

- [1] www.president.ir/fa/23576
- [2] www.leader.ir/langs/fa/index.php?p=contentShow&id=9635
- [3] farsi.khamenei.ir/news-content?id=20803
- [4] farsi.khamenei.ir/speech-content?id=20801
- [5] president.ir/fa/40628
- [6] president.ir/fa/40124
- [7] www.mehrnews.com/fa/newsdetail.aspx?NewsID=1676289
- [8] tinyurl.com/d7zbs9j
- [9] www.mehrnews.com/fa/NewsDetail.aspx?NewsID=1673865
- [10] tinyurl.com/bqtrl7g
- [11] www.farsnews.com/newstext.php?nn=13910529000059
- [12] www.farsnews.com/newstext.php?nn=139105280000775
- [13] www.hamshahrionline.ir/details/181171
- [14] www.farsnews.com/plarg.php?nn=239223&st=517562
- [15] www.farsnews.com/plarg.php?nn=237488&st=515295
- [16] www.farsnews.com/plarg.php?nn=236984&st=514416

Kilde: jcpa.org/article/iran-ramps-up-its-genocidal-rhetoric/

Dr. Neriah, pensjonert oberst i IDF, er spesialanalytiker for Midtøsten ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han var tidligere utenrikspolitisk rådgiver for statsminister Yitzhak Rabin og nestleder for enheten for vurdering av israelsk militær etterretning.

To år med arabisk vår: Refleksjoner omkring demokrati i den arabiske verden

Jacques Neriah

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Under et møte mellom den israelske statsminister Yitzhak Rabin og en gruppe amerikanske senatorer ble Rabin spurt om hvordan han kunne tilrå inngåelse av en fredsavtale med arabiske regimer som ikke praktiserer demokrati, men snarere oppfører seg som undertrykkere overfor sine egne folk. Rabin svarte: *“Om vi må vente til det hersker demokrati i de arabiske land, da må Israel vente i hundre år, minst.”*

Fra sin første dag har Israel vært omgitt av autoritære regimer hvor det ikke er ytringsfrihet, ingen personlig frihet eller noen annen slags frihet. Innbyggerne i de omkringliggende landene lever i en verden der mange ting er forbudt, hvor de må gjette seg til hva som er akseptabelt for at de skal overleve. I stedet for å si hva de mener, lar de herskerne høre hva de ønsker å høre, og holder sannheten dypt inne i seg selv.

I årene som etterfulgte den vestlige kolonialismen var den arabiske verden oppdelt i monarkier og diktatoriske regimer som var basert på sekteriske oppdelinger, med unntak av Libanon som var en sekterisk oppdelt republikk. I en senere fase mistet den arabiske verden noen av sine monarkier til fordel for militære juntaer og diktaturer som ytterligere skjerpet følelsen av mangel på individuelle friheter. Denne prosessen skjermet ikke andre arabiske regimer hvor militære opprør vekslet med sivile regimer.

Resultatet var i alle tilfeller det samme. Kjernen av den arabiske verden ble styrt av de militære, mens resten ble styrt av arvelige monarkier forutsetningsvis utvalgt av Allah. I begge tilfelle ble det vestlige begrepet om demokrati aldri satt ut i livet fordi det aldri kunne bli akseptert av arabiske herskere og dessuten var et begrep som var ukjent innenfor islamsk tradisjon. Den institusjonen innenfor islam som kommer

nærmest til vestlig demokrati er *Shura* som er et slags rådgivende organ uten reell makt ettersom all makt er tillagt herskeren personlig. Opprettelsen av vestlige institusjonstyper, så som parlamenter, er bare en etterlikning av Vesten, ettersom autoriteten og makten til å fatte vedtak forble i hendene på den herskende juntaen.

Innenfor denne realiteten, hvor opposenter fengsles i årevis uten rettssak, hvor opposisjonsgrupper forfølges, tortureres til døde og elimineres uten spor av de herskende myndigheter, hvor minoriteter lider under åpenlys diskriminering, og deres politiske rettigheter blir oversett, fornektet eller tilsidesatt og opposisjonsledere fengsles uten grunn, der er pressen kun en gjenspeiling av virksomheten til den herskende klasse og tjener kun til å hylle deres rolle, – hvor menneskerettigheter er uten betydning, hvor innbyggere straffes med piskeslag dersom de blir tatt i å forsømme å tilbe Allah til faste bønnetider, hvor mer enn 10% av befolkningen tilhører sikkerhetsapparatet, hvor Sharia krever amputasjoner, halshogging eller at man blir kastet ut fra taket på byens høyeste bygning, hvor utroskap eller homoseksualitet straffes med døden, enten ved henging eller steining, og hvor kvinner må gjennomgå “jomfrutest” utført av mannlige militære leger, bare fordi kvinnene deltok i en folkelig demonstrasjon, – *i denne kulturen er det ikke plass for demokrati*. Den eneste muligheten opposisjonen har er å gjøre opprør og overta makten fra den herskende juntaen og fortsette med samme politikken, fordi det har vært slik i årevis, i tiår, – i århundrer.

To år etter utbruddet av det som på en naiv måte kalles “den arabiske våren” av romantikere og ønskedrømmere som trodde den arabiske verden var i ferd med å gå inn i en ny tidsalder med frihet og demokrati, kan man bare bli skuffet over realitetene på bakken:

Tunisia styres av en koalisjon ledet av en islamist som, hvis han kunne, ville innføre islamsk lov i landet. Hans viktigste opposisjon er salafistene som ønsker en enda strengere tilnærming til islam.

Libya var ikke åsted for en revolusjon. Det dreide seg snarere om et opprør fra de østlige provinsenes side mot Gaddafis autoritet. Et år senere har Libya nesten desintegrert som stat. Landet styres av islamistiske militsgrupper og er langt fra noe demokrati.

Egypt har skiftet ut president Mubaraks diktatur med diktaturet til Det muslimske brorskaps Mohamed Morsi, som til forskjell fra sin forgjenger som arvet et militærregime etablert i 1952, rev til seg de fleste utøvende maktmidler mindre enn seks måneder etter at han ble valgt. Nesten 50 % av egypterne stemte imot ham, men tapte for det islamistiske flertallet. Den tapende del av egypterne kjemper i dag for å bevare noen av sine rettigheter, mens demokratiet bare er en fjern drøm.

I Syria kjemper det alawittiske diktaturet for sin overlevelse og vil sannsynligvis

forsvinne i nærmeste fremtid. Man kan likevel allerede si at dets arvtakere ikke vil være forkjempere for demokrati, ettersom det meste av kampen utføres av fundamentalister som understøttes av Det muslimske brorskap. Det mest sannsynlige er, som tilfellet var i Egypt, at islamistene, som er best organisert, vil lykkes i å kapre opprøret og installere seg selv som de neste herskerne over Syria.

Etter at de amerikanske styrkene trakk seg ut av Irak, har landet ikke utviklet seg til et levende demokrati. De herskende sjiamuslimene blir trakassert av al-Qaida hvis hovedmål det er å gjenopprette sunnimuslimsk overmakt i Irak, slik det var i Saddam Husseins dager. Ingen av de stridende parter reiser demokratiets fane.

I Jemen ble den avsatte Ali Saleh ikke etterfulgt av en demokrat. Etterfølgeren viderefører faktisk den samme stammepolitikken som sin forgjenger, med den lille forskjellen at han nå lykkes med å nedkjempe opprøret til de sjiamuslimske stammene i hovedstaden Sanaa.

“.. De fleste regimene som har opplevd denne blomstrende “våren” har brutt sammen, eller er på kanten av sammenbrudd.”

Langt unna rampelyset trives Bahrain med at internasjonal presse ikke har fokus på landets politikk. For den herskende sunnimuslimske minoriteten har overtrådt enhver grense for demokrati. Dens brutale behandling av opposisjonen og dens tvilsomme atferd da den kvalte den sjiamuslimske opposisjonens markeringer, kan ikke på noe vis aksepteres som en legitim måte å forsvare demokratiet på, ettersom demokrati ikke eksisterer i det kongedømmet. Monarken i Bahrain anmodet sine naboer fra Saudi Arabia og Emiratene om å sende tropper for å bevare regimet hans. Heldigvis for kongen er Bahrain tilholdssted for USAs Femte flåte, og han har således kunnet nyte en mykere tilnærming fra Obama-administrasjonen, som naturligvis ikke er interessert i å bringe en alliert som står overfor Iran, USAs bitreste fiende, i forlegenhet.

Saudi Arabia har alltid vært styrt etter islamsk lov. Demokrati er fremmed for landets institusjoner, og demokratisk politikk står ikke på dagsorden hos Wahhabikongen. Hans brutale fremferd mot sjiamuslimer i de østlige provinsene som ligger overfor Iran, er bare en påminnelse om hva slags demokrati saudiene har i tankene når de tar seg av opposisjon. Forbausende nok er det penger fra Saudi Arabia og Qatar som smører noen av opprørene i den arabiske verden. Disse pengene tjener særskilt til å finansiere salafister og andre islamske grupper omkring i den arabiske verden i deres søken etter å styrte “kjetterske” regimer.

To år etter at “den arabiske våren” startet, er den arabiske verden mer splittet enn noen sinne. De fleste regimene som har opplevd denne blomstrende “våren” har brutt sammen, eller er på kanten av sammenbrudd. Oppløsningen av Libya har, i stedet for å skape et demokrati, skapt en situasjon hvor våpen fra det libyske arsenalet har satt tuaregene og deres allierte i stand til å dele Mali i to. Libyske våpen har også

“.. Den arabiske “våren” har uten tvil bevist at den arabiske verden langt fra er klar til å akseptere tanken på demokrati.”

nådd Hamas i Gaza og opprørerne i Syria. Det nordlige Mali, eller Azawad som det nå kalles, er under islamistenes styre blitt et fristed for islamistisk terror ledet av al-Qaida, og er en regional trussel mot integriteten til landene i Saheel-området. Den forestående desintegrasjonen av Syria, som så langt fra å bringe demokrati, bærer i seg en potensiell eksistensiell trussel mot Israel og nabolandene, især Libanon og Jordan, dersom Syrias store lagre av kjemiske og biologiske våpen faller i hendene på islamistene.

Den arabiske “våren” har uten tvil bevist at den arabiske verden langt fra er klar til å akseptere tanken på demokrati. Anstrengelsene for å lage et ekteskap mellom demokrati og islam har overhode ikke båret frukt, og det er fremdeles et åpent spørsmål om noe slikt vil kunne bli mulig i fremtiden.

Å praktisere demokrati i den arabiske verden er et håpløst eksperiment i dagens virkelighet. Altfor mange forbrytelser er begått i demokratiets navn, og bare det å vinne respekt for menneskerettigheter har vist seg å være en formidabel utfordring.

Kilde: <http://preview.tinyurl.com/JPA-ORG>

Velkommen til Arkaden - Legesenter AS

Fastlegepraksis midt i sentrum

Arkaden - Legesenter AS er lokalisert ved Domkirken i Oslo.

Velkommen til oss!

Åpningstider: Mandag-fredag, 0800-1530

Adresse: Skippergata 31 0154 Oslo

www.arkadenlegesenter.no

Telefon: 23 35 90 00

Telefaks: 23 35 90 01

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der *“de sa seg enig i”* at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. (*“Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder”*) I den islamske verden ble ca. 870,000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. M. R. Suissa, leder for SMA

Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo

Tel: 2194 0000; post@antisemittisme.no

Org.nr.: 984 595 948

www.antisemittisme.no

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.antisemittisme.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige